

Giới thiệu Lão Đại Là Tổng Giám Đốc

Lão Đại Là Tổng Giám Đốc truyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Kim Huyền mang đến những tình huống trớ trêu, những tranh luận không có hồi kết khiến hai người này sinh tình cảm.

Nhân vật chính Nàng - Dịch Tiểu Liên chiều theo ý mẹ mong có một chàng rể ưu tú nên đã đồng ý vào làm nhân viên của công ty hân để có cơ hội tiếp cận tên tổng tài họ Hạ kia.

Nàng đã bị hân biết được mục đích tiếp cận hân đi đâu cũng đụng độ ánh mắt này trong chốc lát đã trở thành kẻ thù của bọn nữ nhân trong công ty, thường xuyên bị sặc, bị tạt nước như cơm bữa..

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Dịch Tiểu Liên hiện nay 28 tuổi, ngay sau khi tốt nghiệp đại học liền vào làm việc tại công ty kinh doanh Uy Đạt, năm năm sống bình yên, lương bổng cũng hợp lý từ hai vạn sáu cho đến ba vạn, tăng một cách ổn định.

Uy Đạt là một công ty thương mại nhỏ, tất cả nhân viên trong công ty kể cả ông chủ và bà chủ cũng chỉ có mười hai người mà thôi, nhưng mọi người đều rất vui vẻ, hơn nữa ông chủ lại rất hào phóng, tiền thưởng cuối năm đều phát bằng tiền mặt, thế nhưng lại lấy một trăm ngàn gọi là tạo đà cho năm sau.

Cho nên mặc dù bình thường không có tiền tăng ca, nếu như không có việc gì quan trọng cũng không thể nghỉ lung tung, đặc biệt coi thường quyền lợi của “nhân dân”, nhưng cơ bản Dịch Tiểu Liên vẫn rất thích công việc này, hơn nữa nàng còn có ý nghĩ rằng chỉ cần công ty không sụp đổ, nàng gần như có thể trung thành làm việc cho đến lúc nghỉ hưu.

Phải a, chỉ nói là nếu công ty không sụp đổ.

Chán nản ngồi trong góc một quán cà phê giản dị, Dịch Tiểu Liên không nhịn được thở ra một hơi thật dài, thật là khóc không ra nước mắt mà.

Trước kia thường nghe người ta nói tìm việc ở công ty lớn mới đảm bảo, nàng đều cảm thấy không được thuyết phục, công ty nàng đang làm việc mặc dù nhỏ, nhưng chuyện tăng lương và tiền thưởng cuối năm so với các công ty lớn thì tốt hơn nhiều lắm, vì vậy nên nàng căn bản là không hiểu được làm việc tại công ty nhỏ thì có gì không tốt, mãi cho đến tháng trước, ông bà chủ bất ngờ tuyên bố bọn họ định đóng cửa công ty, nhập cư sang Canada sinh sống.

Đảm bảo, đúng vậy, thực chất cái gọi là đảm bảo của công ty chính là ông chủ sẽ không vì kiếm đủ tiền mà phui mông bỏ chạy, bắt kẻ đến tương lai đối rết của nhân viên, hoặc là ngủ đầu đường xó chợ, dãi nắng dầm sương để sống qua ngày! Đó đúng thật tàn nhẫn!

Tuy nhiên vợ chồng ông chủ lại đưa ra việc cha mẹ già yếu, con lại còn nhỏ, bên cạnh không có ai bầu bạn chăm sóc tiếp theo là việc họ cũng không nghĩ là sẽ đóng cửa công ty đã cùng nhau làm việc nhiều năm như vậy, bày ra một dáng vẻ đau lòng như không còn lựa chọn nào khác, đã như thế thì bọn họ còn có thể nói gì?

Vấn đề là bọn họ được cấp phí thôi việc ngoài tiền lương chuẩn theo quy định của Luật Lao động, tất cả còn nhiều hơn tiền lương làm việc của nửa năm, cái này gọi là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, bọn họ còn dám phản đối à?

Cho nên, hiện tại nàng mới có thể ngồi đây, 11 giờ sáng mà không phải do nghỉ lễ, quán cà phê nàng đang ăn trưa này thật đơn giản, thoải mái, không gian mát mẻ trong lành.

Cô thất nghiệp rồi, bắt đầu từ tháng này đã trở thành một kẻ thất nghiệp thật sự.

Ai ai ai, thật sự là ba tiếng bắt đầu đi.

Thì cho qua chứ biết làm thế nào? Cũng chỉ có thể đối mặt mà thôi.

Nhưng thật ra đối với chuyện thất nghiệp này, thành thật mà nói nàng cũng không cảm thấy buồn rầu cho lắm, bởi vì sau khi tốt nghiệp, cô đã làm việc suốt năm năm mà chưa từng nghỉ vì việc gì khác trừ chuyện nghỉ phép, hiếm khi bây giờ vừa có tiền lại vừa nhàn rỗi, nghỉ ngơi thêm một hai tháng nữa sau đó rồi thử tìm một công việc mới cũng không tệ.

Vấn đề ở chỗ, không thể nghỉ ngơi ở nhà một cách yên lành theo ý mình, vậy thì tính nghỉ ngơi kiểu gì đây?

Đáng giận mà, thật sự rất đáng giận!

Đám con trai nhà họ Hạ đáng ghét, không có chuyện gì làm hay sao mà lại tự đem mình nướng lên cho hot như vậy? Nếu bản thân tốt thể, thì sao không sớm kết hôn đi, sớm một chút thì chết chắc, ở đây phơi cái mác độc thân ra làm gì cho phiền phức, hại nàng không biết sao lại bị liên lụy, thật sự là tức chết người mà!

A a a ...

Thật sự muốn hét lên.

Mẹ nàng rớt cuộc là nổi lên thân kinh gì, đột nhiên mơ tưởng có thể có chàng rể nhà họ Hạ? Thật điên rồ!

Nàng điên không quan trọng, dù sao làm con gái nàng cũng sẽ không quên công ơn dưỡng dục của cha mẹ, vấn đề là, nàng làm gì đi chẳng nữa thì chắc chắn cũng sẽ bị nhân xuống nước, tóm lại nàng và mẹ nàng cùng nhau nổi điên! Nhưng không phải theo cách một khóc, hai quấy rồi, ba treo cổ đầu nha!

Thật là mong được điên nhanh cho rồi!

Nhớ lại khi nàng tuyên bố mình thất nghiệp, nghe xong thì phản ứng đầu tiên của mẹ nàng là ...

“Cái gì? Thất nghiệp sao? Thật tốt quá!”

Thật tốt quá? Đây là tất cả phản ứng của một người mẹ sau khi nghe con gái mình thất nghiệp sao? Kêu to thật tốt quá một cách vui vẻ và hào hứng, không thêm hỏi một một tiếng về nguyên do nàng thất nghiệp.

“Nhanh lên, con mau đến tập đoàn Liên Chuẩn để xin việc đi, vừa hay gần đây bọn họ cũng đang thiếu người.”

Tập đoàn Liên Chuẩn? Chính là những thông tin đang hot gần đây, nói về nội bộ của một công ty cao tầng bị đối thủ cạnh tranh đào khoét, cũng lấy đi rất nhiều nhân viên ưu tú của các xí nghiệp tập đoàn đa quốc gia sao?

Trước kia mẹ nàng cũng hy vọng nàng có thể vào công tác tại một công ty lớn, cho nên mới có thể ứng đáp một cách vô tâm như vậy khi nàng mất việc tại công ty nhỏ trước đây.

Ban đầu nàng cứ cho là vậy, không nghĩ rằng lời nói tiếp theo của mẹ nàng quả thực làm cho nàng choáng váng ...

“Con biết nhà họ Hạ giữa sườn núi chứ? Tỉnh Anh Môn đó, con cả của nhà bọn họ chính là tổng tài Liên Chuẩn, tuổi còn trẻ chỉ mới 34 mà đã làm tổng tài, thật sự là tỉnh anh trong tỉnh anh, hơn nữa quan trọng là anh ta chưa kết hôn, nghe nói cũng chưa có đối tượng kết giao, con mau đến công ty bọn họ xin việc đi, tục ngữ có nói: cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt (đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi... tựa như câu: Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén), nói không chừng các người có thể trở thành vợ chồng.”

Bỗng nhiên nghe thấy những lời như vậy, nàng ngoài việc choáng váng, ngây người ra không thể thốt nên lời, hoàn toàn không thể phản ứng gì.

Nãy mẹ nàng bảo nàng đến Liên Chuẩn không phải để xin việc, mà là để xin chức con dâu nhà họ Hạ.

Vấn đề là, có biết bao người cạnh tranh, cúi đầu để có được nó? Đầu của mẹ nàng cuối cùng cũng có vấn đề, tự nhiên đi ảo tưởng đến chuyện này?

“Mẹ, please (có cần giải thích ko nhỉ ^o^), cũng không phải được nhận vào công ty kia là có thể làm cho tổng tài coi trọng, con gái của mẹ có nhiều trọng lượng đâu, please mẹ tạm thời đừng có cân một mà hô mười được không?”

“Cái gì mà có nhiều trọng lượng? Con mẹ sinh ra xinh đẹp như vậy, cần thân cao có thân cao, cần đáng người c đáng người, cần năng lực có năng lực, con có điểm nào thua kém người khác chứ?”

“Mẹ, cái này gọi là ‘lão Vương bán mướp’, ‘mèo khen mèo dài đuôi thôi’.” (2 câu thành ngữ có ý nghĩa tương tự như nhau)

“Con... con muốn làm mẹ tức chết sao?”

“Không có ah.”

“Không nên tự xem nhẹ mình.”

“Cái này gọi là của mình mình biết, không thể gọi là tự xem nhẹ mình.”

“Mẹ nói một câu, con chẹn họng một câu là thế nào?” Mẹ nàng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Chẳng thế nào cả, chỉ là mẹ chưa từng nghe qua câu thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao? (hai câu thành ngữ thường đi đôi với nhau, nói người có năng lực thì bên ngoài còn có người năng lực hơn, khuyên con người không nên tự mãn với những gì đang có) Nếu con gái của mẹ tuyệt vời đến vậy, mẹ có cần phải đi tơ tưởng đến con trai gia đình người khác không, mà sao không phải để con trai gia đình người khác tơ tưởng đến con gái của mẹ?”

“Con thật là muốn mẹ tức chết sao? Tóm lại, con phải đến Liên Chuẩn xin việc cho mẹ, nghe không?”

“Nhưng chuyện là con muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn trước khi tìm công việc mới.”

“Nghỉ ngơi cái gì? Sau khi con lấy được một người chồng tổng tài rồi hãy nghỉ ngơi, lúc đó muốn nghỉ bao lâu thì có bấy lâu?”

“Nói thật, mẹ, mẹ có phải là người có năng lực đặc biệt, có thể mở mắt để ngủ, lại còn có thể mơ giữa ban ngày nữa chứ?”

Cuộc đối thoại kết thúc ở đây, bởi vì sau đó mẹ nàng tức giận đến nỗi hoàn toàn không để ý tới nàng, thậm chí không thèm nấu nướng gì, hại nàng mỗi ngày phải ra ngoài để ăn, làm cho cha nàng vô cơ bị vạ lây cũng chẳng có cơm ăn, nói cái gì là dù sao cũng phải cần tìm một công việc, làm cho công ty lớn so với công ty nhỏ thì bảo đảm hơn, cho dù không phải vì bà, mà vì chính bản thân nàng thì cũng nên thử chọn lựa, nói ngắn gọn, chính là vẫn muốn nàng ngoan ngoãn đến xin việc ở Liên Chuẩn.

Phiền a, thật là lắm phiền phức!

Cô chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian cũng không được sao?

Huống hồ đâu ai nói công ty lớn ở Đài Loan chỉ có một mình tập đoàn Liên Chuẩn đâu, chẳng lẽ nàng không thể đến các công ty lớn khác để xin việc hay sao? Cần gì cứ lúc nào cũng phải đến Liên Chuẩn chứ?

Nghĩ đến chuyện gây phiền lòng này, Dịch Tiểu Liên liền không nhịn được mà gõ trán xuống mặt bàn, gõ gõ gõ, hận không thể chỉ cần gõ một gõ là mọi phiền hà có thể theo cái gõ đó mất đi.

“Ngươi là Tiểu Liên... Dịch Tiểu Liên... phải không?”

Đột nhiên nghe thấy tên mình, Dịch Tiểu Liên đang trong tư thế gõ trán xuống mặt bàn bất chợt ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy ngay một người trông rất quen, nhưng khuôn mặt lâu rồi không gặp.

“Lăng Vĩ Ương.” Nàng thốt lên tên của đối phương trong sự ngạc nhiên, không khống chế được cảm xúc mà từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, đánh một cái vào người đối phương.

Lăng Vĩ Ương là bạn học thời cao trung với nàng, hai người từng là đôi bạn rất thân, nhưng bởi vì sau đó chọn trường đại học khác nhau, nơi sinh sống cũng khác nhau, khoảng cách cũng ngày càng trở nên xa hơn và cuối cùng là để bị cắt đứt liên lạc.

“Đã lâu không gặp, ngươi làm thế nào lại ở đây? Thật sự đã lâu không gặp rồi!” Nàng nắm chặt tay Lăng Vĩ Ương, hào hứng nói.

“Hắn là đã năm năm không gặp nhỉ?” Lăng Vĩ Ương mỉm cười gật đầu nói, thăm nghĩ đây chắc chắn là một cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ.

“Ngươi làm thế nào lại tới nơi này?” Dịch Tiểu Liên hỏi cô.

“Em trai ta học đại học Văn hóa.”

“A, vì vậy ngươi mới có mặt trên con đường lớn này.” Nàng chợt hiểu ra.

“Còn ngươi?” Lăng Vĩ Ương hỏi nàng.

“Ta sống gần đây à, ngươi quên rồi sao?”

Lăng Vĩ Ương chớp chớp mắt, nhìn xuống chiếc áo T-shirt, quần sọt và đôi sandal trông đầy gọn gàng, thuận tiện mà cô đang mặc, không kìm được một nụ cười chua chát rồi nói: “Đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã thật sự quên mất ngươi ở tại núi Dương Minh này.”

“Ai, đừng có nói ta ở tại núi Dương Minh này, dường như mang lại cảm giác là nhà ta có rất nhiều tiền, ta chỉ là một người dân bình thường, sống trong một căn hộ cũ cũng rất mực bình thường, hơn thế nữa tiền thế chấp cho đến nay vẫn còn chưa trả đủ”. Dịch Tiểu Liên thờ dãi nói, sau đó kéo cô nàng ngồi vào bàn hỏi: “Ngươi còn có hẹn với ai không? Có vợ không?”

Lăng Vĩ Ương lắc đầu.

“Thật tốt quá, chúng ta đây lại có thể hào hạo nói chuyện phiếm tán gẫu đủ thứ rồi.” Nàng vui vẻ nói, vì nàng rất cần một ai đó lắng nghe nỗi khổ của mình, ô ô...

“Nhìn bộ dạng kia của ngươi, ngươi đang phiền não chuyện gì phải không?” Lăng Vĩ Ương hỏi nàng.

“Phiền vì con trai còn quá nhỏ, chồng không kiếm được nhiều tiền, lại không yêu ta.”

Lăng Vĩ Ương mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên: “Ngươi kết hôn rồi.”

Dịch Tiểu Liên bật cười: “Nói lung tung vậy mà ngươi cũng tin hả?”

Dở khóc dở cười trừng mắt nhìn nàng, Lăng Vĩ Ương đưa tay đánh nàng một cái: “Đừng đùa, ta đang hỏi ngươi một cách nghiêm túc mà.”

“Tại sao người lại hỏi như vậy?” Dịch Tiểu Liên tò mò hỏi cô, chẳng lẽ trên mặt nàng viết rõ hai chữ phiền não sao?

“Người vẫn chưa bỏ được thói quen gõ trán vào bàn khi gặp rắc rối phải không?” Lăng Vị Ương buồn cười nói: “Ta vừa rồi tận mắt thấy có người gõ đầu vào bàn, cảm thấy vừa buồn cười vừa quen thuộc, từ đó mới có thể nhận ra người.”

Cảm thấy buồn cười...

Nghe cô nói vậy, Dịch Tiểu Liên thật sự là dở khóc dở cười.

“Người phiền não điều gì?” Lăng Vị Ương lại hỏi. Lúc còn đi học, cô luôn làm cô vấn những chuyện phiền não cho nàng, đúng là thói quen khó sửa.

“Ta thất nghiệp rồi.” Dịch Tiểu Liên thở dài, “Mẹ ta muốn ta đến tập đoàn Liên Chuẩn xin việc, chính là cái tập đoàn Liên Chuẩn mà gần đây luôn được đăng trên các bản tin kinh tế tài chính đó.”

Lăng Vị Ương không chắc chắn nhìn nàng một lúc, sau đó hỏi: “Thế nên phiền não của người là thất nghiệp, hay là sợ xin việc ở tập đoàn Liên Chuẩn?”

“Đều không phải.”

“Vậy vấn đề là gì?”

“Mẹ ta muốn ta đến tập đoàn Liên Chuẩn xin việc!”

Trên mặt Lăng Vị Ương vẫn còn hiện lên hai chữ không hiểu: “Liên Chuẩn có vấn đề gì à?”

“Liên Chuẩn không có vấn đề gì, vấn đề chính là mẹ ta.”

Thật sự càng nói càng mơ hồ, nàng càng nói càng không thể nắm được trọng điểm. “Mẹ người thì sao? Ta thật không hiểu vấn đề nằm ở đâu? Người có thể kể lại từng chút một được không?”

“Người có biết tại sao mẹ ta lại muốn ta đến Liên Chuẩn xin việc không? Không phải vì nó là mối liên kết giữa các công ty đa quốc gia, không phải vì phúc lợi tốt, cũng không phải vì nó tương đối đảm bảo, mà bởi vì người con cả của Tinh Anh Môn cũng chính là tổng tài của công ty đó, người kia 34 tuổi, chưa lập gia đình, lại không có bạn gái, còn có thể kiếm rất nhiều tiền là một chàng trai vàng, hiểu chưa?” Dịch Tiểu Liên nói xong có chút ngứa răng.

Lăng Vị Ương hiểu ra, chỉ mỉm cười.

“Ý là mẹ người muốn người đến Liên Chuẩn câu rử vàng, hơn nữa đã sắp đặt chỗ tốt nhất người chỉ việc tuân theo.” Nàng hơi phì cười nói.

“Đúng vậy.” Dịch Tiểu Liên tức giận nghiêng răng thành tiếng đáp.

“Phụt... haha...” Lăng Vị Ương rút cuộc cũng không thể kiềm chế được bật cười thành tiếng, nằm sấp xuống bàn cười đến phát run.

“Xin... xin lỗi, nhưng thật sự... thật sự rất buồn cười...” Cô sắp chết vì cười.

“Rất buồn cười đúng không? Không biết mẹ ta uống nhầm phải thuốc gì, như không có thể ảo tưởng như vậy, không chỉ thế quan trọng là, vì chuyện đó, bà ấy cùng ta đột nhiên lãnh chiến (chiến tranh lạnh), không thèm nấu cho ta ăn, hại ta hàng ngày phải phí tiền ăn bên ngoài, cũng không chịu nhớ tới việc con gái của mình hiện đang thất nghiệp, không có thu nhập, thật sự là càng nghĩ càng giận, làm ta muốn giận đến thổ huyết mà!”

“Đầu tiên người ngừng nói đi cái đã, ngừng một lát thôi, đừng nói nữa.” Lăng Vị Ương vừa cười vừa ngăn nàng đừng nói, “Nói, nói thêm nữa thật sự, sẽ... sẽ làm ta cười chết mất, haha...” Oh, cười nhiều đến nỗi đau luôn.

Dịch Tiểu Liên không thèm để ý tới cô, thật vật và mới tìm được một người có thể nghe nàng tâm sự, tại sao nàng chưa từng bày tỏ niềm vui này?”

“Mọi chuyện quái quỷ này đều do đám người họ Hạ kia gây ra, không có chuyện gì hay sao lại tự đem mình biến thành tình anh như vậy? Người biết không? Dân quanh vùng đều gọi người nhà bọn hắn là Tinh Anh Môn, nhưng còn sáng tác cho bọn họ một đoạn thuận khẩu lưu (giống bài về ở VN, là dạng văn học miệng được lưu truyền trong mọi tầng lớp nhân dân)...”

“Phụt... hahahaha...” Lăng Vị Ương nghe xong cười đến toàn thân phát run, gần như phát điên.

“Đúng rồi, đứa con thiên tài thứ tư chính là Hạ Tử Dục, người còn nhớ hắn không?”

Tiếng cười của Lăng Vị Ương ngưng lại ngay lập tức, cô bất động tại tư thế ghé người lên mặt bàn trên đôi môi vẫn duy trì nụ cười, nhưng lại im lặng không chút tiếng động.

“Vị Ương?” Dịch Tiểu Liên nhẹ giọng kêu “Người đến bây giờ vẫn còn nghĩ đến việc đó phải không?”

Trong quá khứ Vị Ương cùng Hạ Tử Dục từng gặp gỡ nhau một thời gian, trước đây Vị Ương còn mang niềm rãnh, trong mắt mọi người nhìn thế nào

cũng không xứng với người con trai tuấn tú Hạ Tử Dược, kết quả đã chứng minh rằng thực sự tất cả chỉ là một trò chơi, một ván bài mà thôi.

Thật là, cô vốn cũng đã quên chuyện này, nhưng khi gặp Vị Ương thì lại nhớ ra tất cả.

Nhưng thế cũng tốt, thù mới càng thêm hận cũ... tuy nỗi hận này là của Vị Ương, nhưng thân là bạn tốt, nhất định phải đồng cừu địch hi (chia sẻ thù hận, chống lại kẻ thù), nàng quyết định trở thành người bạn thân thiết cùng nhau căm ghét đám họ Hạ kia.

“Ghê tởm bọn người họ Hạ, đúng là quân hỗn đản (khốn nạn, du côn...)!” nàng bỗng tức giận gào hai tay lên trời hô to, hoàn toàn quên mất bản thân mình đang ở nơi công cộng.

“Khụ! Khụ khụ...”

Chỗ ngồi phía sau bất ngờ nghe thấy tiếng hét to của nàng thì hình như giật mình, bị sắc nước, nàng lúc này mới cứng đờ cả người phát hiện ra mình đã làm một việc ngu ngốc.

Lặng Vị Ương ngồi đối diện nàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nàng dờ khóc dờ cười.

Dịch Tiểu Liên ngây ngô cười, bất đắc dĩ phải đứng dậy, xấu hổ quay về phía những vị khách trong quán bị nàng làm cho hoảng sợ, gật gật đầu xin lỗi.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Nhất là chỗ ngồi phía sau nàng, một vị khách trong bàn bị nàng làm sắc, càng phải xin lỗi một cách chân thành hơn.

Vì vậy nàng xoay người 180o, hướng về đối phương, cúi đầu nói: “Xin lỗi, hại người bị sắc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hạ Tử Giác gần đây tâm trạng có chút buồn bực, nguyên nhân là do bấy giờ công ty thường xuất hiện trên những tin tức truyền thông có liên quan, nhưng thực ra không hoàn toàn giống với sự thật.

Công ty thật là có người bị dụ dỗ đổi sang làm việc nơi khác, nhưng đó không phải là nhân viên cao cấp, chỉ là một tên phó lý mà thôi, về chuyện lấy đi các nhân viên ưu tú thì chẳng qua tất cả cũng chỉ là bốn gã tổ viên dưới trướng phó lý kia, điều đó đối với công ty mà nói căn bản không hề ảnh hưởng.

Vấn đề là những phương tiện truyền thông kia thù dệt lên một cách quá đáng, không tôn trọng sự thật khiến cho người khác chán nản, đặc biệt là hấn hiểu rõ nguyên nhân dẫn đến tất cả những chuyện này là do hấn không đồng ý lời mời của tuần san chuyên phỏng vấn về chuyện tình cảm của các nhân vật nổi tiếng, càng làm hấn khó kìm chế nổi bực bội.

Cái quái gì mà chàng trai vàng trong giới kinh doanh, khiến mọi phụ nữ đều muốn được gả cho, nghĩ rằng chỉ cần trải qua một đêm ân ái cùng Tam Quan Vương (ý ở đây chỉ những người cao quý, bậc nhất... ta cug~ ko chắc lắm do từ này nghĩa là những quốc gia đứng đầu trong lĩnh vực bóng đá =. = ai bik chỉ ta) là có thể ảo tưởng được làm bạn gái sao?

Mấy người đó ăn no nhàn rồi, không có việc gì làm lại thích tìm hấn kiếm chuyện, hấn lại không nợ nần gì bọn họ, dựa vào cái gì muốn hấn ra tiếp? Hấn đương nhiên là có quyền từ chối, chỉ không nghĩ rằng mọi chuyện lại biến thành thế này, thật làm người khác rất tức giận.

Bởi vì thật sự rất tức giận, không thể kiềm chế được bản thân bị chuyện tư làm ảnh hưởng, hấn chỉ có thể thừa dịp mình còn có thể tự chủ, đem toàn bộ chuyện này giao cho phòng PR (Public Relations- quan hệ xã hội) xử lý, sau đó hấn liền sắp xếp hai ngày đặc biệt để nghỉ ngơi, thư giãn, ở nhà nhắm mắt làm ngơ.

Thật trùng hợp, bình thường do công việc bận rộn thường làm cho cả bốn anh em không có thời gian gặp nhau, ấy thế nhưng lúc này tất cả đều cùng lúc nghỉ phép, không hẹn mà gặp cả bốn người đều về nhà.

Nhờ có các anh em làm bạn, tâm trạng u ám mấy ngày này của hấn bắt đầu trở nên sáng sủa hơn, từ từ chuyển sang chiều hướng tốt.

Nằm trên giường, Hạ Tử Giác lại nhớ tới tối hôm qua đã cùng các anh em nói chuyện chuyện suốt đêm- thực sự thì chỉ là nói những chuyện ngu ngốc không cần cứ, vẫn không nhận được mà nhếch miệng mỉm cười.

Mấy giờ rồi nhỉ? Tối qua cùng mọi người vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, đến tận rạng sáng bốn năm giờ mới lên giường ngủ.

Ba người kia đều uống nhiều hơn hấn, hấn là giờ còn đang ngủ?

Hắn với tay lấy cái đồng hồ báo thức được đặt trên chiếc tủ nhỏ phía đầu giường, nhìn thoáng qua – 12:10

Quả thật đã hơn mười hai giờ.

Có vẻ như hắn cũng nên ra khỏi giường, dậy suy nghĩ một chút về chuyện buổi trưa nên ăn gì mới được, tránh cho ba người kia vừa tỉnh dậy đã than đói, tuy nhiên trong nhà cái gì cũng không có.

Bốn chàng trai đều được những người dân trong vùng khen là tinh anh, nếu như biết được bởi vì trong nhà không có bất cứ đồ gì để ăn, khiến tất cả cùng nhau chết đói, khẳng định đó sẽ trở thành một tin tức cực hot.

Cười cười, hắn rời giường rửa mặt chải đầu, ra khỏi phòng bước đến phòng khách, vô tình nhận thấy lão Nhị sớm đã tỉnh lại, hơn nữa trên bàn còn chất một đồng hồ ăn.

TV đang mở, hắn ta cũng đang vừa ăn vừa xem TV.

“Ngươi dậy từ lúc nào thế?” Hắn bước lên phía trước tò mò hỏi.

“Chín rưỡi, bị điện thoại đánh thức.”

“Đây là cái gì?” Hắn nhìn về phía đồng hồ gì đó trên bàn.

“Đồ ăn đó, không nhìn ra sao?”

“Không phải là mua quá nhiều sao?” Mặc dù là để bốn chàng trai ăn, nhưng thực sự không phải quá nhiều sao? Còn có hai cái pizza thật lớn mà cả một nhà mới ăn hết!

“Vốn cũng không định mua nhiều như vậy, nhưng trông hình dạng cái gì cũng ngon nên mua tất cả luôn, kết quả là như vậy đó.” (khiếp... do ca giàu thụ chứ nếu là muội thì... T^T) Nói xong, Hạ Tử Kinh bỗng lộ ra một nụ cười quái dị. “Lúc này ta đi mua này nọ, bắt gặp một chuyện rất thú vị.” Giữ nụ cười trên môi, hắn nói.

“Chuyện gì?” Hạ Tử Giác ngồi xuống ghế sofa, vừa với tay tới cái đồng hồ trên bàn lấy gì đó để ăn, vừa hỏi.

“Ngươi có từng nghe qua thuật khẩu lưu (cái này c1 ta có giải thích rồi nên lần này miễn nha) về bốn anh em chúng ta chưa?”

“Thuật khẩu lưu gì?”

“Lão Đại là tổng tài, lão Nhị là ông chủ, lão tam là tinh anh, lão tứ là thiên tài, nhà nào có con gái, đều muốn gả cho họ, bất kể cưới người nào, đều là kim quý tế nha kim quý tế.” (Kim quý tế: chàng rể rửa vàng - để nguyên vậy cho sướng câu)

“Phụt!” Hạ Tử Giác vừa đưa ly cà phê lên miệng liền phun ra.

“Haha... thế nào? Rất thuận (trôi chảy) phải không?” Hạ Tử Kinh đắc ý cười lớn thoát nhìn rất vui vẻ, không thể nghĩ được là người đang thiếu ngủ.

“Ngươi nghe được từ đâu vậy?” Hạ Tử Giác đưa tay lấy tờ giấy ăn trên bàn, vừa lau những vết cà phê vấy lên xung quanh mình, vừa hỏi với một vẻ mặt quái dị.

“Trong lúc chờ mấy ly cà phê kia, tại quán cà phê thì nghe được.”

“Bởi vì đối phương nhận ra ngươi là ai, mới nói cho ngươi bài thuật khẩu lưu này?”

“Không phải, là ta nghe lén thôi.” Khóe miệng hắn nở ra một nụ cười.

“Nghe lén?”

“Thật ra nói là nghe lén cũng hơi quá, mà là do bản thân nàng ta không e dè nói lớn tiếng, làm cho ta mới có thể nghe thấy, kể cả một bí mật thú vị không thể nói.”

“Bí mật gì không thể nói?”

“Có liên quan đến ngươi đó.” Hạ Tử Kinh về mặt mờ ám

Hạ Tử Giác đảo đôi mắt, lộ ra vẻ mặt không thèm quan tâm, cầm lên một miếng pizza đưa vào trong miệng. Ân, mùi vị cũng không tệ.

“Ca, nghe nói công ty các ngươi gần đây muốn tuyển người phải không?” Hạ Tử Kinh nhìn hắn nói, vẫn là với vẻ mặt mờ ám kia.

“Hỏi làm gì, ngươi muốn tới xin việc hả?” Hắn nhai pizza, giọng hỏi có chút không quan tâm. Lời này đương nhiên chỉ là nói giỡn, bởi vì vừa rồi bài thuật khẩu lưu kia nói cũng không sai, lão Nhị là ông chủ, có công ty của riêng mình.

“Người chú ý một chút xem thử có người tên Dịch Tiểu Liên đến xin việc hay không? Nàng ta rất thú vị.”

Nuốt pizza trong miệng vào, hần quay đầu lại nghi ngờ hỏi em trai, “Dịch Tiểu Liên? Người biết người này sao?”

“Không phải.” Hạ Từ Kinh nhếch miệng, “Là người căm ghét nhà họ Hạ chúng ta, lũ quân hỗn đản (đã giải thích trong chương trước).”

...

Dịch Tiểu Liên, hiện nay 28 tuổi, độc thân, cao 1m64, nặng 49 kg, tốt nghiệp trường đại học Đài Loan khoa quản trị kinh doanh, thành thạo cả ba ngôn ngữ Anh, Nhật, Hàn, có kinh nghiệm làm việc năm năm tại công ty thương mại Uy Đạt.

Tấm ảnh bên trên lý lịch, là một cô gái bề ngoài trắng trẻo thanh tú, đôi lông mày trang nhã, đôi đồng tử đen lay láy toát lên vẻ trong sáng, chỉ có chiếc mũi nằm trên khuôn mặt nhỏ nhắn dường như là có chút phần khác lạ, nhưng theo mệnh tướng học mà nói kiểu mũi này xem như là có tiền có của, (_ ” _ pó chân) còn có chiếc miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt.

Thoạt nhìn khuôn mặt có vẻ thẳng thắn, sắc sảo, cùng cái người lớn giọng mà lão Nhị đã gặp tại quán cà phê kia, nghĩ rằng là một cô gái hài hước, dường như thật không phải một người.

Quan trọng là, lý lịch của nàng lại xuất hiện ở đây, phải chăng nàng đã đồng ý tiếp nhận cái ý nghĩ ảo tưởng của mẹ nàng, nghĩ rằng đến Liên Chuẩn câu hần làm rể vàng?

Thật không nghĩ rằng rốt cuộc nàng lại đến xin việc, còn được công ty tuyển dụng.

Căn cứ vào cách nói của lão Nhị, nàng đã hô to rằng “Ghé thăm bọn người họ Hạ, đúng là quân hỗn đản” thì không phải rất căm phẫn, rất khinh thường hay sao? Tại sao cuối cùng nàng lại đến Liên Chuẩn xin việc? Nàng tới đây, rốt cuộc có mục đích gì?

Hạ Từ Giác không tự chủ được nhú mày tự hỏi.

“Tút.” Trên bàn, điện thoại nội tuyến bỗng vang lên, lập tức truyền đến giọng của thư ký Trần: “Tổng tài, tổng biên tuần san Kinh Tấn cùng ký giả Lâm đến.”

“Mời bọn họ vào.” Hần trầm giọng nói, đặt tờ văn kiện trên tay xuống, dựa người vào lưng ghế, ung dung nhìn vào cửa chính trước mặt.

Truyền đến hai tiếng gõ cửa, lập tức cửa bị mở ra, thư ký đi phía trước giới thiệu về hai người đàn ông về mặt ừ rừ kia.

Thư ký đưa người vào xong, hơi cuối đầu sau đó xoay người rời đi, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Nhất thời trong văn phòng chỉ còn lại hần cùng hai tên không biết trời cao đất dày này.

Vì không muốn làm rùm beng lên, hần đã nhượng bộ mà đến núi Dương Minh này, không ngờ bọn người kia còn chưa chịu ngừng, ngang ngược làm cho sự tình ngày càng ồn ào hơn, làm cho hần phát hỏa, ngay lập tức lợi dụng tất cả các mối quan hệ, phong tỏa toàn bộ xung quanh tuần san Kinh Tấn, ngăn cho bọn họ không thể phỏng vấn chung quanh, lại còn bị mọi người chửi đánh.

Dù sao cũng không ai thích bị những tin tức, phỏng vấn của ký giả tuần san bọn họ bôi nhọ, cái loại tạp chí xã lá cải này chỉ toàn thích bịa đặt, căn bản là không có giá trị tồn tại.

Trước kia sỡ dĩ hần chịu im lặng, là vì không muốn cướp đi miếng ăn của kẻ khác, bởi vì tuy là một tạp chí xã thời nát, nhưng ít ra nó còn là chỗ dựa để nuôi sống nhiều gia đình.

Nhưng khi bị chọc giận, ý nghĩ đó bỗng chốc thay đổi.

Gọi một cách chính xác là răn chuột một ổ, vật hợp theo loài, hần căn bản là không cần phải phụ nhân chi nhân (khoan dung như phụ nữ), huống hồ thượng lương bất chánh hạ lương oai (thành ngữ mang ý nghĩa: nếu người trên không ngay thẳng, đứng đắn thì những người bên dưới cũng sẽ giống vậy), dựa vào nơi này để kiếm tiền nuôi sống gia đình cùng con nhỏ, có thể có mấy người không làm đường lạc lối?

Vì thế vẫn nên trầm thảo trừ căn (thành ngữ chỉ: việc nhỏ tận gốc để tránh hậu họa), hơn nữa tuyệt đối không cho bọn họ có cơ hội được sinh ra lần nữa.

“Hạ tổng tài, hôm nay chúng ta đặc biệt đến đây để xin lỗi ngài, xin ngài đại nhân có đại lượng, thứ lỗi cho chúng ta có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, thật rất rất xin lỗi.” Tổng biên Trần cùng ký giả Lâm bỗng nhiên cúi người 90o về phía hần.

Hạ Từ Giác nhìn bọn họ mặt không chút thay đổi, cho đến khi hai người bọn họ không thể chịu được cái yên tĩnh từ bốn phía xung quanh thêm nữa, ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của hần với nỗi lo lắng, lúc này hần mới chậm rãi mở miệng...

“Sớm biết như thế thì cần gì phải có lúc đầu?” Hần lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

“Chúng ta rất xin lỗi”

“Xin lỗi cũng không thể thay đổi được sự thật.”

“Xin người thương xót, có rất nhiều nhân viên trong công ty phải dựa vào tiền lương để nuôi sống gia đình, nếu như tạp chí sụp đổ, thì...”

“Ta sẽ giới thiệu công việc mới cho bọn họ, đương nhiên” cho chắc ăn, hần thông thả bồi thêm một câu, “là chỉ những nhân viên vô tội.”

Khuôn mặt tổng biên Trần cùng ký giả Lâm đều biến sắc.

“Người... có cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy không?” Tổng biên Trần run giọng nói.

“Ta đã cho các người cơ hội, nhưng các người lại coi nó như gió thoảng bên tai.”

“Đó là bởi vì...”

“Bởi vì chưa biết ta có năng lực lớn như vậy, không biết chọc giận ta sẽ bị đuổi tận giết tuyệt?” Hạ Tử Giác lạnh lùng cắt ngang lời hần. “Nói cách khác, tất cả các người đều là bọn bại hoại khinh thiên sợ ác, dám người cặn bã.” (Ca có nghe ... chứ a~o^~)

Tổng biên Trần ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn thẳng, căn răng nghe những lời nói đó giận dữ không thể nào kiềm chế được quát: “Hạ Tử Giác!” Đồng thời hướng tới chỗ ngồi sau bàn làm việc của Hạ Tử Giác, vẻ mặt như không thể không giết hần

Hạ Tử Giác tựa như đã sớm có chuẩn bị sẵn, vừa nhấc chân lên, đánh về phía con mạnh thú đang chồm tới làm hần ngã xuống sàn, sau đó xoay người đối diện với tên cầm thú đang nhào qua bàn trực tiếp tấn công hần, lập tức khóa chặt một tay làm đối phương kêu lên ái ái. (Kiếp trước ca là đồ đệ Thiếu Lâm Tự hả @_@)

Hần đem hai tên cầm thú kia ném thành một đồng, lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt làm người khác rùng mình.

Hần đưa tay nhấn nút điện thoại nội tuyến trên bàn, “Thư kí Trần, bảo vệ tới chưa?”

“Vừa mới đến.”

“Nói bọn họ vào đây,” hần tiếp tục nhìn vào hai tên kia, sau đó lạnh lùng nói với hai bảo vệ mới vừa vào văn phòng: “Đem hai tên cặn bã kia ném ra ngoài.”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Công ty lớn và công ty nhỏ quả nhiên có khác biệt.

Trước đây tại Uy Đạt thì tất cả mọi người bất kể lớn nhỏ đều tập trung làm việc tại một văn phòng chỉ rộng khoảng 20 bình, không chỉ có văn kiện công ty chất đống trên bàn làm việc, bốn phía trừ lối ra vào thì ngoài ra trong công ty đều chong chát những gì đâu đâu, mỗi lần có động đất, trong lòng ai ai đều run sợ sẽ bị chôn sống.

Tuy nhiên nhìn hết thấy mọi thứ trước mắt!

Đèn điện sáng ngời, không gian rộng mở, bàn làm việc OA (Office Automation- văn phòng tự động) ngay ngắn thống nhất, mỗi người đều có một ngăn đồ riêng, còn có phòng giao lưu, phòng đọc sách, phòng gym...

Oh, mạch giới! (thế giới lúa mạch- ý chỉ nơi giàu có đầy đủ) Từ đầu công ty lớn so với công ty nhỏ thật sự tốt hơn nhiều, không chỉ được đảm bảo, mà nhân viên còn được phúc lợi (vật chất tốt- ở c1 ta wen giải thích srr các nàng rất rất là nhìu>””

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dịch Tiểu Liên cười cười, không để ý đến việc hắn đã gián lược phần giới thiệu về mình.

“Ngươi công tác ở bên này bao lâu rồi?” Nàng hỏi hắn.

“Sáu năm.”

“Oa! Giờ ta có thể hỏi ngươi một vấn đề được không?” Nàng nhìn hắn với vẻ mặt chờ mong, làm cho hắn không nhận được nổi tò mò về cái điều mà nàng sắp hỏi hắn là gì.

Vì quá tò mò, hắn gật đầu với nàng.

“Ngươi đã từng nhìn thấy tổng tài của công ty chúng ta chưa, hoặc là nghe qua chuyện gì có liên quan đến hắn chẳng hạn? Ngươi có thể nói cho ta biết hắn trông thế nào hay không?”

Câu hỏi của nàng làm hắn có chút giật mình sững sờ.

“Không phải hắn là tổng tài công ty các ngươi sao? Tại sao lại muốn hỏi ta hắn như thế nào? Ngươi nên đi hỏi đồng sự của ngươi ấy!” Nàng im lặng một chút, sau đó nhìn hắn nói, thật không biết trong đầu nàng rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là có kế hoạch gì?

Nàng thật sự không biết hắn chính là tổng tài mà nàng đang nhắc tới sao? Cái câu hỏi này một lần nữa xuất hiện trong đầu hắn.

“Ta đã nghĩ tới việc đó, nhưng đáp án mà bọn họ trả lời chắc chắn sẽ không khách quan, ta cần một đáp án khách quan nhất.”

“Tại sao ngươi biết đáp án của ta sẽ khách quan?”

“Ít nhất thì ngươi cũng không phải là nhân viên của Liên Chuẩn, hơn nữa cũng không phải phụ nữ, chỉ với hai điểm này tất nhiên là hoàn toàn khách quan rồi.” Nàng không nghĩ ngợi trả lời làm cho Hạ Từ Giác không thể nói gì hơn.

“Bản thân ngươi là một phần tử của Liên Chuẩn, đối với tổng tài các ngươi thì có cái nhìn như thế nào? Trước hết ta có thể nghe về ý nghĩ của ngươi không?” Hắn nhìn nàng hỏi.

“Ta chưa từng thấy qua hắn bao giờ, cho nên không có cái nhìn gì cả, về phần ý nghĩ...” Nàng liếc mắt về phía bộ đàm, sau khi cảnh giác việc tên kia có thể nghe lén, rồi mới hạ giọng nói: “Thành thật mà nói, ta nghĩ hắn thật sự rất đáng ghét.”

Hạ Từ Giác đã hoàn toàn không biết chính mình nên có phản ứng gì.

“Nghe nói hắn đã 35, 36 tuổi, gần 40 rồi, nhưng thế nào lại không muốn kết hôn?” Nàng tiếp tục hạ thấp giọng nói với hắn, “Cũng không phải là không lấy vợ được, chắc hắn như vậy là thích làm người độc thân phiền toái, làm chàng trai vàng chăng? Hay là dứt khoát muốn dát thêm vàng thêm bạc lên người để làm mình lóe sáng hơn tý nữa? Thật là rất đáng ghét!”

Lời nàng vừa mới nói xong, thang máy bất ngờ chấn động một chút, con chấn động làm cho thân thể ban đầu nghiêng về phía hắn, Dịch Tiểu Liên bỗng nhiên mất thăng bằng ngã trên người hắn.

“A!”

Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, theo phản xạ hắn liền đưa tay ôm lấy nàng, sau đó cảm giác như thang máy bắt đầu chuyển động lên trên, sau đó lại dừng lại, hai cánh cửa tròn nhẵn của thang máy mở ra.

Một vài người đang đứng phía ngoài cửa thang máy, không phải là nhân viên bảo vệ mặc đồng phục quản lý, mà là nhân viên bảo dưỡng mang đồng phục của công ty thiết bị điện, ban đầu là những ánh mắt nghiêm túc sâu lo, sau khi nhìn thấy bọn họ, tất cả đều mở to hai mắt, ánh mắt lộ ra vẻ mờ ám không rõ.

Hạ Từ Giác nhíu mày, đưa tay dời ra khỏi người nàng.

Nàng nháy nháy mắt, đầu tiên đứng thẳng người dậy, lúc này mới phản ứng một cách u mê lên tiếng nói: “Thang máy sửa xong rồi sao?” Tiếp sau là lên tiếng hoan hô, “Chúng ta được cứu rồi, thật tốt quá!”

“Các ngươi không sao chứ?” Một gã nhân viên bảo vệ hơi lớn tuổi tiếng lên hỏi, tiếp theo hướng về phía Hạ Từ Giác cúi chào, cung kính xin lỗi hắn, “Xin lỗi, Hạ tổng tài, (để zây hay hơn là tổng tài Hạ chứ nhỉ ^O^) đã khiến ngài gặp sự cố ngoài ý muốn như vậy, thật cảm thấy có lỗi.” Không thể nghĩ rằng Hạ Từ Giác, tổng tài tập đoàn Liên Chuẩn, lại bị mắc kẹt như vậy.

“Cảm thấy thật có lỗi.” Hai người đi cùng khác cũng cúi đầu xuống nói.

Hạ Từ Giác nhíu mày cả người cứng đờ, hoàn toàn không kịp ngăn bọn họ làm lộ thân phận hắn, tòa nhà cao ốc rộng lớn này tuy là nơi làm việc của hơn mười công ty, nhưng tập đoàn Liên Chuẩn chiếm hết một nửa số tầng, nhân viên quản lý cao ốc đương nhiên không thể không nhận ra hắn.

Cô gái bên cạnh cứng đờ quay đầu nhìn hấn, gương ngừng mở miệng, “Hạ... tổng tài?!”

“Tiểu thư, vị này chính là Hạ tổng tài của tập đoàn Liên Chuẩn.” Quản lý cao ốc đứng cạnh cửa thang máy rất nhiệt tình giới thiệu với nàng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Dịch Tiểu Liên trắng bệch không còn chút máu, thậm chí nên đào đầu cái hầm mà chui vào, sẽ không ra ngoài gặp người nữa. (tỷ định làm chuột chũi ah)

Dịch Tiểu Liên lấy trán gõ vào bàn, phát ra âm thanh bịch bịch bịch bịch bịch.

“Tiểu Liên, người đang làm gì thế?” Đồng sự Giáp tranh thủ thời gian nghỉ trưa vội vã trở về từ phòng photocopy, đi ngang qua chỗ ngồi của nàng, trông thấy hành động quái dị ấy, không nhịn được mà dừng chân lại hỏi nàng một cách đầy nghi hoặc.

“Muốn chết thôi.” Dịch Tiểu Liên hơi yếu ớt nói, giọng nói không rõ.

“Cái gì?” Đồng sự Giáp không nghe rõ.

“Đừng chú ý đến ta, cứ để cho ta chết đi cho rồi.” Dịch Tiểu Liên chán ghét bản thân thì thậm chí thêm lần nữa, vẫn như trước, tai của đồng sự Giáp không nghe rõ lắm.

Nhún vai, có rất nhiều công việc đang chờ hấn giải quyết, đồng sự Giáp thật sự không dư thời gian để nghe cô nói, sau khi liếc mắt nhìn cử chỉ quái dị của nàng, lúc này mới tiếp tục bước qua trở về chỗ ngồi của chính mình tiếp tục làm việc.

Về phần Dịch Tiểu Liên còn lại là tiếp tục đem trán gõ vào bàn, vẫn còn chìm đắm trong cảm giác chán ghét bản thân mình.

Nàng rốt cuộc là bị sao thế này, tại sao lại ngu ngốc mạo phạm hấn kia chứ?

Cho dù không nhận ra đó là tổng tài đại nhân của công ty mình còn tốt đẹp hơn nhiều so với bản thân từ phía điều phê bình, phi báng...

Ô ô, nàng muốn chết, không phải bị tổng tài đại nhân chém đầu, cũng là chết vì xấu hổ, nàng thật sự muốn chết, ô ô ô...

Lại nói tiếp, hết thảy mọi chuyện này muốn trách phải trách mẹ nàng, nếu bà không ảo tưởng quá mức, bắt nàng đến công tác tại tập đoàn Liên Chuẩn với động cơ xấu, nàng cũng sẽ không mang theo ý thức phản loạn, coi thường, cho là không thể cùng con trai cả nhà họ Hạ kiếm đường tổng tài kia nói chuyện phiếm một chút, để tránh khơi dậy sự nghi ngờ ngay cả đối phương trông như thế nào, tròn dẹt mập ốm ra sao, cũng không muốn đi tìm hiểu, kết quả là sáng nay đã phạm một sai lầm to lớn!

Ô ô ô, làm sao bây giờ đây? Nàng có phải không muốn tiếp tục làm việc tại tập đoàn Liên Chuẩn nữa hay không?

Nhưng nàng rất vất vả mới được trở thành nhân viên chính thức, hơn nữa cũng cùng các đồng sự ở chung rất thoải mái, công việc thì lại càng như cá gặp nước, nàng thật sự không có chút ý nghĩ sẽ rời khỏi đây tìm công việc mới.

Ô ~ thật phiền ~ thật sự phiền nha, ước gì chỉ cần gõ một cái vào bàn, là có thể làm cho tất cả ký ức trong thang máy sáng nay biến mất., thế thì nàng sẽ không cần phiền não như vậy, xấu hổ quá.

Tổng tài a tổng tài, ban đầu con cả nhà họ Hạ sinh ra dưới bộ dáng này, năng lực đặc biệt vượt trội, lý lịch đặc biệt tốt, thế này cũng khó trách sẽ làm cho các bà mẹ ở núi Dương Minh bọn ta vội vã kéo đến, hận không thể gả con gái mình cho hấn.

Vấn đề là ở núi Dương Minh hiếm kẻ có tiền có thể cùng nhà họ hạ môn đăng hộ đối, mấy bà mẹ bình dân làm sao có thể một bước lên làm phu nhân? Mẹ nàng không thèm cân nhắc lại, tốt xấu gì cũng nên xem thử con gái mình có nhiều trọng lượng đã chứ? Xứng hay không xứng với người nhà đại tổng tài nha?

Nghĩ đến điều này lại nhớ tới cảnh tối qua mẹ nàng “tụng kinh”, bà vẫn còn ôm cái ảo tưởng phi thực tế đó, muốn nàng cố gắng đẩy nhanh tốc độ đem con trai nhà họ hạ về nhà làm con rể, đến mức mới có thể hại nàng gặp con ác mộng đáng sợ như thế.

Nhớ tới con ác mộng nàng lại nghĩ đến chuyện ngu ngốc trong thang máy...

Bây giờ cũng chỉ có một chuyện duy nhất nàng cảm thấy may mắn, đó là may mắn thay tổng tài đại nhân không biết rằng cái tên mập mạp toàn thân đầy mỡ trong giấc mộng của nàng chính là hấn, nếu không tội chết của nàng có thể còn thê thảm hơn so với bị ngũ mã phanh thây. (zậy thì tỷ sớm chết rui` đó *cười gian*)

Thật phiền thật phiền thật phiền nha, cô đã nói là gần đây cô rất xui mà, quả thật xui oi là xui mà!

Có vẻ như không thể đợi đến cuối tuần đi Thiên Cung (sao ta vẫn thích để zậy nghe lạ lạ hehe) được rồi, hôm nay tan ca phải đi ngay!” Nói không chừng còn kịp bảo phạt cước (ôm chặt bàn chân của đức Phật), cầu xin thần phù hộ cho nàng không phải bị chém đầu.

Ô ô ô, muốn khóc quá.

Bây giờ nàng đã hiểu rõ cái gì gọi là khóc không ra nước mắt rồi, ô ô...

Rốt cuộc hai ngày nay tại sao nàng có thể xui xẻo như vậy, ai có thể giúp nàng giải thích không?

Chốt lại một câu, muốn bảo toàn tính mạng sau này nên cách xa hắn một chút, mắt nhìn chân chạy, tránh ngay tức khắc là được rồi.

Nàng nhất định phải nhớ lấy điều quan trọng này.

Nhất định phải nhớ! (tỷ mà nhớ dai có ng` phát hỏa a >””

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau một tuần kể từ khi xảy ra sự việc đó, Dịch Tiểu Liên vui mừng phát hiện rằng không biết tại sao mình vẫn còn ở lại trong công ty như cũ, không có chút phiền toái nào tìm đến cửa, mà sự việc xảy ra trong thang máy tựa như thuyền trôi trên sông không để lại một vết xước.

Vì thế, rốt cuộc nàng có thể đặt tảng đá lớn trong lòng xuống, nếu không mỗi ngày phải vác theo một tảng đá lớn như vậy thật quá mệt mỏi.

Bất quá ngẫm lại, cũng là do tướng mạo của hắn như vậy thật khác xa với một đại tổng tài, nếu vẫn còn cùng một viên chức nhỏ “không biết là vô tội” như nàng so đó, thì điều đó quả không phải là rất không độ lượng, rất nhỏ nhen sao?

Nói cách khác, cả một tuần trước chỉ là do nàng tự mình dọa mình, thật là quá ngớ ngẩn.

Nhìn vào gương rõ ràng khuôn mặt trông cũng thông minh, nhưng kết quả bản thân lại là một con ngốc, nàng lắc đầu tự giễu, rửa tay xong, sau đó rút tờ khăn giấy lau khô hai tay, rời khỏi WC nữ, trở lại văn phòng.

Trong văn phòng ồn ào tiếng xì xào, có vẻ như trong lúc nàng mới chỉ rời khỏi chỗ ngồi này có mười phút đã xảy ra chuyện lớn gì.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Nàng tiến tới chỗ đám đông sự đang tụ tập thảo luận, khó hiểu mở miệng hỏi: “Nghe nói La Bảo xảy ra hỏa hoạn, hình như tình hình rất nghiêm trọng, dường như các nguyên vật liệu dự kiến sẽ vận chuyển cho chúng ta ngày mai đều bị đốt cháy.”

Doanh nghiệp thương mại La Bảo là một trong những đối tác hàng đầu của tập đoàn Liên Chuẩn, với mối quan hệ hợp tác lâu dài.

Bởi vì là đối tượng hợp tác lâu dài, gần như 30% số lượng sản phẩm là do bọn họ cung cấp, nếu nhà máy bọn họ thật xảy ra hỏa hoạn, sẽ chặt đứt nguồn cung cấp hàng hóa cho Liên Chuẩn, vậy đối với Liên Chuẩn mà nói sẽ là một phiền toái hết sức lớn.

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Một giờ trước, nghe nói lửa vẫn còn đang cháy lớn, tình hình trông có vẻ không được khả quan lắm, trợ lý giám đốc cùng phó lý đã nhanh chóng qua đó xem xét tình hình.”

“Hình như thật sự rất tệ.”

“Nói cách khác, tại sao hết lần này tới lần khác trước khi xuất hàng một ngày lại xảy ra chuyện? Tốt xấu gì cũng hãy đợi xuất xong rồi hãy xảy ra chứ, như vậy cũng sẽ không liên lụy đến công ty chúng ta.”

“Người nói vậy chẳng phải rất ích kỷ ư.”

“Người không ích kỷ, trời tru đất diệt a”

“Là người vì bản thân mình đi?”

“Vì bản thân mình hay là ích kỷ sao? Giống nhau cả thôi.”

Không gia nhập vào hàng ngũ đám đông sự đang đầu vồ mồm, Dịch Tiểu Liên quay đầu nhìn nhân viên ở đây một chút, trừ phó lý vắng mặt ra, cũng đều không thấy bóng dáng giám đốc cùng trưởng phòng. Bây giờ bọn họ nhất định rất nhức đầu nghen?

“Giờ chúng ta nên làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Không biết, giám đốc cùng trưởng phòng đều bị gọi lên tầng trên đề họp rồi, chờ bọn họ quay lại đã, chúng ta mới biết được nên làm cái gì.”

Dịch Tiểu Liên gật đầu, bước về chỗ ngồi ngồi xuống.

Thật ra, khi nàng còn làm việc tại công ty thương mại Uy Đạt cũng đã từng trải qua tình huống tương tự, nhưng mà Uy Đạt là một công ty nhỏ, đứng lên khắc phục không khó khăn như vậy.

Bất quá nói đi cũng nói lại, cũng không nhất thiết tất cả mọi chuyện đều phải đợi giám đốc cùng trưởng phòng đi họp về mới có thể tiến hành nha.

Suy nghĩ một chút nàng bắt đầu làm việc.

Chẳng biết qua bao lâu, trong văn phòng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay cùng giọng nói làm thu hút sự chú ý.

“Mọi người nhìn xem này.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện giám đốc đã trở về.

“Như vậy mọi người cũng đã nghe nói chuyện La Bảo xảy ra hỏa hoạn, trợ lý giám đốc vừa mới đi xác nhận qua, xác định rõ nguyên vật liệu sẽ cung cấp cho chúng ta ngày mai đã bị thiếu rui hoàn toàn.”

Giám đốc đứng phía trước, dùng mộ vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người.

“Cho nên, bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm kiếm nguyên liệu bù đắp vào phần thiếu hụt của La Bảo, trừ việc liên lạc với những đối tác cũ, xem thử chúng ta có thể tăng ca để đẩy nhanh tốc độ hay không, hoặc là bên ngoài có hàng tồn kho có thể bán cho chúng ta, còn phải tìm đối tác khác nữa. Thời gian gấp gáp, trưởng phòng có thể bàn giao phạm vi công việc cần phụ trách của từng người, mọi người hãy bắt đầu ngay bây giờ đi.”

Nói xong, trưởng phòng Trần bên cạnh giám đốc liền bàn giao công việc, sau đó giám đốc xoay người rời khỏi văn phòng.

Trưởng phòng Trần là trưởng phòng của Dịch Tiểu Liên, hần tiến về hướng nàng, cùng với ba nhân viên khác.

“Chỗ chúng ta phụ trách tìm trong list các công ty xí nghiệp vừa và nhỏ có khả năng cung cấp nguyên vật liệu cho chúng ta, sau đó gọi đến từng nơi một để xác nhận, nếu cần thiết, cho dù tự mình đi một chuyến đến đó cũng không được ngại, đã hiểu chưa?”

“Trưởng phòng” Dịch Tiểu Liên gơ tay kêu lên.

“Chuyện gì?” Trưởng phòng Trần nhìn về phía nàng.

“Vừa rồi ta đã liên lạc đến mấy công ty này, trong kho bọn họ hình như đều còn một ít hàng tồn kho, nhưng tạm thời không thể xác định được số lượng, về mặt chất lượng hàng cũng cần phải kiểm định, người có muốn cùng giám đốc thảo luận một chút không?” Nàng đưa sấp tư liệu về các công ty cho trưởng phòng Trần.

Trưởng phòng Trần im lặng nhìn nàng, sau khi cuối đầu nhìn vào danh sách một chút, liền gật đầu với nàng nói: “Tốt lắm, mọi người bắt đầu làm việc đi, chiếu theo những công việc ta nói mà làm. Tiểu Liên, người liên lạc với công ty bọn họ nói không cần liên lạc lại.” (hehe chỗ này ta dịch mà cũng chưa hiểu lắm, thông cảm a), khỏi lãng phí thời gian.

“Được.” Nàng gật đầu lên tiếng.

Trưởng phòng Trần cầm tư liệu nàng đưa xoay người đi tìm giám đốc, đồng sự trong phòng nháy mắt với nàng, lộ ra vẻ mặt “người là số một”.

Bất quá theo lời giám đốc nói, thì thời gian gấp gáp, mọi người không dám phí phạm thời gian, mất trật tự như trước, đã chưa kịp liên lạc với công ty để lấy tư liệu như nàng, nên lập tức trở lại chỗ ngồi tập trung vào làm việc.

...

“Chờ một chút! Thang máy!”

Âm thanh quen thuộc, tình cảnh quen thuộc, khiến cho Hạ Từ Giác đang đứng trong thang máy sững sốt một chút, khóe miệng bất giác cong lên.

Hắn đưa tay ngăn cửa thang máy sắp đóng, sau đó lại nhấn nút mở cửa, đợi cho cô gái ngoài thang máy kia đang vội vàng vàng tiến tới đây.

Hình dáng của nàng càng lúc càng gần, khi chỉ còn cách cửa thang máy có một bước, đột nhiên ngẩng đầu lên, hé miệng, tựa như muốn đặc biệt cảm ơn người đã chờ nàng, tuy nhiên khi cùng hắn bốn mắt nhìn nhau thì lại nhận ra hắn, bỗng dừng bước, sau đó hai mắt mở to kinh ngạc lộ ra vẻ mặt tựa như chính mình gặp quỷ, tiếp theo lui một bước về phía sau, xoay người bỏ chạy.

Hành động của nàng đột ngột quá mức, hơn nữa lại làm cho người khác rất mực khó hiểu, khiến cho Hạ Từ Giác ngây người một lát, không tự chủ được mà mở miệng kêu lên: “Đứng lại!”

Nàng giả vờ như không nghe thấy.

“Dịch Tiểu Liên, đứng lại!” Hấn kìm chế không được lần tiếp theo gọi đích danh nàng. Dịch Tiểu Liên vốn còn muốn coi như tạm thời bị điếc không nghe thấy, nhưng bảo vệ tòa cao ốc này đã nhanh chóng chặn đường đi của nàng, làm cho nàng không còn lựa chọn nào khác là phải phanh lại, dừng những bước chân đang cố gắng chạy trốn.

Trời đất a, tại sao lại có thể xảy ra chuyện thế này? Không phải nàng đã đến Thiên cung vái lạy rồi sao? Chẳng lẽ ép nàng mỏng một, mười lăm đều phải đi mới có thể giữ được sự bình an sao? Rốt cuộc tại sao tháng này nàng lại xui như vậy?

“Dịch Tiểu Liên tiểu thư.”

Oa oa oa, đại tổng tài cũng tự mình đi tới phía sau nàng, rốt cuộc là hấn muốn làm gì vậy? Muốn thanh toán nợ cũ với nàng hay sao?

Mặc kệ như thế nào, nợ tới trốn cũng không xong, trừ việc đón nhận số phận nàng còn biết làm gì bây giờ?

“Vâng, tổng tài.” Cúi đầu, nàng xoay người đón nhận số phận nói.

“Tại sao người thấy ta lại xoay người bỏ chạy?”

Này... không phải hấn hỏi quá trực tiếp sao?

“Trông ta rất kinh khủng, còn hơn cả tên béo Sơn Đại Vương trong ác mộng của người sao?”

Dịch Tiểu Liên bỗng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn hấn với vẻ không thể tin được.

Hấn không thể biết tên Sơn Đại Vương kia chính là nói về hấn, tuyệt đối không thể nào!

“Hôm nay lại đến trễ?” Tổng tài đại nhân hỏi nàng.

“Không phải.” Nàng không nhịn được thốt lên, không có cách nào nghĩ rằng bị hiểu lầm trở thành đại vương đi trễ.

“Bây giờ đã là mười giờ, không phải đến trễ thì là gì?” Hấn nhìn xuống đồng hồ trên tay nói.

“Buổi sáng ta có việc, nên mới xin nghỉ hai tiếng.”

“Việc này, không phải là ngủ trễ, cho nên dứt khoát xin nghỉ sao?” Dường như hấn cố ý tìm phiền toái để hỏi nàng.

“Không phải, ta thật sự là có việc.” Nàng tăng thêm ngữ khí trả lời.

“Thật sao?” Giọng hấn rất hoài nghi.

“Thật.” Dịch Tiểu Liên tức giận tròn mắt nhìn hấn, thật không hiểu một đại tổng tài như thế nào lại nhàn rỗi như vậy, tự nhiên lại chạy đến quản việc đi làm c đến trễ hay không của một nhân viên nhỏ bé.

“Xin hỏi tổng tài còn chuyện gì nữa không, nếu không có việc gì nữa, cho phép ta được cáo lui.” Nàng còn phải đi làm, không nhàn rỗi như hấn.

“Ta cũng phải lên trên, cùng nhau đi đi.”

Tổng tài đại nhân chậm rãi nói, nhưng nàng lại không muốn cùng hấn lên.

“Vẫn còn không đi sao.”

Tổng tài đại nhân dường như nhìn nàng nghiên cứu.

“Ý của ta là, tình huống hôm nay cùng thang máy ngày đó có chút giống nhau, tổng tài không sợ ác mộng lặp lại sao? Cho nên xin tổng tài cứ lên trước, ta đi thang máy tiếp theo là được rồi.” Nàng chủ động giải thích, ghi nhớ phải giữ khoảng cách với hấn, mắt nhìn chân chạy, dựa trên nguyên tắc cao nhất là được rồi.

“Ta nhớ rằng cái ác mộng đó làm người khác sợ hãi, chứ không phải ta.” Hấn nhìn nàng nói. “Đi thôi.”

Oa, hấn rốt cuộc muốn thế nào? Hấn không sợ, đều là nàng sợ được rồi sao?

Trong lòng Dịch Tiểu Liên kêu la phản đối, nhưng lại không dám nói những lời này ra ngoài, chỉ có thể cố gắng giữ khoảng cách với hấn, theo hấn vào thang máy.

Đến thang máy, hấn tiến vào trước, sau đó xoay người nhìn nàng không rời.

Trong lòng nàng kêu lên một tiếng buồn bã, chấp nhận số mệnh đi theo vào thang máy, sau đó nhấn nút tầng cần lên, lùi về một góc cách hấn xa nhất.

Thang máy chậm rãi đi lên.

“Trên người ta có bệnh truyền nhiễm sao?” Tổng tài đại nhân liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nàng không thể có gì đáp lại.

“Hay ngươi thực sự chán ghét ta.”

Cái gì? Hắn thực sự muốn nàng phản pháo lại có phải không? Tốt thôi, ai sợ ai chứ? Rùa sợ thiết chùy (búa hay chày sắt), ô...

“Không có nha, tổng tài đại nhân có đại lượng, xin hãy quên chuyện kẻ tiểu nhân hôm đó trong thang máy đã hồ ngôn loạn ngữ (ăn nói bậy bạ), ngài anh minh thần võ, rất mực xuất chúng, siêu phẩm nhập thánh, cao cao ngất trời, tuấn lãng mê người, sao có thể có người ngăn cản được mị lực của ngươi? Tiểu nhân ta đương nhiên cũng không ngoại lệ nha.” Nàng hết mực nịnh nọt, nghĩ rằng nếu tránh không thoát, tránh không được, nàng cũng chỉ có thể linh hoạt ứng phó tăng bốc mà thôi. (tỷ í đang nịnh đầm

– nịnh hay thiết a, đáng học tập *ngưỡng mộ*)

Như người ta thường nói, lời khen người người thích nghe, tổng tài đại nhân cũng là người, hắn là sẽ không ngoại lệ ha?

“Ngươi thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.” Về mặt nàng đây về nịnh nọt.

“Vậy ngươi có muốn trở thành bạn gái ta không?” (@__@ ca thẳng thẳng wa’ nhì)

“A?” Nàng tròn mắt nhìn hắn không nói nên lời, trông nháy mắt đã ngây người ra.

Cửa thang máy mở ra, đến tầng văn phòng của nàng rồi, nàng lại bị sợ hãi làm cho không thể động đậy.

Xem nàng ngây ra như phỗng, hắn dứt khoát đưa tay dắt nàng ra ngoài cửa thang máy.

“Suy nghĩ một chút đi.” Trước khi cửa thang máy khép lại, hắn ở trong thang máy lưu lại những lời này.

Về phần Dịch Tiểu Liên, đã sợ hãi đến nỗi cả người vẫn còn hóa đá trước cửa thang máy, ba hồn bảy vía bị dọa đến bay mất một nửa. (tội tỷ a >”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Vậy ngươi có muốn trở thành bạn gái ta không?”

Đây là một lời tỏ tình phải không?

Có đúng không?

Không thể nào?

Nhưng mà hình như là phải nha.

Tuy nhiên sao lại có thể như vậy?

Như là nhiều khẩu lệnh* vậy, gần đây trong đầu Dịch Tiểu Liên đều cứ lặp đi lặp lại những từ này, thật sự sắp làm cho nàng bị bức đến phát điên rồi.

*Nhiều khẩu lệnh: một trò chơi ngôn ngữ, các âm thanh, từ ngữ rất dễ bị nghe sai, hoặc nhầm lẫn với từ khác...

Rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện này? Tổng tài là đang nói giỡn với nàng hay sao? Hoặc là vô lý trừng phạt nàng chuyện trước kia, cố ý dùng cách này để bức nàng phát điên?

Không nên nghĩ nữa, không nên nghĩ đến hắn nữa, coi như bị chứng mất trí nhớ hoàn toàn không nhớ rõ một chuyện vậy là tốt rồi... (tỷ này tình ghê a

_”_ mất trí nhớ hoàn toàn nhưng vẫn có một chuyện à)

Khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ, vóc người cao lớn, lại còn dùng đôi mắt thâm thúy* kia hỏi nàng có muốn làm bạn gái hắn không...

*Thâm thúy: sâu thẳm, có chiều sâu

A a a... thế nào lại dễ dàng nhớ kỹ lời nói đó như vậy? Thật là sắp điên rồi!

“Tiểu Liên, gần đây ngươi làm sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói, Dịch Tiểu Liên đang nằm trên mặt bàn hơi nghiêng đầu về hướng phát ra âm thanh, khuôn mặt áp vào mặt bàn, nhìn đồng sự Tiểu Mỹ ngồi bên cạnh, về mặt đang nhìn nàng một cách đầy quan tâm.

“Ta không có việc gì.” Nàng đáp lại một cách chán nản.

“Cãi nhau với bạn trai sao?” Tiểu Mỹ hỏi nàng.

“Ta không có bạn trai nha!” Nàng ngay cả khí lực trợn mắt nhìn cũng không có. Nàng xoay người hy vọng bản thân mình có bạn trai, bởi vì nếu nàng nói có bạn trai, thì bây giờ đã không cần phải vì lời tò mò kia của tổng tài mà phiền não đến đau đầu thế này.

“Ngươi không có bạn trai?” Về mặt Tiểu Mỹ tỏ ra không tin,

“Không có.”

“Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Điều kiện ngươi như thế mà sao lại không có bạn trai?”

“Có thể là mắt của đàn ông xung quanh ta đều bị đánh thịt nguêu cả rồi.” Chỉ duy nhất không đánh đến con người kia làm cho nàng thật đau đầu, tại sao số nàng lại khổ như vậy?

Tiểu Mỹ bị câu trả lời của nàng làm bật cười thành tiếng.

“Là do yêu cầu của ngươi quá cao sao?” Cô cười nói, “Theo ta được biết, có một số đàn ông trong công ty đối với ngươi rất có hứng thú, nhưng tất cả đều bị ngươi cự tuyệt.”

“A?” Dịch Tiểu Liên ngây người một chút, lập tức ngồi thẳng lên, chuyển hướng hỏi Tiểu Mỹ: “Chuyện này xảy ra khi nào, tại sao ta không biết?”

“Ngươi như thế nào lại không biết?” Khuôn mặt Tiểu Mỹ tỏ ra vẻ “chắc là ngươi nói giỡn”.

“Ta thật sự không biết.” Nàng dùng miệng thề nói.

“Lý Tử Long phòng nghiệp vụ, Thái Xương Chấn phòng bảo vệ sản phẩm, Trương Danh Khải phòng nghiên cứu và phát triển, không phải tất cả bọn họ đều hẹn ngươi sao?” Tiểu Mỹ nói.

“Bọn họ là ai vậy?” Về mặt nàng ngơ ngác.

“Cái gì? Ngay cả bọn họ là ai ngươi cũng không biết?” Tiểu Mỹ mở to mắt nhìn thẳng vào mặt nàng cứng lưỡi.

Dịch Tiểu Liên về mặt vô tội, (hình như thiếu chữ số ở giữa thì phải *lật qua lật lại tìm*

) thành thật lắc đầu.

“Sao có thể như vậy được?” Tiểu Mỹ kêu to với vẻ không thể tin được, “Tại sao theo truyền thuyết kia thì tất cả bọn họ đều gặp phải trắc trở, đều bị ngươi cự tuyệt?” (truyền thuyết luôn mới ghê chứ = =!!) Dịch Tiểu Liên nhìn Tiểu Mỹ với vẻ mặt không thể giải thích được, Tiểu Mỹ vẫn hoài nghi nhìn nàng, sau đó chăm chú hỏi lại một lần nữa, “Ngươi xác định là từ khi ngươi đến công ty, không có ai hẹn ngươi đi ăn cơm hay đại loại gì đó sao?”

“Hẹn ăn cơm?” Dịch Tiểu Liên chớp chớp mắt, tập trung suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói: “Nói vậy thì hình như có mấy lần...”

“Nhưng mà ta lại không nhận ra đối phương, cho dù gặp mặt qua một hai lần cũng không quen lắm, tại sao lại muốn ta cùng bọn họ đi ăn cơm? Thế không phải là rất ngại sao?”

“Ông trời của tôi à!” Tiểu Mỹ trợn to mắt, lộ ra một vẻ “cô sắp té xỉu”. “Tiểu thư, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Sao? Ta 28 nha, Ngươi không biết sao?” Dịch Tiểu Liên nhìn cô khó hiểu, bởi vì Tiểu Mỹ cùng tuổi với nàng, cho nên cả hai nàng mới có thể đặc biệt

thân thiết thế này.

Được rồi, việc đáng để nhắc tới là bạn trai của Tiểu Mỹ chính là giám đốc đại nhân phòng thái cầu* của các nàng, hơn nữa cả hai người đều đã quyết định sẽ kết hôn vào cuối năm, bởi vì năm nay không kết hôn, qua năm sau thì Tiểu Mỹ đã 29 tuổi, theo tập quán địa phương là phải chờ hơn một năm nữa, (ta cũng không hiểu lắm về tập tục của địa phương TQ a- ai bik bày ta >”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa đang đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra, gần đây nàng không ngừng dũa tròn mặt, giờ đây đã có thể xuất hiện trước mặt hắn.

Do dự bước vào, ánh mắt nghi ngờ trông chừng, còn có bộ dạng căng thẳng, nhưng ít nhất không có biểu tình chán ghét hay khinh thường.

“Bước vào, đóng cửa lại.” Hắn nhìn nàng ra lệnh, giọng nói hoàn toàn công sự hóa. (có nghĩa nói sao cho giống bthường về vấn đề công việc chẳng hạn...)

Sau khi nhận được lệnh gọi từ điện thoại của hắn, tim nàng loạn nhịp đập nhanh một cách điên cuồng cho đến khi Dịch Tiểu Liên có thể từ từ bình tĩnh lại.

Mặc dù nàng vẫn chưa hiểu rõ hắn là người thế nào, nhưng chớp mắt nàng đã vào Liên Chuẩn được nửa năm, cũng nghe không ít về tác phong của hắn, biết được hắn là người công tư phân minh.

Cho nên đột nhiên hắn gọi nàng lên đây tuyệt đối là vì công việc, không phải là về chuyện trong thang máy hôm trước, đúng không?

Trên đường lên đây, mặc dù nàng vẫn tự nhủ với chính mình như vậy, nhưng vẫn còn cảm thấy bất an, cho tới hiện tại chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc nghiêm trọng của hắn khi làm việc, nghe thấy giọng nói công sự hóa của hắn, nàng bây giờ mới cảm thấy yên tâm.

“Vâng.” Đáp lại bằng một giọng cung kính, đóng cửa lại, nàng như một tiểu viên chức đối với đại tổng tài có chút cúi đầu bước tới trước bàn làm việc của hắn.

Chờ đại tổng tài phân phó, ra lệnh.

Trong phòng tổng tài yên lặng như tờ.

Dịch Tiểu Liên đợi và đợi, thủy chung không thể đợi tới lúc hắn mở miệng, rốt cuộc nhịn không được mà lén lút ngẩng đầu lên nhìn lên hắn, không ngờ lại vừa vận cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt hắn thâm thúy nóng bỏng, ánh mắt không hề lãnh khốc nghiêm trọng, mà là mang theo một cái nhìn suy tư, nàng không thể diễn tả được cái ánh mắt nóng bỏng dữ dội đang nhìn nàng, nhìn thật chăm chú làm cho nàng cả người cứng đờ ra, cảm thấy một nhiệt lượng lớn làm cả người nóng lên. (chỗ này hơi chém chút, thông cảm>”” _O)

“Ta cần suy nghĩ một chút.”

Đó chính là câu trả lời ngày đó Dịch Tiểu Liên ban cho Hạ đại tổng tài, sau đó dường như liền chạy trốn khỏi phòng tổng tài.

Thật đúng là chạy trốn, bởi vì nàng cảm thấy nếu bản thân mình cứ tiếp tục đợi được đi xuống rất có thể sẽ gây hại đến thể xác và tinh thần đang khỏe mạnh.

Nàng thề, nếu ở đó mà huyết áp có thể đo được bằng lời, tim của nàng đập một trăm lần trên một phút, huyết áp lại còn tăng lên 200, thật sự là quá nguy hiểm.

Đúng là đáng sợ, nàng vào công ty thẩm thoát đã hơn nửa năm, bởi vì mặc dù quan hệ cá nhân, nàng cố gắng hết sức không đi hỏi thăm chuyện những chuyện có liên quan đến hắn, nhưng miệng người khác cũng không phải không thể do đó cái gì cũng nói, cho nên nàng bị buộc nghe không ít chuyện của hắn, nhưng tại sao cho tới bây giờ chưa từng nghe người ta nói tổng tài đại nhân là một người đàn ông tỏa ra ma lực quyến rũ nhỉ? Thật sự là quá cổ tình gây ảnh hưởng về thể xác và tinh thần mà. (cho đáng a

)

Bắt quá trở lại chuyện chính, rốt cuộc theo lời hấn nói có bao nhiêu phần thành thật, bao nhiêu phần là giả dối vậy?

Hấn nói với nàng là chính nàng làm hấn động lòng, còn nói thình thoảng nhớ đến nàng, nói hấn là thật lòng, nhưng nàng vẫn là làm bản thân không hiểu rằng nàng có điểm nào nổi bật hơn người chứ, điểm nào đáng để hấn vì nàng mà động lòng? (chắc là gốc hơn người đó tỷ *hắc hắc*)

Quan trọng là, cho dù theo lời hấn nói là động lòng một cách chân thật, thì nó có thể kéo dài được bao lâu?

Đáng ghét, trước kia cuộc sống của nàng rất chỉ là vui vẻ thoải mái, cười cười nói nói, vô ưu vô tư, nhưng là từ sau khi tên hấn xuất hiện quanh nàng, hết thấy mọi thứ đều thay đổi.

Thật rất phiền, chẳng lẽ kiếp trước hấn và nàng có thù oán sao? Cho nên kiếp này mới có thể phá hỏng cuộc sống vui vẻ, vô ưu vô tư của nàng?

“Bịch.” Một âm thanh vang lên, Dịch Tiểu Liên lại dùng trán mà gõ xuống mặt bàn.

“Dịch Tiểu Liên, ngươi không khỏe sao?”

Giọng nói của giám đốc bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh chỗ ngồi nàng, nàng sợ đến nỗi lập tức ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người.

“Không có.” Nàng nhanh chóng đáp. “Xin hỏi giám đốc có chuyện gì sao?” Không có việc gì hấn là sẽ không đặc biệt đến bên cạnh chỗ nàng ngồi.

“Hôm nay lệnh nhân sự hấn là sẽ ban xuống, ta đến trước nói cho ngươi một tiếng.” Giám đốc nói với nàng không rõ đầu đuôi, hại nàng có nghe như không chả hiểu gì cả.

“Nói cái gì?” Nàng nhịn không được hỏi.

“Tạm thời ngươi có thể được điều đến phòng tổng tài.”

“Cái gì?” Nàng kim chế không được lên tiếng kêu to, sắc mặt đại biến hỏi: “Tại sao?”

“Ngươi rất hưng phấn?”

Hưng phấn được chết liền! (cái này ta thêm chút mắm chút muối:Đ thực chất là chết người thì đúng hơn) Đồ ngốc cũng biết rằng tự nhiên nói bị điều đi là vì cái gì!

Rốt cuộc là ai nói tổng tài bọn họ công tư phân minh, còn không bao giờ có thể để việc tư ảnh hưởng đến việc công nữa nha? Đại lừa gạt.

“Tại sao muốn điều ta đến phòng tổng tài? Giám đốc, ta chỉ là một tiểu nhân viên của phòng thái cấu, hơn nữa mới vào công ty có hơn nửa năm mà thôi không phải sao? Tại sao lại là ta?” Nàng cố gắng phát ra tín hiệu cầu cứu, hy vọng giám đốc đại nhân có thể phát hiện ra chỗ không tốt của việc này.

“Bởi vì, tại sự kiện La Bảo lần trước ngươi đã biểu hiện rất tốt, trước mắt muốn mượn ngươi lâu dài phải trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe.” Giám đốc cứ như thế mà nói.

A a a, lấy một cái cơ danh chính ngôn luận tốt thật tốt a.

“Ta thật sự không có sở trường và chuyên môn gì, hơn nữa chuyện này hấn là phải để giám đốc, phó lý (phó giám đốc- ta để zậy choa ngắn nhá) hay trưởng phòng phụ trách...” Nàng nhanh chóng nói, lời còn chưa dứt đã bị chặn lại.

“Ngươi không cần khiêm nhường, chúng ta đều có mắt, thấy vậy rất rõ ràng.” Giám đốc cười nói.

“Hơn nữa, ta không phải vừa mới nói sao? Bởi vì ngươi biểu hiện rất xuất sắc nên mới có thể tìm ngươi nha.”

Dịch Tiểu Liên bỗng có cảm giác như khóc không ra nước mắt, thật sự là hối hận không kịp.

“Giám đốc, ta không thể uyển cự (từ chối một cách tốt đẹp), tiếp tục ở lại đây sao?” Nàng nói như cổ giấy dựa, nhũn mảy, vẻ mặt không cam lòng.

“Chỉ điều đi một tháng thôi, sau đó ngươi lại trở về đây, đến lúc đó ngươi cũng đừng không muốn về là tốt rồi.” Giám đốc cười trêu chọc nàng.

Dịch Tiểu Liên thật sự là đau khổ, không thể nói tất cả cho giám đốc, nói là tổng tài đại nhân chí công vô tư của bọn họ căn bản là tùy ông chỉ ý bất tại từ (người có động cơ thầm kín), giả công tác chi danh (lợi dụng tên tuổi để làm việc), tất cả chỉ là đuổi theo nàng được?

Huống hồ tất cả mọi thứ chỉ là suy đoán của nàng, còn không có một bằng chứng có thể chứng minh, nếu nàng đem những lời này nói ra, khẳng định sẽ làm cho người người cười lớn nha, còn không sẽ bị mọi người dùng gậy đánh chết, dám nói xấu idol thiên thần của mọi người à.

Thật rất phiền nha, nhưng không đồng ý cũng chẳng được, bởi vì người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lệnh nhân sự quả nhiên đã được đưa đến trước khi nàng tan ca.

Buổi sáng ngày tiếp theo, sau khi nàng chuyển giao xong công việc cho người khác, lại bị mọi người vừa hâm mộ vừa ghen ghét đưa mắt nhìn theo, tùy mệnh đi vào thang máy, hướng về tầng tổng tài mà báo.

Lần thứ hai vào thang máy này đi lên tầng trên cao kia, nàng hướng về thư ký báo danh, tiếp theo được dẫn đến chỗ làm việc một tháng tương lai, sau đó lại kinh ngạc phát hiện ngoại trừ nàng ra, còn có những nhân viên khác cùng ngành khác đến báo danh, nhưng lại lần lượt xuất hiện.

Tạm thời tạo thành một đội tám người, nàng chỉ là một trong số đó.

Làm nàng hiểu rõ chuyện này không phải là do tổng tài đại nhân, hẳn không phải là người lấy việc tư xen lẫn việc công, nàng quả thật xấu hổ muốn chết.

Nguyên lai người tùy ông chỉ ý bất tại tửu căn bản không phải là hắn, mà là chính nàng! Có trời mới biết bởi vì tối qua đầu óc nàng làm sao toàn nghĩ đến chuyện nếu cùng hắn một mình ở chung thì phải làm gì đây, lỡ như nếu hắn mượn cơ hội để tới gần nàng, nếu hắn cầm lấy tay nàng, nếu hắn ôm nàng, nếu hắn hôn nàng... chờ một chút, nàng nên làm cái gì bây giờ? (ax>”

A a a, nàng thật sự là một kẻ đại ngu dân!

Công ty lớn và công ty nhỏ quả nhiên có rất nhiều điểm bất đồng, nếu công ty nhỏ gặp phải tình huống bất ngờ, chỉ cần bình an qua khỏi, bị BOSS mắng cho mấy câu là đủ, căn bản là không có cái gì gọi là kiểm điểm cùng cải tiến.

Nhưng công ty lớn lại không như vậy, thậm chí còn thành lập một nhóm dự án để xem xét kiểm tra tổng thể, ngăn chặn sự cố tương tự tái phát.

Dịch Tiểu Liên chính là bị điều đến làm việc cho tổ công tác đó.

Bởi vì nàng là nhân viên trẻ tuổi nhất cũng là ít kinh nghiệm nhất trong tổ, cho nên trừ việc phụ trách kiểm tra những thiếu sót về phương diện thái độ, công việc tổng hợp, sửa sang lại văn kiện cũng thuộc về phạm vi công tác của nàng, bởi vậy, sau khi được điều đến tổ hạng mục, nàng quả thực bận rộn hết sức, căn bản là không có dư thừa tâm tư để phiền não này phiền não kia.

“Tiểu Liên, Email ta đã gửi cho người, người kiểm tra một chút đi, xem có nhận được hay không?”

“Được, Lý tỷ chờ ta một chút, ta xem xem.”

Dịch Tiểu Liên nhanh chóng mở mailbox kiểm tra mail.

“Có, ta nhận được rồi, Lý tỷ.”

“Là loạn mã* sao?”

*Loạn mã: bị mã hóa thành những ký tự vô nghĩa

Nàng vừa mới mở tập tin, nhanh chóng xem qua một lát, đáp: “Không phải.”

“Cuối cùng cũng giải quyết xong đã có thể về nhà rồi.” Lý tỷ bỗng nhiên đứng dậy, kiên quyết duỗi thẳng lưng lười biếng nói.

Dịch Tiểu Liên có chút hâm mộ, bởi nàng còn có một đống công việc cần làm, mặc dù công việc trên tay nàng cũng không cần phải gấp rút hoàn thành, nhưng là nếu mỗi ngày không cố gắng tích lũy một ít, nàng khẳng định sau này hẳn là sẽ rất bận rộn ngay cả thờ dốt hay hét to cứu mạng thì thời gian cũng không có, nàng cũng không muốn rơi vào trường hợp bị thâm như vậy.

“Tiểu Liên, ta đi trước nha?” Lý tỷ thu dọn xong đồ đạc, cầm túi xách lên nói với nàng.

“Được, Lý tỷ tạm biệt.” Nàng vẫy vẫy tay với cô.

“Tạm biệt. Người cũng đừng nên tan ca quá muộn, về nhà sớm một chút.”

“Được.” Nàng gật đầu đáp lại, sau đó nhìn c mở cửa rồi đi, trong văn phòng rộng lớn, nhất thời cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Thật im ắng.

Nhưng cũng mới chỉ hơn bảy giờ mà thôi, nàng một chút cũng không sợ hãi.

Quan trọng là, lúc hơn năm giờ thuận lúc thư ký Lý đến thông kê giờ tăng ca, lo lắng có nhắc tới đêm nay có rất nhiều người đề cập đến việc làm thêm giờ, khiến nàng biết hiện tại người tăng ca trong công ty không chỉ có mình nàng mà thôi, điều đó làm cho nàng phần nào cảm thấy yên tâm.

Công việc công việc công việc, xem thử trước khi tan ca lúc tám giờ có thể làm được bao nhiêu?

Nàng nhìn xuống đồng hồ đeo tay, chỉ còn có bốn mươi lăm phút nữa.

Mang theo lời hứa với bản thân, nàng bắt đầu chuyên tâm làm việc, mang bàn phím trên bàn đánh cho rung động cả lên, nhìn chăm chú vào hình ảnh trên

màn hình đến không nháy mắt, toàn tâm tập trung vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hạ Từ Giác đẩy cửa phòng hạng mục ra, nhìn thấy nàng đang chuyên tâm công tác, dáng vẻ rất tập trung.

Nàng tập trung đến nỗi ngay cả cửa văn phòng bị hất đẩy ra cũng không hề biết.

“Cốc cốc.” Hắn gõ vào cửa hai cái, thu hút sự chú ý của nàng.

Âm thanh vang lên đột ngột làm cho Dịch Tiểu Liên ngẩng đầu lên, sau đó trong nháy mắt đã nhìn thấy người, nhất thời gương đôi mắt mở to nhìn một cách đầy kinh ngạc.

Tổng, tổng tài đại nhân...

Kể từ khi nàng bị điều công tác đến giờ, nghĩ là khoảng cách giữa họ sẽ gần hơn, nhưng thật ra lại ngược lại khoảng cách giữa họ dường như trở nên xa hơn. Bởi vì mỗi lần hắn xuất hiện, luôn luôn đứng trên bệ đài cách chỗ nàng xa nhất, không thì cũng bị một đám người đi theo vây quanh, làm nàng ý thức được khoảng cách giữa bọn họ thật sự rất xa, rất xa, tựa như ở hai thế giới vậy.

Hắn chậm rãi tiến về phía nàng, đứng ở bên cạnh bàn làm việc nàng, cúi đầu nhìn xuống nguyên nhân làm nàng lưu lại tăng ca.

“Còn không chuẩn bị tan ca sao?” Hắn hỏi nàng.

Tìm nàng bắt đầu đập nhanh, cảm thấy dường như không còn giống mỗi lần cùng hắn ở một chỗ như trước đây nữa.

Tại sao? Bởi vì cuối cùng cũng ý thức được hắn là tổng tài chăng? Nhưng từ trước đến nay hắn vẫn là tổng tài nha.

“Nhìn lại đi.” Chớp chớp mắt, nàng nhanh chóng hoàn hồn nói. “Ta muốn tan ca sau khi hoàn thành công việc.” Một lát sau, nàng bổ sung thêm một câu xưng hô đã quên, “Tổng tài.”

“Được, ta đợi em.” Hắn gật đầu.

“A?!” Nàng cứng lưỡi, gương đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn. Chờ nàng là có ý gì? “Tại, tại sao?” Nàng hơi đại ra, lắp bắp hỏi.

“Ta thuận đường đưa em về nhà.”

Thuận đường?

Theo nàng biết, hắn không phải là mỗi ngày đều về ở nhà cha mẹ tại núi Dương Minh, không phải sao?

“Không cần.” Nàng nhanh chóng lắc đầu, lại cảm thấy sợ bản thân mình hình như cự tuyệt quá nhanh, thế là vội vàng giải thích thêm, “Ta đi làm bằng xe (ở đây có thể là xe đạp hoặc xe máy nhưng ta nghĩ là xe máy), đợi chút nữa cũng có thể đi xe về nhà, cho nên không cần phiền tổng tài đưa ta về nhà đâu, cảm ơn.”

“Bên ngoài trời đang mưa.”

“Ta có áo mưa.”

“Mưa rất lớn.”

“Ta có thể chờ mưa nhỏ rồi về.”

“Nếu mưa vẫn không nhỏ đi thì sao? Em sẽ ở lại trong công ty luôn sao?” Trong giọng nói của hắn bỗng nhiên được tiêm vào một chút tức giận, làm cho nàng nhìn không được “A” một tiếng, ngơ ngác nhìn hắn.

Hạ Từ Giác bỗng hít một hơi thật sâu, một lần nữa không chế được cảm xúc của chính mình.

“Sao em không muốn để ta đưa về nhà?” Hắn nhìn nàng chăm chú hỏi.

Dịch Tiểu Liên nghiêm túc nghĩ về vấn đề này của hân.

Sao lại không muốn?

Không, tại sao nàng lại không muốn chứ? Ngồi xe ô-tô dưới trời mưa, có người đưa đi, không phải chỉ có kẻ ngốc mới có thể chọn cách vượt mưa lớn cưỡi xe về nhà sao?

Chỉ là, nàng làm sao có thể để hân đưa về? Thuận hay không thuận đường là chuyện để sau, hân là tổng tài vĩ đại của công ty cũng không thêm nghĩ nữa, vấn đề là nếu không may mẹ nàng hay hàng xóm bắt gặp, lại nhận ra người đưa nàng về nhà bằng xe ô-tô chính là con cả nhà họ Hạ là tổng tài đại nhân, nàng sau này còn có thể có cuộc sống an bình nữa hay không? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy hậu họa vô cùng.

“Ta phải đi xe về nhà, bằng không ngày mai không biết đi làm thế nào.” Nàng tìm một lý do hợp tình hợp lý nói với hân.

“Nếu là em lo lắng về chuyện này, không cần bận tâm, ngày mai ta sẽ đến đón em.”

Đón nàng?

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, hiện tại toàn thế giới đang vận động mọi người tiết kiệm năng lượng mà người không biết sao? Ta thuận đường chở em, tiết kiệm năng lượng cho Trái Đất.” Hân cắt lời nàng. (sợ ca luôn __!!)

“Không bằng ta đi phương tiện giao thông công cộng.” Nàng lẩm bẩm.

“Cái gì?” Hai mắt hân nheo lại một chút.

“Không có gì, ta là đang nói cảm ơn tổng tài.” Nàng mỉm cười gượng gạo.

Trải qua vài lần tiếp xúc, nàng ước chừng đã cảm nhận được quyết tâm mạnh mẽ của hân, nói cách khác, thay vì lãng phí thời gian day dưa với hân mà không thể thay đổi được việc gì, chi bằng chấp nhận số phận sớm một chút để dành thời gian cho công việc.

Quả nhiên, khi nàng tiếp nhận hảo ý của hân, hân liền vừa lòng lưu lại một câu bàn giao “Khi nào xong hãy gọi ta”, xoay người ra khỏi cửa văn phòng, không muốn quấy rầy nàng làm việc.

Tập trung làm việc cho đến tám giờ, Dịch Tiểu Liên đứng dậy cúi chào người, tắt màn hình, sau đó tắt đèn văn phòng, lúc này mới thở dài một tiếng, đành bước đến gõ cửa phòng tổng tài.

Nói thật, nàng rất muốn lén lút bỏ về, nhưng không có gan kia, quan trọng là “một đi không trở lại” (cái này ta chém chứ thật ra câu nguyên bản ta ko hiểu lắm- seach wai cũng ko thấy a), nàng không thể nghĩ đến cuộc sống tương lai sẽ như thế nào, mỗi ngày đều phải chờ đợi lo lắng.

Cùng tổng tài đại nhân từ thang máy xuống dưới bãi đỗ xe lấy xe, dọc đường đi nàng không ngừng cầu nguyện đừng chạm mặt bất cứ ai, bất kỳ người nào.

Quả thật lời cầu nguyện của nàng đã được chấp thuận, dọc đường đi bọn họ chưa từng gặp bất kì ai, làm lòng nàng không nhịn được hoan hô Lucky!

Ngoài trời mưa thật sự rất lớn, cảm giác tựa như đang đem một thau nước đổ úp xuống vậy, một vài chỗ tụ lại thành những vũng nước to, làm nàng không thể không lần nữa nghĩ rằng bản thân mình thật may mắn, may là đã đồng ý để hân lái xe đưa nàng về nhà, nếu không mưa lớn như vậy, cho dù mặc áo mưa, gần như cũng sẽ biến thành gà những nước a.

Mưa ngoài xe ào ào rơi xuống, hân là sẽ cảm thấy rất ồn ào, nhưng trong xe không biết vì sao lại có loại cảm giác an tĩnh dị thường, hơn nữa lại rất tự nhiên không có chút điểm xấu hổ, hảo quái*.

*Hảo quái: kỳ lạ nhưng theo chiều hướng tốt.

“Nghe nói em cùng Từ Dược là bạn cùng lớp thời tiểu học?” Hân bỗng nhiên mở miệng cùng nàng buôn chuyện nhà.

Nàng hơi sững sốt một chút, kinh ngạc quay đầu hỏi: “Tại sao người lại biết?”

“Nghe nói.”

“Ác.” Có thể là nghe Hạ Từ Dược nói chăng? Bất quá cũng thật kỳ diệu là tên kia vẫn còn nhớ bọn họ từng là bạn cùng lớp là được. Nàng trong lòng tự hỏi.

“Em trai kia của ta lớn lên rất tuấn tú, từ nhỏ đã đa tài đa nghệ, bất kể ở đâu đều là nhân vật trung tâm, em cũng đã từng thích qua nó chứ?” Hân lại hỏi cô.

“Lúc đó ta vẫn là một học sinh tiểu học rất khỏe mạnh!” Nàng nhin không được trừng mắt về phía hân. (chắc tỷ ấy nói là lúc đó tỷ không có điên *hắc

hắc*)

“Học sinh tiểu học cũng sẽ có đối tượng yêu thích và sùng bái, nếu không lúc ấy trong trường học Từ Dược như thế nào lại trở thành nhân vật trung tâm?” Một lúc sau, hắn lại lần nữa hỏi nàng, “Em cũng sùng bái qua nó, yêu thích qua nó phải không?”

“Không có.” Nàng trả lời.

“Tại sao?”

“Hắn đã có đủ người yêu thích rồi, hắn là thiếu đi một người như ta cũng chả sao.” Nàng nói.

Câu trả lời này của nàng rất tùy ý, cảm giác như cũng không chú tâm lắm vào giải đáp vấn đề của hắn, nhưng là không biết vì sao, Hạ Từ Giác lại cảm thấy tâm tình mình trở nên vui vẻ, khoe miệng có chút cong lên.

“Đội lát nữa, tại đầu đường 7-11 người để ta xuống là được.” Nàng nói với hắn.

“Mưa lớn như vậy, ta đưa em về đến tận cửa nhà.”

“Hẻm vào nhà ta rất nhỏ, lại là ngõ cụt, thật là rất rắc rối.” Nàng lắc đầu. “Vừa lúc ta muốn vào 7-11 lấy đồ, cho nên người chỉ cần để ta xuống ven đường là được.”

“Em có mang dù không?”

“7-11 có bán, còn có cả áo mưa, chỉ có 20 tệ rất rẻ a.”

“Lần sau ta sẽ mang theo dù trên xe.” Hắn nói.

Nàng hơi giật mình, nhất thời không có cách nào xác định được cảm tưởng, là nên cảm ơn về sự quan tâm của hắn sao? Hay là nên bảo mẹ nàng, nàng tuyệt không nghĩ có lần sau được không?

Mưa lớn vẫn tiếp tục rơi xuống, rất ít người đi trên đường.

Nàng hy vọng đội đến 7-11 khi nàng xuống xe, cũng có thể như vậy, người đi đường cũng ít thế này, tốt nhất là một người cũng không nên có, xin lão Thiên phù hộ.

“Bình thường mấy giờ em rời nhà đi làm?”

“Khoảng bảy rưỡi.” Nàng theo phản xạ trả lời, sau khi nói xong mới phát hiện ra hậu quả trong lòng thầm kêu lên một tiếng: Thảm rồi! Nàng vốn còn dự định sáng sớm mai sẽ rời nhà sớm một chút đi làm bằng xe bus, sau đó mới gửi tin nhắn nói cho hắn, tiền trăm hậu tẩu*. (*cười lớn* giấu đầu lòi đuôi ty oi)

*Tiền trăm hậu tẩu: chỉ việc làm trước rồi báo cáo sau, một sự việc đã rồi không thể cứu vãn.

“Vậy bảy rưỡi ngày mai ta đến đón em”

Nhìn nhìn nhìn, nàng chỉ có thể làm như vậy!

“Không cần đâu, ta tự đi xe bus là được.” Nàng nhanh chóng lắc đầu nói.

“Đều là cùng đến công ty làm việc, cần gì phải rắc rối thế?”

Cái gì mà rắc rối? Cái này phải gọi là giữ gìn khoảng cách, dùng kẻ sách an toàn có được không? Nàng chính là bị đe dọa tính mạng khi ngồi trên xe tổng tài đại nhân, hắn rốt cuộc có biết hay không a? (chắc là tỷ ấy sợ bị đánh ghen, tạt a-xít... ta còn thấy sợ huống chi là... >”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ta van người ngàn vạn lần, rốt cuộc Dịch Tiểu Liên đã ngăn cản ý nghĩ muốn hành động phạm quy của tổng tài đại nhân, làm cho hắn đồng ý đội nàng thêm mười ngày nữa, cho đến cuối tháng này, đây là thời hạn cuối cùng.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, mới bình an vượt qua một ngày thôi, nàng đã trở lại bình thường vào sáng hôm sau tự mình lái xe (ở đây là xe máy, ở chương trước ta có sơ sót >”

Mặc dù bản thân nàng không có gì đáng ngại, da chỉ xây xát vài chỗ, trên người vài vết bầm tím lớn nhỏ, cùng với một cái chân đau hơi khập khiễng mà thôi, nhưng mà tình hình có thể thấy là nửa chiếc xe đã bị méo mó hư hỏng, hên là vết thương nàng mắc phải thật sự chỉ là thương tích nhỏ, đúng là trong cái rủi có cái may.

Thế nhưng tổng tài đại nhân lại không nghĩ như vậy, vừa nghe tin liền lập tức điện cho nàng, hấn lại còn công khai muốn buộc nàng tiếp nhận những tình cảm ám áp do hấn gửi đến, sau đó còn bá đạo đem giấy phép lái xe của nàng tịch thu, quy định từ này về sau không cho phép nàng lái xe nữa.

Mặc dù sau vụ tai nạn, nàng đối với chuyện xe cộ này thật sự là lòng còn sợ hãi, nhưng nàng sẽ không thừa nhận với hấn.

Quan trọng là giấy phép lái xe của nàng nhất định phải quay trở lại từ tay hấn mới được, bởi vì tấm hình trên đó khó coi chết được. (tỷ này còn ngại nữa chứ =!)

“Đem giấy phép lái xe trả lại cho ta.” Lần thứ N, nàng mở miệng đòi giấy phép lái xe.

Đêm thứ sáu cuối tuần, miệng hấn nói sẽ trực tiếp đưa nàng về nhà, kết quả lại đem nàng đến nhà hàng năm sao này ăn cơm. (A Sa:*nhều nhiều* *chóp chép* ca cho... ta ăn với, ta làm nhiều đôi wá >” _

Nàng có người bạn từng trải qua chuyện thế này, không phải thật sự không có giấy phép lái xe, mà là không mang theo người, kết quả dĩ nhiên đã bị phạt, nhưng thật sự có lấy lại xe máy! Cho nên nàng mới tin có thể đem giấy phép lái xe trở về từ hấn nha.

“Có tài xế miễn phí, chỗ ngồi ấm áp, có rèm che không sợ gió nắng, thế thì tại sao em còn muốn đòi lái xe?” Hấn nhìn nàng, dùng vẻ mặt “không thể nghĩ rằng như thế nào thế giới lại có người ngốc như thế” thờ dài nói.

Dịch Tiểu Liên rất căm tức từng mắt một cái, quyết định làm hấn tức chết.

“Bởi vì như vậy ta sẽ bị hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?”

“Đúng vậy, mặc dù ta đã giải thích qua với mọi người, người là sư huynh của ta, lại là hàng xóm, cho nên sau khi ta bị thương mới có thể đạo nghĩa chiếu cố ta, nhưng nhân ngôn khả úy* người chưa từng nghe qua sao? Ta chỉ không muốn công khai quan hệ!”

*Nhân ngôn khả úy: tin đồn, chỉ trích

Gần đây đã có vài người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng nàng, cứ thế này, nàng rất nhanh sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trở thành kẻ thù của tất cả chị em phụ nữ chưa lập gia đình, nàng không muốn trở thành như vậy.

“Không muốn cùng ta công khai quan hệ?”

Đôi mắt hấn nhướn lên, làm nàng nhất thời có loại dự cảm nguy hiểm, sau đó theo phản xạ lập tức mở miệng giải thích... (tỷ này gan chuột *hắc hắc*)

“Bởi vì người là tổng tài công ty, cùng ta công khai quan hệ sẽ làm người khác cho rằng ta đi cửa sau để vào công ty, cho nên...”

“Cho nên em đi theo người ta nói rằng ta là sư huynh của em?” Hấn trực tiếp vạch trần lời nói dối của nàng, làm nàng nhất thời không biết nói gì đáp lại, chỉ có thể ngoan ngoãn câm mồm.

“Có người tin vào lời em sao?” Hấn hỏi nàng.

“Nói cái gì?”

“Này giải thích.”

Nhắc tới điều này Dịch Tiểu Liên lại nổi giận, còn có loại cảm giác bị đâm đúng vào chỗ đau.

“Không ai tin.” Về mặt nàng đã trả lời câu hỏi của hấn, Hạ Tử Giác thay nàng nói ra đáp án, nhin không được tươi cười rạng rỡ trong niềm vui sướng.

Nói như vậy, nàng đã bị mọi người dán trên người cái mác bạn gái tổng tài, bởi vậy, hấn là sẽ không có người đàn ông nào muốn cạnh tranh cùng Hạ Tử Giác? (phòng bị thấy ón)

Rất tốt.

Nhìn bộ dạng đắc ý của hấn, Dịch Tiểu Liên thật sự là siêu cấp khó chịu, thiếu chút nữa mượn giấy ăn trên bàn ném vào hấn, sao không vì tình cảnh của nàng mà suy nghĩ một chút chứ.

Nhất định hẳn chưa từng bị người khác đe dọa qua? Mới có thể đem niềm vui của chính mình đặt trên người người khác.

Càng nghĩ càng bất bình, nàng quyết định đe dọa hẳn.

“Người biết anh em nhà họ Hạ các người tại vùng này rất nổi tiếng không?” Nàng nhìn hẳn nói

Hạ Từ Giác không lên tiếng, chỉ nhú nhú mày, thông thả chờ xem trong hồ lô của nàng có bán loại thuốc gì, thầm nghĩ tại sao lại nhắc tới chuyện này.

“Người có biết dân cư quanh vùng đều gọi nhà các người là Tinh Anh Môn chứ? Bởi vì nhà các người ai ai cũng đều đạt được những thành tựu phi phàm, tinh anh nghĩa là tài trí hơn người, cho nên,” Nàng cố ý dừng lại một chút, trao cho hẳn một nụ cười mỉm nhưng thực chất không cười, “cha mẹ nào trong nhà chưa có con gái xuất giá, nguyện vọng lớn nhất là có thể đem con gái mình gả vào nhà họ Hạ, để về sau có một chàng rể tinh anh, người biết không?”

“Vị vậy?” Hẳn ung dung hỏi nàng.

“Mẹ ta cũng không ngoại lệ, đối với anh em tinh anh nhà họ Hạ các người thích ý muốn chết.” Sợ rồi sao?

Hẳn hơi nhú mày, lộ ra vẻ có chút đăm chiêu. “Ý là,” Hẳn thông thả mở miệng nói, “Ta trực tiếp đi tìm mẹ em thì hữu hiệu hơn, em không cần phải chịu đã kích nhiều lần nữa?”

“Phụt! Khụ khụ...” Kết luận của hẳn làm Dịch Tiểu Liên bị nước bọt của chính mình làm sặc tại chỗ.

Hạ Từ Giác đưa một miếng khăn giấy cho nàng.

“Không phải vậy!” Sau khi cảm thấy dễ chịu hơn, Gương mặt nàng đỏ bừng lên vội vàng quát hẳn, làm cho hẳn thiếu chút nữa bật cười.

“Không phải sao?” Hẳn tự tiểu phi tiêu* nhìn nàng chăm chú.

*Tự tiểu phi tiêu: một nụ cười như không cười, một nụ cười mơ hồ

“Không phải!” Nàng kiên quyết nói, sau đó như có một tiếng trống cổ vũ tinh thần đem sự thật nói cho hẳn làm cho hẳn phải nhượng bộ, “Ta thành thật nói với người, sở dĩ ta đến Liên Chuẩn xin việc, là bởi vì mẹ ta, bà một khóc, hai quấy rối, ba treo cổ. (ở đây chắc là đòi treo cổ chứ ta nghĩ bà ta chả dám treo thật ^^!)

“Đơn giản mà nói, mỗi ngày bà đều ảo tưởng về con gái mình! Cũng chính là ta, có thể cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt* đến bên cạnh người biến tổng tài thành chàng rể vàng, nếu thật sự người nói muốn cùng ta gặp gỡ, tốt nhất là cũng nên chuẩn bị cùng ta kết hôn, bởi vì một khi bị mẹ ta biết về chuyện này, nhất định người có thể bị không trâu bắt chó đi cày cùng ta đi vào lễ đường, không còn con đường thứ hai để đi. Đây mới là ý của ta, người đã hiểu chưa?” Trực tiếp đe dọa hẳn.

*Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt: đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi... tựa như câu: Lừa gần rom lâu ngày cũng bén - ở C1-1 ta đã có giải thích rồi, nhưng ta sợ các nàng quên nên nhắc lại ^ _ ^

“Mẹ em có thể cầm súng dí vào trán ta sao?” Hẳn nhin cười hỏi nàng, một chút cũng không bị dọa đến.

“Có lẽ là đến chỗ cha mẹ người.” Khuôn mặt nàng tỏ vẻ nghiêm túc.

Nếu hẳn và nàng gặp gỡ, cuối cùng lại đến nói lời chia tay, mẹ nàng không thể không có khả năng trực tiếp làm ồn tiến đến nhà họ Hạ, đòi cha mẹ hẳn chủ trì công đạo bắt con trai bọn họ phải chịu trách nhiệm, nàng hiểu rất rõ bà ấy.

“Khủng khiếp như vậy sao?”

Bắt đầu cảm thấy sợ hãi rồi chứ gì?

“So với lời ta nói còn khủng khiếp hơn gấp mười.” Nàng nhấn mạnh giọng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn hẳn nói. “Như vậy người còn muốn cùng ta gặp gỡ không?”

“Đương nhiên.” Hẳn gật đầu không chút do dự, vẻ mặt thoải mái tự nhiên.

“Người sẽ bị buộc kết hôn với ta, người không sợ sao?” Nàng trừng mắt nhìn hẳn, nhấn mạnh giọng đến đỉnh điểm nói.

“Không sợ, ta không ngại kết hôn với em ngay lập tức, huống hồ ta cũng muốn kết hôn sớm” (trùng ý của ca ấy rầu __!!)

Dịch Tiểu Liên tròn mắt há mồm nhìn hẳn, rất sùng sốt, chẳng lẽ hẳn thật sự không sợ bị buộc cưới sao?

Cứng họng trong chốc lát, một lần nữa nàng nhấn mạnh nghiêm túc hơn nữa nói với hẳn: “Mỗi câu mỗi chữ ta vừa nói đều là sự thật, cũng không phải là nói đùa với người.”

“Ta cũng không nói đùa với em.” Vẻ mặt hẳn cũng nghiêm túc đáp.

Dịch Tiểu Liên tròn mắt nhìn hần hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được “Bịch” một tiếng, dùng trán gõ vào bàn kêu nhỏ, “Ta thật sự muốn điên rồi!”

Mặc dù sớm nghe nàng có hành động kì lạ là dùng trán gõ vào bàn, nhưng khi được chứng kiến tận mắt rồi mới thật đúng là thú vị. Khóe miệng Hạ Từ Giác bất giác cong lên, ý cười đầy mắt.

“Nếu chúng ta gặp gỡ thuận lợi, sớm muộn gì cũng phải kết hôn không phải sao? Sớm một chút hay trễ một chút, đối với ta mà nói cũng không có gì khác biệt.” Hần nói trấn an nàng.

“Người chỉ nói đến trọng điểm là, nếu chúng ta gặp gỡ thuận lợi!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hần chăm chăm nói: “Còn nếu chúng ta gặp gỡ không thuận lợi? Người cho rằng chỉ cần chia tay là được sao? Mẹ ta có thể sẽ phát điên, cho dù bà buông tha người, thì cũng đi khắp nơi rao rêu khắp nơi nói rằng người bội tình bạc nghĩa, treo ác danh lên người người, bà cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua ta nha! Chỉ cần tưởng tượng đến hậu quả kia, ta đã sợ hãi đến cả người toát mồ hôi lạnh.” Vừa nói nàng vừa nhìn không được rung mình một cái, càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng.

“Con là đồ ngọc, như thế nào ta lại sinh ra một đứa con gái ngọc như thế? Thật sự là tức chết ta, tức chết ta mà!” (Đây là lời bà ấy tự nói với mình nên ta để ta dùng lại nhé)

“Không được, không thể nói quên đi như vậy, mẹ nhất định phải bắt tiểu tử kia lấy con, tuyệt đối không cho phép hần bội tình bạc nghĩa với con gái mẹ, con cứ chờ coi!”

Gần như trước mặt nàng có thể thấy hình ảnh mẹ nàng đang nổi trận lôi đình, vừa tức giận vừa vội vàng chạy ra khỏi cửa, bộ dạng trực tiếp vọt thẳng tới nhà họ Hạ để lý luận.

“Ta thấy dễ ngăn chặn hậu họa, chúng ta chính là nên cách nhau xa một chút là được rồi.” Nàng không tự chủ được lắc lắc đầu, nói kết luận cho hần.

Đây là lựa chọn tốt nhất, mặc dù vậy có chút đáng tiếc.

Nhưng đáng tiếc so với tất cả sự đau lòng vì thất tình, còn bị mẹ mắng là ngu ngốc, sau đó bởi vậy mà cả hai nhà đều trở thành gà chó không yên thế được sao?

Thất phu vô tội*, hoài bích kỳ tội**, nếu hần không ưu tú như vậy, cũng không phải là người nhà họ Hạ thì tốt rồi, như vậy nàng nhất định không nói hai lời liền tiếp nhận sự theo đuổi của hần, làm bạn gái hần. (ng` ta cầu ngọc, cầu vàng còn ko dc... tỷ này ý thích khác ng`)

*Thất phu vô tội: người đàn ông bình thường vô tội

**Hoài bích kỳ tội: chỉ người quý như ngọc, trong thân mang sự cao quý là có tội

Thật sự là rất đáng tiếc.

Tâm tình bỗng chốc có chút điểm buồn bực rầu rĩ.

“Chúng ta sẽ không chia tay.” Hần ôn nhu nói, trong con ngươi đen thẫm thúy lại lóe lên tia kiên định.

“Người biết trước sao? Người biết coi tướng à?” Nàng có chút không cho là đúng, nhưng trong lòng không khỏi bốc lên một ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi.

Nàng không muốn thừa nhận, nhưng là hình như nàng cũng thích hần, thích sự bá đạo của hần, thích sự kiên trì nỗ lực không mệt mỏi của hần, thích sự nghiêm túc của hần khi làm việc, thích khuôn mặt khác với lúc làm việc khi hần cùng nàng ở riêng một chỗ.

Bỏ qua một bên không nói đến điều kiện ưu tú của hần, hần vẫn là một người đàn ông rất dễ làm cho chị em phụ nữ ái mộ yêu thương.

“Vận mệnh là do chính tay mình nắm giữ, hà tất phải tính toán?” Hần nói một cách đương nhiên, dễ dàng, nhưng để lại cho nàng một cảm giác như được giác ngộ, soi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vận mệnh do chính tay mình nắm giữ?

Đạo lý này dường như mọi người đều biết, nhưng thường nghĩ rằng bản thân mình không cách nào thực hiện được, mà thường là đem nó quên đi.

Thành công hoặc thất bại, kết hôn hoặc chia tay, thật sự là đều có thể nắm giữ trong tay của chính mình sao?

Vừa rồi khi hắn nói sẽ không chia tay giọng nói và ánh mắt đều kiên định như bàn thạch, nếu tâm ý của hắn thật sự đồng nhất với biểu hiện của hắn, vậy quyền quyết định kết hôn hay chia tay không phải nằm trong tay nàng sao?

Mà nàng, đương nhiên hy vọng hai người bọn họ có thể có một kết cục tốt.

Hy vọng được thấp lên, làm cho tim nàng lại bắt đầu đập loạn, nhưng lý trí lúc này lại tạt một chậu nước lạnh vào nàng, tự hỏi: nếu tâm ý cùng biểu hiện của hắn không đồng nhất, hoặc tương lai sau này hắn thay lòng đổi dạ nói với nàng rằng “Trước khác nay khác”, nàng phải làm sao bây giờ?

Đáng ghét! Chỉ là nói chuyện tình yêu mà thôi, nàng sao hà tất phải đem sự tình làm cho phức tạp lên như vậy?

Thường nghe người ta nói kết hôn cần có sự rung động, với nàng xem ra tình yêu cũng không quá nhân rồi, hơn nữa là so với chính mình thì điều kiện đối tượng lại tốt hơn rất nhiều.

Rung động rung động rung động, nàng muốn một chút rung động để cổ vũ tinh thần thêm hăng hái!

Gật đầu hay lắc đầu, được hay không được, rõ ràng là chỉ cần chọn một trong hai mà thôi, tại sao nàng lại khó có thể đưa ra quyết định như vậy?

Kỳ hạn mười ngày hắn ban cho, cũng chỉ còn lại một ngày, sớm muộn gì nàng cũng phải cho hắn một câu trả lời, được hay không được, muốn hay không muốn, gật đầu hay lắc đầu, xin lỗi hoặc tạ ơn... .

“Được, chúng ta gặp gỡ đi.” Đôi môi tựa cánh hoa mấp máy, nàng cố lấy dũng khí mở miệng, “Nếu người thật sự không sợ bị không trâu bắt chó đi cày như đã nói.” (*tung bóng tung hoa* cuối cùng tỷ ấy đã chấp nhận... chương sau chắc ta lại phải đổi cách xưng hô thôi *chộp chép*)

Trái tim Hạ Từ Giác rung động mạnh mẽ, hai mắt bởi câu trả lời của nàng mà trở nên sáng ngời, khóe miệng cũng dương lên.

“Ta không sợ.” Hắn nhìn nàng không dời mắt.

“Ngoại trừ không sợ ra, hy vọng người cũng có quyết tâm không hối hận, bởi vì người có thể chịu lần át về sau ngay cả một con đường sống cũng không có.” Nàng thận trọng nói với hắn, cũng là nói với chính mình.

Hắn gật đầu, không nghĩ rằng chính mình sau này sẽ có một ngày bị lần át.

“Bắt đầu từ bây giờ, em chính là bạn gái của ta.” Hắn nhìn nàng nói. “Chúng ta phải xác nhận mối quan hệ này một chút.” (đúng là dân làm ăn, hết nói _ _!!)

“Xác nhận quan hệ?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn khó hiểu.

Không phải đều đã nói nàng là bạn gái hắn sao, còn muốn xác nhận thế nào? Có khi nào muốn viết khế ước gặp gỡ, sau đó ký tên đóng dấu xác nhận nàng sẽ không thất hứa có đúng vậy không? Lòng nàng đầy nghi hoặc tự hỏi.

“Đóng dấu.”

“Cái gì?” Thật sự là muốn viết khế ước gặp gỡ? Nàng tròn mắt miệng bật thốt kêu lên.

“Ha ha...” Hạ Từ Giác nhin không được bật cười.

Dịch Tiểu Liên ngờ ngác nhìn hắn đang cười đến cong người về phía trước, vẻ mặt đã xấu hổ lại có chút không thể giải thích được, nhìn có điểm ngây người.

Bộ dáng hắn cười lộ lên trông thật đẹp, cả người trở nên trẻ trung hơn nhiều. (A Sa: *hắc hắc* ý tỷ nói ca jà kia... Giác ca: *liếc xéo Liên tỷ*... Liên tỷ: *nhìn lên trời* người ta có ý khen chứ bộ...) .

Mặc dù nói bộ dáng bình thường của hắn rất đủ tuấn tú rồi, nhưng bộ dáng cười lộ lên... Nàng không thể diễn tả, cảm giác xinh đẹp tựa như nụ hoa đang vươn cánh nở rộ, làm cho người khác kinh điển*.

*Kinh điển: sùng sờ, choáng vác trước một điều tuyệt đẹp hay theo chiều hướng tốt.

Nàng cứ như vậy ngờ ngác nhìn hắn cười, thấy tiếng cười của hắn ngày càng lắng xuống, nhưng khóe miệng vẫn cong cong như cũ, hai mắt vẫn như cũ sáng đến mê người, sau đó hướng nàng ngoắc ngoắc tay.

Thân thể nàng giống như bị mê hoặc nghiêng về phía trước, hướng sát vào hắn.

Khuôn mặt đẹp đẽ của hắn cũng hướng tới gần nàng, trước khi nàng nhận thức được chuyện gì sẽ xảy ra, đôi môi hắn đã dán vào môi nàng, ôn nhu hôn nàng một chút. (ca tốc độ wa’ *che mắt*)

“Đóng dấu.” Hân hơi ngẩng đầu lên, khoe miệng khẽ nhếch lên nói với nàng.

Nàng chớp chớp mắt phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó cả khuôn mặt chợt đỏ bừng lên.

A a a, bị hân hôn rồi, lại có hàng trăm con mắt trong nhà hàng đang nhìn chăm chăm vào, a a a...

Dịch Tiểu Liên không phải chưa từng nói chuyện về tình yêu, nhưng đều là nói trong thời học sinh, sau khi đi vào xã hội bởi vì quá bận bịu công việc, nàng lại rất lười quan hệ, cho nên trong tình yêu vẫn luôn có vẻ thiếu quan tâm.

Nhưng bất quá mới qua mấy năm mà thôi, rốt cuộc là nàng không theo kịp thời đại, xã hội thay đổi quá nhanh hay sao? Hay tình yêu của người trưởng thành ngay từ đầu đã là phát triển theo cái dạng này vậy?

Ngay khi đồng ý cùng hân gặp gỡ, nàng đã bị hân hôn.

Nụ hôn đó giống như tinh đình điểm thủy*, làm cho nàng có chút kinh ngạc cùng thẹn thùng cũng rất bất ngờ, động tác của hân cũng quá nhanh, nàng vừa mới đồng ý cùng hân gặp gỡ nha.

*Tinh đình điểm thủy: phớt nhẹ qua như chuồn chuồn chạm nhẹ mặt nước.

Nhưng là nàng không cách nào phủ nhận trừ bỏ kinh ngạc cùng thẹn thùng ra, nàng còn có một loại tư vị ngọt ngào tựa như lén ném mặt ngọt...

Ai nha, nói ra thật sự rất xấu hổ.

Cho nên, chuyện nắm tay nhau kiểu con nít lại càng không cần phải nói, tốc độ đương nhiên rất nhanh, hơn nữa tất cả lại trong cùng một ngày.

Khi bọn họ đứng dậy rời khỏi nhà hàng, hân rất tự nhiên đến bên cạnh cầm lấy tay nàng, sau đó kéo nàng rời khỏi nhà hàng, đi về hướng bãi đỗ xe.

Chỉ khi nàng ngồi vào trong xe, hân mới đi vòng qua xe để ngồi vào ghế lái xe phía trước, sau đó khởi động động cơ đem xe rời đi, đây là khoảng thời gian ngắn ngủi hân buông tay nàng ra, còn lại suốt cả đoạn đường đi tay phải hân đều nắm chặt tay trái nàng, thẳng cho đến khi nàng xuống xe mới thôi.

Hơn nữa cũng không làm nàng sợ hãi kêu lên, mà chính là làm nàng ngượng ngùng đỏ mặt trước khi xuống xe, hân lại hôn nàng lần nữa, nhưng đó là kiểu nàng chưa từng nghĩ đến, làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, ngón chân cuộn cả lên tất cả đều trong một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Dịch Tiểu Liên nhìn không được đưa tay đặt trước ngực, cảm giác trái tim mình tựa hồ lại mất kiểm soát.

Trời ạ, đây là cảm giác của tình yêu sao? Chỉ cần vừa nghĩ đến hân, trái tim nàng liền như hươu con chạy loạn, điều này thật là quá mức thương tổn về tinh thần và thể xác rồi!

Nhưng là, vui vẻ hạnh phúc cũng tốt.

Nằm trên giường, nàng ôm lấy gối lăn qua lăn lại cười khúc khích không thôi (iu wa' điện rui' ^O^), cảm giác tất cả mọi chuyện xảy ra tựa như giấc mộng không thật, tổng tài đại nhân cao cao tại thượng, chàng trai vàng con trai cả nhà họ Hạ, chàng rể vàng mà mỹ nữ chúng gia* đều mơ ước, dĩ nhiên cũng lọt vào mắt sáng của nàng.

*Chúng gia: nhiều gia đình

A a a...

Thật sự là làm cho khi mơ cũng sẽ cười nha.

Điện thoại trong túi xách bỗng rung reo vang, nàng leo ra khỏi giường, lấy điện thoại ra khỏi túi xách để trả lời.

“Uy?”

“Tiểu Liên, là ta, Mạn Ny.” Cố Mạn Ny là bạn đồng nghiệp thân nhất của nàng tại Uy Đạt, lớn hơn nàng một tuổi, hiện tại 29 tuổi, cũng giống nàng vẫn còn độc thân, không có bạn trai, nhưng có rất nhiều bạn bè nam. (A Sa: nhiều bạn nam mà ko có bạn trai @__@ tỷ nên... coi lại a...Ny tỷ: *xách tai A Sa* người mún nói jì *ánh mắt hình viên đạn*... A Sa: a a a... ta... ta có nói jì sao...)

Nghĩ đến hai chữ “bạn trai”, nàng lại nhớ đến hân, khoe miệng bất giác nhếch lên, thực sự hạnh phúc.

“Uy uy uy?” Không thấy nàng nói gì, Cố Mạn Ny tại đầu dây bên kia không ngừng kêu lên, tưởng rằng điện thoại mất sóng.

“Ta nghe thấy rồi.” Nàng nói.

“Vừa rồi người đang làm gì vậy?” Mạn Ny hỏi nàng.

Cười khúc khích. Nàng ở trong lòng trả lời, nhưng không ngốc nói ra khỏi miệng.

“Làm gì, rảnh quá, tìm ta tám sao?” Nàng ngồi xuống giường hỏi bạn thân.

“Đừng vậy!” Mạn Ny tại đầu bên điện thoại lớn tiếng đáp, làm nàng nhin không được cười ra tiếng.

“Nhưng là muốn nói cho người chuyện chúng ta nói lần trước, thời gian và địa điểm như cũ.” Mạn Ny nói.

Dịch Tiểu Liên hơi sùng sốt một chút, chớp mắt hỏi:

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện giao lưu nha.”

“Giao lưu.” Nàng ngây người.

“Người không quên chứ? Ta mặc kệ, dù sao người cũng nằm trong list tham gia rồi, không cho phép người thoái thác, có nghe không?” Mạn Ny tại đầu kia ra lệnh với nàng (chết tỷ... có chuyện hay xem oy’

)

Dịch Tiểu Liên bỗng có loại cảm giác bất ngờ, bởi vì thật sự nàng hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cách đâu không lâu vì không muốn mình suy nghĩ lung tung, cũng để làm cho mẹ nàng không thể tiếp tục mơ mộng giữa ban ngày, nàng liền đến xin Mạn Ny, người quen biết rất rộng, giới thiệu bạn trai cho nàng, nói với cô mặc kệ có hoạt động giao lưu gì đều phải dành cho nàng một chỗ, thế trong thời gian ngắn nhất phải kiếm được bạn trai.

Kết quả gần đây công việc bận rộn, nàng cũng đem chuyện này quên đi sạch sẽ, còn đồng ý sự theo đuổi của tổng tài đại nhân, cùng hắn gấp gờ, trở thành hoa đã có chủ.

A a a, chết chắc rồi, nàng đã có bạn trai, còn đến cái giao lưu kia làm gì? (tự làm tự chịu... phen này tỷ chết chắc *hắc hắc*)

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sau khi cùng Hạ Từ Giác chính thức gấp gờ, Dịch Tiểu Liên mới phát hiện hắn thật sự là một người công tư phân minh như lời mọi người nói, tại thời gian làm việc trong công ty thái độ đối với nàng hoàn toàn không giả dối, khi nàng làm sai việc gì hay không đạt yêu cầu của tổng tài đại nhân thì hắn mắng thẳng, vút văn kiện nàng khổ cực làm ra một cách không thương tiếc, không chút nào bởi vì bọn họ đang gấp gờ, nàng là bạn gái hắn mà lưu tình. (ta thích đức tính ấy *gật gù*)

Thành thật mà nói, đôi mặt khi hắn thiết diện vô tư* như vậy, có đôi lúc nàng cảm thấy rất bị tổn thương, tâm tình từ miệng rơi xuống đáy cốc.

*Thiết diện vô tư: trung thực liêm khiết.

Nhưng nàng cũng biết rằng hắn không sai, dù sao phải chỉ huy một lượng người lớn như vậy, hắn không uy nghiêm, không thưởng phạt phân minh không được.

Quan trọng là khi tan ca chỉ có riêng hai người thì hắn luôn nói tiếng xin lỗi với nàng, hơn nữa lại kiên nhẫn lần lượt chỉ ra sai lầm của nàng là ở đâu, so với tổng tài cao cao tại thượng lúc làm việc khiến nàng nghĩ phải chăng đó là hai người riêng biệt.

Mà cũng chính vì điều này làm nàng tuy rằng cảm thấy bị tổn thương, nhưng lại không có cách nào thực sự sinh ra tức giận hay nguyên nhân chán ghét hắn.

Bất quá quay lại chủ đề, hai người bọn họ chỉ mới chính thức gấp gờ được nửa tháng mà thôi, tương lai thế nào, không ai có thể nói trước.

Thời gian nghỉ trưa, nàng đáng thương bị bạn trai tổng tài cùng các nhân viên cao cấp nhốt tại trong phòng hội nghị để tham dự một cuộc họp, tổng vụ* tiểu thư vừa mới đem cơm hộp đưa vào, nàng thật sự hoài nghi mọi người trong này vừa họp vừa ăn cơm liệu có tiêu hóa được hay không?

*Tổng vụ: người phụ trách tổng thể, các vấn đề chung.

Đây có thể chính là nơi có chức vị cùng mức lương cao. (ta thật sự ko hiểu tác giả nhét câu này vô làm jì _''_)

Uống trà sữa trân châu mới vừa được mua ở ngoài đem tới, nàng đi tới phòng đọc sách xem tạp chí để giết thời gian, di động treo phía trước đột ngột reo vang.

Trong phòng đọc sách không có ai cả, nàng ngồi tại chỗ, nhấn phím trả lời.

“Ừ?”

“Tiểu Liên, là ta, Mạn Ny. Ngươi không quên là tối nay có buổi giao lưu chứ?” Giọng nói của Mạn Ny từ đầu dây bên kia truyền đến.

Dịch Tiểu Liên cả người cứng đờ.

Chết chắc rồi, nàng thật sự quên mất.

Về việc giao lưu, bởi vì là do chính nàng đề nghị, hơn nữa mục đích vẫn là vì thoát khỏi những buồn bực cùng ác mộng mà tổng tài lão Đại kia gây cho nàng, mới có thể vội vàng cầu xin Mạn Ny giúp đỡ, cho nên nàng không dám thẳng thắn nói ra chuyện hiện tại nàng đã cùng tổng tài lão Đại kia gặp gỡ.

Bởi vì không thể nói nên lời, nàng chỉ còn cách đồng ý tham dự, nhưng rồi lại quên ngay nó đi.

Chết chắc rồi chết chắc rồi, giao lưu thật sự là ngày hôm nay sao?

Nàng cũng chưa đề cập qua chuyện này với Hạ Từ Giác nha, thế này nên làm gì bây giờ?

“Tất nhiên là không quên.” Tuy rằng trong lòng đang loạn một mớ, nàng vẫn là mở thật to mắt đáp lại một cách giả dối.

“Không quên là tốt rồi. Hôm nay ngươi chẳng phải nên ăn mặc đặc biệt một chút? Đừng để ta thấy ngươi mặc chế phục* đến tham dự đó.” Mạn Ny nhắc nhở nàng.

*Chế phục: ở đây là trang phục làm việc, đồng phục

Dịch Tiểu Liên nhú mày một chút, “Điều đó ngươi hẳn là phải nói sớm một chút, ta căn bản là không có mang theo một bộ quần áo nào cả, OK?”

“Ta xin ngươi, việc này còn muốn người khác dạy sao? Có ai mặc chế phục đi làm tại công ty đến tham gia giao lưu không, rốt cuộc ngươi có đầu óc hay không hả?” Trong giọng nói của Mạn Ny tràn ngập sự khó tin.

“Ai quy định giao lưu không thể mặc chế phục làm việc tại công ty, có luật nào quy định vậy sao?” Nàng bất mãn trả lời.

“Đó là lễ nghi cơ bản cùng thành ý.” Mạn Ny tại đầu kia điện thoại lớn tiếng nói. “Ta hỏi ngươi, nếu đối phương mặc trang phục đã công tác một ngày trời, quần áo làm việc vừa dơ bẩn vừa hôi hám tới tham gia giao lưu, nếu là ngươi ngươi nghĩ sao?”

“Nhưng hôm nay ta không có đồ mồ hôi, chế phục cũng rất sạch sẽ nha.”

“A.” Đột nhiên Mạn Ny tại đầu kia điện thoại hét một tiếng chói tai, như thể là bị nàng bức đến phát điên vậy.

“Điều đó không quan trọng nữa, OK?” Cô lớn tiếng nói. “Tóm lại, cho dù ngươi không mang theo quần áo, cũng phải mua một bộ mặc rồi đến cho ta, không cho phép mặc chế phục đến, hơn nữa, trên mặt cũng phải trang điểm một chút cho ta, nghe rõ chưa?” Trực tiếp ra lệnh.

“Tại sao lại phải phiền toái như vậy chứ?” Dịch Tiểu Liên nhin không được nhỏ giọng cầu nhàu.

“Dịch Tiểu Liên tiểu thư, đây là ta vì ai mà khổ cực vì ai mà bận rộn nha?” Mạn Ny rốt cuộc cũng nổi bão quát, “Chỉ là bảo ngươi trang điểm xinh đẹp một chút, ngươi liền ngại phiền toái, ngươi có bao giờ nghĩ tới để tổ chức buổi giao lưu này, ta đã mất biết bao nhiêu công sức, biết bao nhiêu tâm tư không? Há?”

Cô quát ầm lên làm cho Dịch Tiểu Liên phải lấy tay cầm điện thoại đem cách lỗ tai xa ra một chút, cho đến khi tiếng quát đầu kia điện thoại ngừng lại, mới để lại vị trí cũ.

“Ta biết rồi mà, ngươi đừng lớn tiếng như vậy, lỗ tai ta bị ngươi làm cho gần điếc.”

“Tức chết ta mà, ta không nói với ngươi nữa, tự ngươi lo liệu, ngươi muốn tới hay không tới tùy, lần sau gặp!” Mạn Ny tức giận kết thúc cuộc nói chuyện, trực tiếp ngắt điện thoại.

Oa, hình như thật sự tức giận rồi. Dịch Tiểu Liên đang tâm lý OS*, nhưng từ tận đáy lòng vẫn còn cảm thấy rất phiền toái, xảy ra bất ngờ như vậy, muốn nàng đi đâu để đào ra một bộ quần áo bây giờ? Giờ là thời gian nghỉ trưa chỉ còn lại chưa tới mười phút, căn bản giờ không có cách nào tranh thủ đi mua, thật sự là đủ phiền phức.

*Tâm lý OS: tự nói với chính mình, có thể hiểu là độc thoại nội tâm, chìm trong suy nghĩ của chính mình. (Ta tìm hết nửa tiếng trên baidu T^T)

Thời gian hẹn gặp là bây giờ, nếu nàng tan ca vào đúng năm giờ rưỡi, nói không chừng còn có thời gian để đi mua quần áo.

Vấn đề là, nàng làm sao phải lo lắng như vậy vì căn bản không nghĩ đi tham gia giao lưu nha? (Câu này hơi rối nên có gì thiếu sót xin chỉ giáo thêm)

Hơn thế nữa chính là, đến bây giờ nàng cũng còn chưa có nói rõ cho tổng tài đại nhân biết qua chuyện tổ chức giao lưu này, chuyện này nên làm thế nào thì tốt đây? Thật là rất phiền, rất phiền nha.

“Bịch” một tiếng, cái trán của nàng nhện không được lại gõ lên mặt bàn.

Phiền nào cả một buổi chiều, cuối cùng Dịch Tiểu Liên vẫn là chỉ có thể gửi một tin nhắn cho tổng tài đại nhân...

“Tối nay em cùng bạn hữu ăn tối, hôm nay không thể cùng anh tan ra rồi, xin lỗi. Buổi tối sau khi về đến nhà sẽ gọi lại cho anh. Nhớ anh.” (truj` uj chỉ đối xưng hô thụ mà sao ta lại nghe ra mùi mẫn thế này ~^O^~)

Thực ra nàng vốn là định gọi điện thoại chính miệng nói với hắn hết thầy sự thật, bắt đắ dĩ hôm nay tổng tài đại nhân tựa hồ bận tối mày tối mặt.

Cuộc họp giữa trưa kéo dài đến ba tiếng mới kết thúc, sau đó lại có một nhân viên khác đi theo hắn cùng nhau tiến vào phòng tổng tài, bên trong lại bắt đầu tổ chức một cuộc họp nhỏ, cho đến khi tan ca vẫn chưa kết thúc.

Không thể tránh được, thời gian gấp gáp nàng chỉ có thể gửi tin nhắn cho hắn, sau đó liền vội vã chạy đi mua quần áo mặc vào, trước khi chạy đến điểm hẹn.

Bởi vì thời điểm tan tầm xe thật sự rất nhiều, nàng thiếu chút nữa đến trễ.

Nói rằng nàng muốn tới hay không tùy nhưng Mạn Ny vẫn đứng trước cửa nhà hàng đã hẹn ghen cở nhìn ra xa, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, hướng nàng bước đến.

“Người chẳng phải không thích phiền toái sao? Tại sao còn đặc biệt thay quần áo?” Mạn Ny nhướn mày hơi chế giễu nói với nàng, hoàn toàn chính là một bộ biểu tình “được tiện nghi còn khoe mẽ”.

Dịch Tiểu Liên trừng mắt nhìn cô.

“Người đứng ở cửa đợi à? Đối phương còn chưa tới sao?” Nàng hỏi, trong lòng đồng thời khẩn cầu như vậy là tốt nhất, như vậy nàng có thể dùng lý do không thích đàn ông đến trễ trực tiếp đem bọn họ đánh bay*, nhất lao vĩnh dật**.

*Đánh bay: nguyên văn là tam chân- dường như là một quy tắc trong bóng chày thì phải... ta không rành lắm nhưng đoán nghĩa là vậy >”

**Nhất lao vĩnh dật: làm một việc gì đó chỉ một lần nhưng để lại lợi ích mãi về sau

Mạn Ny trừng mắt nói: “Đợi người, chứ đợi à? Đối phương đều sớm đến cả rồi!”

Dịch Tiểu Liên rất mực thất vọng (tỷ này ăn dưa bở *há há*)

“Mới tan ca mà có thể đến đúng giờ như vậy chứng tỏ bọn họ trong công ty căn bản là không quan trọng, không cần thiết.” Nàng lẩm bẩm nói, đồng thời nghĩ tới bạn trai có thể rất đang bận rộn của nàng.

“Nói cái gì vậy, ta là mất biết bao mồ hôi công sức mới hẹn được bọn họ, cam đoan tất cả đều là tình anh!” Mạn Ny trừng mắt một lần nữa với nàng.

“So với anh em nhà họ Hạ ai hơn? Căn bản không thể so sánh được?” Nàng không tự chủ được bĩu môi. (tỷ này bữa nay tự hào zia Giác ca wa’ rui` _”_)

Mạn Ny nghe vậy ngược bản mặt tức giận lên. “Người là cố ý tìm ta cãi nhau có phải không? Ta khổ cực như vậy, bỏ ra nhiều tâm tư như vậy là để giúp ai, thế nhưng người...”

“Được rồi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, là ta nói sai, ngài đại nhân có đại lượng nên tha thứ cho kẻ tiểu nhân vừa rồi không biết tốt xấu có được hay không?” Nàng lập tức ôm lấy cánh tay cô, làm nũng giải thích.

“Đi thôi, mọi người đều tới cả rồi, chỉ đợi mỗi mình người, thế mà người còn ở nơi này chần chừ chừ à.” Mạn Ny trừng mắt một cái với nàng, không còn tức giận nữa xoay người nói.

Cảm thấy con giận dữ của cô đã hoàn toàn tiêu tan, Dịch Tiểu Liên hơi lè lưỡi ra, sau đó đi theo phía sau cô, tiến vào trong nhà hàng, dọc đường đi cũng không dám nói thêm cái gì nữa, tránh càng nói càng sai.

Giao lưu hôm nay tổng cộng có tám người tham gia, bốn nam bốn nữ.

Bên phía nữ trừ Dịch Tiểu Liên cùng Mạn Ny ra, còn có hai người hiện tại là đồng sự làm chung công ty với Mạn Ny, tuổi tác bốn người cũng xấp xỉ nhau, đều khoảng 28, 29 tuổi.

Những người khác bên phía nam đều là đồng sự khoa kỹ thuật cùng công ty, đều có chức vụ cao, tuổi khoảng từ 30-35 không hơn, chiều cao khoảng từ

1m75 trở lên, không mập, bộ dạng tất cả đều không tồi.

Xoay quanh buổi giao lưu mà nói, hình thức bốn người này thật có thể xem là Tinh Anh Đoàn, chất lượng cao, nhưng so với anh em họ hạ của Tinh Anh Môn, còn kém xa.

Dịch Tiểu Liên bỗng cảm thấy lúc trước muốn tìm một người bạn trai đẳng cấp không thua anh em nhà họ Hạ thì chính mình thật sự là quá ngây thơ rồi, về cơ bản là một ý nghĩ ngu ngốc, còn nói mẹ nàng là đang mơ mộng viễn vông, là đang mơ giữa ban ngày, theo đó dường như cô cũng chẳng tốt hơn là bao, quả nhiên là kỳ mấu tất có kỳ nữ nha. (ý nghĩa tương tự như câu hồ phụ sinh hồ tử)

Nàng không nhận được thờ dài một tiếng.

“Sao lại thờ dài, chẳng lẽ thật sự không có người nào vừa ý hay sao?”

Không biết Mạn Ny lúc nào lại bước vào WC này, Dịch Tiểu Liên bị cô đột nhiên nói đến từ phía sau không khỏi giật mình, nhúu mày quay đầu trừng mắt với cô.

“Tại sao ngươi cũng vào đây?” Nàng hỏi. (>”

“Cũng giống ngươi đến WC nha. Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Mạn Ny vừa rửa tay vừa nói.

“Câu hỏi gì?”

“Chính là bốn soái ca bên ngoài đó ngươi thật sự không thích ai hết sao?”

“Không có ai.” Dịch Tiểu Liên nói một cách gọn gàng dứt khoát.

“Trời ạ.” Mạn Ny tròn mắt nhìn nàng không dời một lúc, rốt cuộc nhìn không được vỗ trán kêu lên. “Mặc dù ta sớm biết rằng tiêu chuẩn của ngươi rất cao, nhưng cũng không nghĩ là cao quá mức thế? Khó tránh mẹ ngươi phải giúp ngươi tìm tổng tài lão Đại kia, bởi vì ai rõ con gái bằng mẹ, bà sớm biết rằng con gái mình tiêu chuẩn rất cao cao đến tận trời, chỉ có tổng tài con gái mới nhìn vào mắt.”

“Ngươi bớt nói hươu nói vượn đi!” Dịch Tiểu Liên dờ khóc dờ cười đưa tay đánh cô một cái.

“Ta nói hươu nói vượn chỗ nào đâu?” Mạn Ny vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn nàng nói, “Ngươi không thấy được hai người đồng sự kia của ta, cả buổi tối đều cười run hết cả người, vui vẻ vô cùng sao? Đối tượng giao lưu lần này đều làm cho bọn họ hải lòng chết đi được, cũng chỉ có một mình ngươi không hải lòng, như vậy ngươi còn dám nói tiêu chuẩn của ngươi không cao đến tận trời sao?”

“Đó là...” Dịch Tiểu Liên muốn nói lại thôi, thật là khó nói bằng lời.

Nếu hôm nay nàng không có bạn trai, nàng cũng sẽ rất vừa lòng nha, vấn đề là hiện tại nàng có bạn trai, hơn nữa bạn trai vừa vặn lại là tinh anh trong tinh anh, muốn nàng làm sao bây giờ?”

“Tóm lại, chuyện hôm nay vẫn là phải cảm ơn ngươi, lần sau ta sẽ mời ngươi ăn cơm, về phần chuyện ta muốn nhờ vào giao lưu để kiếm bạn trai lúc trước, ngươi cứ coi như ta chưa từng nói qua, cứ như vậy quên đi.” Nàng nói.

“Làm sao? Mới một lần đã nản chí à? Ngươi yên tâm, lần tới ta cam đoan nhất định sẽ tìm được người so với hôm nay ưu tú gấp trăm lần, ngươi cứ chờ mà xem!” Mạn Ny hai tay nắm chặt, vẻ mặt mang ý chí chiến đấu ngất trời. (4 chữ cuối ta thừa nhận là hơi chém chút hi hi)

“Không phải, ta...” Dịch Tiểu Liên sững sờ, vội vàng mở miệng muốn nói cho rõ nàng không phải ý này, tự nhiên điện thoại trong túi xách lại lúc này vang lên.

“Ngươi chờ ta một chút.” Nàng nói với Mạn Ny, lấy di động từ trong túi xách lấy ra, nhìn xuống màn hình hiển thị người gọi. Xuất hiện trên màn hình là bốn chữ “Tổng tài đại nhân” làm nàng không tự chủ được cứng đờ một chút, cả người ngây ra.

“Làm sao còn chưa tiếp điện thoại? Không có hiển thị tên sao?” Nhìn nàng cầm điện thoại đang không ngừng kêu vang, nhưng bộ dạng lại không muốn tiếp, Mạn Ny tò mò tựa đầu tới nhìn.

“Không phải, ta đang muốn nghe.” Dịch Tiểu Liên bị dọa đến lui về phía sau một bước, vội vàng nhấn nút nghe, tránh khỏi bị hoài nghi.

“Uy?”

“Là anh. Em ăn cơm ở đâu? Ăn xong chưa, anh tới đón em.” Giọng hân từ đầu kia điện thoại truyền tới.

“Không cần đâu, sau khi ăn xong em sẽ tự mình lái xe về nhà.” Dịch Tiểu Liên tránh cho Mạn Ny nhìn trộm, nhỏ giọng nói với bạn trai ở đầu kia điện thoại, trong lòng lại không ngừng cầu xin, tổng tài đại nhân a, ngài làm việc khổ cực cả một ngày hẳn là mệt chết đi được mới đúng, liền về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta thật sự không muốn phiền ngài lo lắng.

Nếu để hắn biết ăn cơm với bạn hữu trong tin nhắn của nàng là buổi giao lưu này, thành thật mà nói nàng thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nha.

“Anh còn có một chút chuyện chưa xử lý xong, phải ở công ty một lát, khi em kết thúc xong hãy nhanh gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em, cùng nhau về nhà.”

“Thật sự không cần phiền toái như vậy...”

“Anh nhớ em”

Một câu nói khiến cho nàng dễ dàng á khẩu.

“Hôm nay anh bận rộn nhiều việc, bận đến nỗi cùng em ở văn phòng mà thời gian lén nhìn em một cái cũng không có, cho nên cả ngày nay anh đều rất nhớ em” (tình củm wa’ ... ta cug~ mún nghe người khác nói vs ta vậy a T^T)

Trong giọng nói khàn khàn của hắn mang theo ôn nhu cùng quyến rũ, làm cho tại đầu này điện thoại Dịch Tiểu Liên khi nghe được trái tim trong nháy mắt nhảy dựng lên đập một cách mạnh mẽ bình bình bình, nghĩ rất muốn nói cho hắn nàng hiện tại đang ở đâu, để hắn có thể lập tức chạy đến bên cạnh nàng.

Hắn không giống với dạng đàn ông có thể nói lời ngon tiếng ngọt, trên thực tế chính hắn cũng nói như vậy, nhưng lại là thường xuyên giống vậy lơ đãng nói ra làm nàng mặt đỏ tím đập nhanh, lời nói mang đến hạnh phúc tràn đầy.

Có lần, hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào nàng, thấy vậy nàng nhìn không được mở miệng hỏi hắn, “Anh đang nhìn cái gì vậy?” kết quả thực sự nói: “Em rất đáng yêu.” Hại nàng cả người bỗng trở nên vô cùng thẹn thùng.

Sau đó, nàng cố ý cười cợt chế nhạo hắn, nói hắn sẽ không lời ngon tiếng ngọt căn bản là gạt người, kết quả hắn trả lời là “Anh chỉ là nói thật à thôi”, nhưng lại dùng vẻ mặt phi thường nghiêm túc nói với nàng, làm nàng một lần nữa xấu hổ không biết làm sao cả.

Thoạt nhìn lạnh lùng ương ngạnh, cao bất khả phần*, kết quả lại là dị thường ôn nhu săn sóc, người đàn ông tốt như vậy như thế nào lại đến phiên nàng? Có đôi khi ngẫm lại, chính là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

*Cao khả bất phần: quá cao để tiếp cận, nổi tiếng khó gần...

Làm sao bây giờ, càng nghĩ chuyện liên quan đến hắn, lại càng muốn hắn ở bên cạnh, cùng ở một chỗ với hắn.

Nàng cũng rất nhớ hắn nha.

“Em đang ở đâu?” Giống như cùng nàng tâm linh tương thông, hắn bỗng mở miệng hỏi, trong giọng nói có một chút thiếu kiên nhẫn.

“Số 3 đường Dân Sinh Đông...” Trong lúc vô thức, nàng liền đem địa chỉ nhà hàng nói cho hắn.

“Chờ anh, anh nhanh chóng qua đón em” Hắn ôn nhu nói.

“Được.” Tại giờ khắc này, trừ bỏ hắn ra, nàng không thể nghĩ đến chuyện nào khác.

“Lát nữa gặp lại.”

“Lát nữa gặp.”

Hắn ngắt điện thoại, nàng lại vẫn đắm chìm trong tưởng niệm cùng ôn nhu của hắn, đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào không nở hoàn hồn.

“Ai muốn tới đón người vậy?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến câu hỏi của Mạn Ny đang đứng sát bên cạnh, đem nàng dọa quay trở về hiện thực.

“Không có nha.” Nàng nhanh chóng lắc đầu nói với cô.

“Không có mới là lạ!” Mạn Ny trừng mắt. “Người đợi gặp người là ai? Tại sao người cùng người kia nói năng nhẹ nhàng như vậy? Nhanh đem sự thật nói ra mau.” Cô tiến một bước tới gần nàng, tỏ ra vẻ mặt “Người không nói rõ ra thì đừng mong chạy thoát.”

Dịch Tiểu Liên đưa tay giữ người bạn đang không ngừng bước sát về phía mình, giãy giụa không thôi.

Cô biết đây là một người bạn tốt thẳng thắn thành khẩn mà chính mình muốn tạo cơ hội gặp gỡ làm quen bạn trai cho nàng, nhưng là vừa nghĩ đến bạn trai nàng là ai, cô lại không kìm được nổi do dự.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

“Mạn Ny, kỳ thật có một việc... ách, kỳ thật...” Nàng liếm liếm cánh môi, thật sự không biết có nên nói thật ra hay không, không biết Mạn Ny sẽ có phản ứng gì?

“Làm gì mà cứ áp a áp ứng thế? Người đã làm chuyện gì có lỗi với ta nên không dám nói?” Mạn Ny hoài nghi nhìn chằm chằm vào nàng.

“Chờ một chút, chính là trước hết hãy nói về người muốn tới đón người là ai, sau đó hãy nói chuyện tội lỗi kia sau.”

Dịch Tiểu Liên im lặng không nói gì nhìn cô, đấu tranh một hồi, sau khi hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần lúc này mới đột nhiên nói với cô: “Bạn trai.”

Mạn Ny như là không nghe rõ, hay là nghe rõ nhưng lại tưởng rằng bản thân mình nghe lầm chớp chớp đôi mắt, giương miệng hỏi nàng, “Cái gì?”

Dịch Tiểu Liên căng thẳng liếm liếm cánh môi, nói lại một cách rõ ràng hơn.

“Người muốn lát nữa tới đón ta là bạn trai ta.”

Mạn Ny bỗng dưng trừng mắt nhìn nàng không dời, ngay cả mắt cũng không chớp trừng mắt nhìn nàng ước chừng hơn năm giây (sao giống phim quay chậm thế nhỉ

), lúc này mới hét to ra tiếng, “Bạn trai?! Uy! Người có bạn trai?!”

Dịch Tiểu Liên nhin không được hơi co người lại.

“Là... mới qua lại gần đây.” Nàng thận trọng nói.

“Gần đây? Vậy mà người tại sao không nói cho ta biết? Nếu nói cho ta biết, ta đã không cần khổ cực như vậy để tổ chức buổi giao lưu này!” Mạn Ny bỗng nhiên hiểu ra liền mở to hai mắt. “Khó trách đối tượng tới nay không ai có thể lọt vào mắt người, nguyên lai là đã sớm có người trong lòng rồi, thực sự là rất quá đáng mà!”

“Xin lỗi mà, ta không cố ý lừa người, chỉ là quên mất, hơn nữa người đã vì ta mà bỏ ra nhiều công sức như vậy để tổ chức buổi giao lưu này, ta thật sự không muốn khiến người bận rộn vô ích, cho nên...” Dịch Tiểu Liên hai tay hợp thành hình chữ thập xin lỗi.

“Ta giờ không phải cũng giống như bận rộn vô ích ư.” Mạn Ny cắt ngang nàng.

“Xin lỗi.” Trừ bỏ xin lỗi, nàng còn có thể nói cái gì đây?

“Nếu xin lỗi hữu dụng, sẽ không cần đến cảnh sát.” Mạn Ny trừng mắt, tựa hồ tức giận không ít.

“Người đạo văn của lời kịch Minh Tự.” Nàng nói, muốn đem không khí làm cho thoải mái hơn một chút, không nghĩ tới...

“Không có cách nào buồn cười cả.” Mạn Ny ngoài cười nhưng trong không cười trừng mắt với nàng. (A Sa: Ny tỷ ăn trứng mất hoài koi chừng lời ra thành mắt ếch lun giờ... Ny tỷ: *xách tai* người muốn gì giờ... A Sa: *ngậm đắng nuốt cay dán miệng tiếp tục làm*...)

“Xin lỗi.” Nàng lập tức cúi đầu sám hối.

“Ta hiện tại rất tức giận.”

Bạn tốt không cần phải nói, nàng cũng biết.

“Hôm nào ta đãi người một bữa lớn, người hãy tha thứ cho ta đi, không nên tức giận có được không?” Nàng thật cẩn thận cầu xin tha thứ. (tỷ này dùng b từ để xin ng' ta tha thứ *chep chep* ứng dụng chiêu này vs ta đảm bảo hiệu nghiệm 100%)

“Đợi người giới thiệu hẳn cho chúng ta biết, ta liền tha thứ cho người.” Mạn Ny nói.

Dịch Tiểu Liên tìm có phải đi trước có việc nói tạm biệt mọi người tại buổi giao lưu, Mạn Ny cũng lấy cớ muốn đưa nàng ra ngoài đón taxi, đường đường chính chính theo nàng đi ra khỏi nhà hàng chờ người.

“Hắn là người thế nào, các người như thế nào quen biết? Hắn thật sự có tru tú như vậy không, so với bốn chàng trai kia có hơn không? Kết quả sẽ không là tình nhân trong mắt ra Tây Thi chứ?” (ý nói có thể là Giác ca xấu mà trong mắt Liên tỷ vẫn là người đẹp nhất)

Mạn Ny quả thật tò mò chết đi được, không ngừng hỏi nàng chuyện về bạn trai thần bí kia, làm nàng chỉ có một miệng khó trả lời hết được, cuối cùng chỉ có thể tùy tiện ném cho cô một câu “Người đợi lát nữa tự mình xem đi”, sau đó liền đem tiếng líu ríu của cô trở thành bối cảnh âm nhạc không hề để ý tới.

Nàng đứng ở bên đường, ngắm nhìn dòng xe cộ tấp nập trước mắt.

Mới lúc này gọi điện thoại cho Hạ Từ Giác, nguyên bản chỉ là muốn hấn dự phòng trước, miễn cho khi tổng tài đại nhân đến sẽ bị vài người hơi điên rồ như Mạn Ny dọa đến, không nghĩ tới lại nghe thấy tin hấn đang trên đường đến, lại sắp tới nơi.

Hấn nhất định là sau khi treo điện thoại liền xuất phát đến đây.

Tính thời gian, hấn cũng gần đến rồi.

Mới nghĩ như vậy thôi, liền nhìn thấy một chiếc xe đang tiến sát về phía lề đường bên này bóp kèn hai tiếng.

Ban đêm tầm mắt không rõ, hơn nữa đèn xe sáng ngời có chút chói mắt, làm cho đến khi khoảng cách của xe và các nàng chỉ còn vài mét, nàng lúc này mới nhận ra xe của bạn trai, chắc chắn đúng là hấn.

Hấn đến làm khoe miệng của nàng bất tri bất giác dương lên.

“Là hấn sao?” Mạn Ny hỏi.

Dịch Tiểu Liên mỉm cười gật đầu, nhìn hấn trên xe đậu trước mặt không chuyển mắt, tiếp theo lại đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi... (gà cắt tiết há há)

“Mercedes-Benz?!” (tỷ này làm ta thất vọng wa’ trong mắt chỉ thấy có xe ko ah` người thì ko vút ra Thái Bình Dương>””

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trốn tránh không được, đương nhiên chỉ có thể đối mặt.

“Nào có gì vui, em căn bản là không muốn đến đây.” Dịch Tiểu Liên dùng một vẻ mặt bất đắc dĩ nói. “Nhưng là Mạn Ny uy hiếp không cho phép em không đến, nếu em dám không đến thì sẽ liền bày ra bộ dạng muốn cùng em tuyệt giao, em cũng không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô ích nhảm chán ở đây nha! Anh vừa rồi không nghe Mạn Ny nói rằng em đối với mấy người trong nhà hàng kia cứ thiếu thiếu khuyết khuyết hay sao? Em tới tham gia cái buổi giao lưu này thật sự là bị ép buộc thôi, anh đừng tức giận có được không?”

“Bộ dáng anh thoát nhìn giống tức giận sao?” Vẻ mặt hấn vô cảm.

Rất giống, nhưng Dịch Tiểu Liên không có cái gan kia để nói.

“Lên xe đi, anh đưa em về nhà.” Hấn xoay người nói, lúc này không còn giống quý ông thường giúp nàng mở cửa xe kia. (tức học máu rầu mở ji` nổi nữa ^O^~)

Làm sao bây giờ? Hấn dường như thật sự tức giận không nhẹ a! Đầu Dịch Tiểu Liên hoạt động không ngừng, vật lộn nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến hấn hết giận.

“Giờ còn sớm, đêm nay lại là cuối tuần, ngày mai không cần đi làm, chúng ta đi hẹn hò có được hay không? Anh muốn đi đâu, bất kể là lên núi xuống biển, em đều phụng bồi vô điều kiện.” Nàng mở miệng lấy lòng. (tỷ này bữa nay cug~ ngọt ngào nịnh bợ gớm *hắc hắc*)

Hấn dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng. “Khách sạn chứ?” (@__@)

“A?” Nàng ngẩn ngơ.

“Lên xe.” Hấn lần nữa xoay người, sau đó lên thẳng xe.

Dịch Tiểu Liên không dám nói gì nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên xe, ngoan ngoãn buộc dây an toàn, lại ngoan ngoãn đặt hai tay trên đùi, bày ra một bộ biểu tình “em sai rồi, chờ nghe giáo huấn”, nhưng hấn lại cũng không nói một câu gì, thủy chung im lặng không nói, đoạn đường an tĩnh, an tĩnh, an tĩnh đến nỗi dạ dày của nàng cũng đau xót.

Trời ạ, khi hấn tức giận đều là không nói lời nào là sao? Rồi sau đó cãi vã, như vậy nàng không phải là đều phải đợi đến đau dạ dày sao? Như thế không được.

“Anh nói chút gì đi, đừng có không nói lời nào có được không?” Nàng cố chịu đựng trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được mở miệng cầu xin tha thứ.

“Em muốn anh nói cái gì?”

“Nói... em cũng không biết muốn anh nói gì, chỉ cần không an tĩnh như vậy là được, anh cứ như vậy hại em đau dạ dày.” Nàng thành thật nói cho hắn.

“Dạ dày em không thoải mái?” Trong nháy mắt hắn liền quay đầu lại hỏi nàng, khẽ cau mày, trên mặt lo lắng, không còn bộ mặt vô cảm nữa.

“Àn.”

“Bắt đầu lúc nào?”

“... Vừa mới.”

Hắn nhíu mày một cái, trong nháy mắt lại bắt đầu im lặng không nói gì, rốt cuộc phát hiện ra chính mình bị đùa giỡn.

“Xin lỗi, chuyện quan trọng như vậy em hẳn là phải nói trước cho anh, nhưng em cũng không phải cố ý muốn gạt anh, mà là thật sự quên mất, giữa trưa khi nhận được điện thoại nhắc nhở của Mạn Ny, mới biết được là hôm nay, lúc đó muốn nói với anh cũng không còn kịp nữa, bởi vì hôm nay anh thật sự rất bận rộn, một đồng người ở trước sau anh, em căn bản tìm không được cơ hội có thể cùng anh nói về chuyện này.” Nàng vội vàng giải thích với hắn, nhưng hắn lại im lặng không nói gì như trước.

“Tất cả lời của em đều là sự thật, không có nửa câu gian dối.” Nàng không ngừng cố gắng nói, “Nếu anh không tin, em còn có chứng cứ.” Nói xong, nàng tay chân luống cuống từ trong túi xách lấy ra một tờ hóa đơn mua quần áo, cùng với cái bị nhấn nhỏ nàng đựng chế phục bên trong.

“Anh xem, hóa đơn này chứng minh là em hoàn toàn quên chuyện này. Em ngay cả kiện y phục hàng ngày cũng không mang, phải đi mua một bộ quần áo mặc đến, chính là bộ trên người này.” Nàng nói xong liền kéo kéo quần áo trên người cho hắn nhìn.

“Còn đặc biệt đi mua quần áo mới, đúng không?” Hắn chỉ liếc mắt nhìn, liền hừ giọng nói.

Dịch Tiểu Liên bị hóa chua tới nơi, nàng nghẹn hống nhìn hắn trân trối, có chút muốn cười, cũng không dám. (Liên tỷ bị hóa chua là do Giác ca ăn giấm xong chua hóa wa cho tỷ ấy

)

Trời ạ, hắn không chỉ là tức giận không thôi, mà còn ghen nữa, ghen a! Tổng tài đại nhân cao cao tại thượng vì nàng mà ghen a! Rất vui, rất vui.

“Anh ăn chưa?” Nàng ôn nhu hỏi hắn, “Nếu chưa ăn, em cùng anh đi ăn có được hay không? Đúng lúc em thật cũng chưa ăn gì.”

“Bạn nói chuyện cùng đối phương, cho nên không rành ăn?” (A Sa: Giác ca ghen dễ thương wa’ a a *trái tim* ta iu a... Liên tỷ: *Bùng bùng lửa giận cầm dao chạy tới* người vừa nói gì... A Sa:...ơ...ơ... ta... ta nói ta iu tỷ lắm lắm... *chuồn*)

Oa, hảo chua a! hắn thật sự là đang ghen.

“Bạn nhớ đến anh.” (nịnh ghê wa’ >“

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

“Nếu anh sau này dám khi dễ lời em nói, em liền cho anh uống một chén rượu, làm cho anh say, như vậy anh phải ngoan ngoãn để em hành hạ.” Nàng uy hiếp khuôn mặt đang ngủ say của hắn.

“Phải hành hạ thế nào đây? Vò viên? Đập dẹt? Hay tát?” (>”

Nàng vừa làm bầm lẫu bầu nói, vừa đùa bốn khuôn mặt đang bất tỉnh nhân sự của hắn, dí dí hai má hắn, véo véo cái mũi hắn, lại vừa ép ép khuôn mặt hắn, sau đó phát hiện bất kể sờ vò làm biến hình khuôn mặt hắn thế nào, hắn vẫn là soái như thế.

Nhìn hắn từ khoảng cách gần như vậy mới phát hiện, da hắn thật đẹp, chiếc mũi rất cao, đôi môi rất xinh đẹp...

Tìm bông đập có chút nhanh, hô hấp cũng trở nên có chút gấp gáp.

Nàng sợ hãi đột nhiên thu tay lại, từ trên giường ngồi dậy, sau đó tự nói với chính mình, “Nên về nhà thôi.” Nhưng không nhận được lại quay đầu nhìn hắn

một cái.

Cà-ra-vát đeo trên cổ hắn vẫn đang lệch lệch xiên xiên, chỉ còi ra một chiếc nút, do áo sơ mi không có tính co giãn vì tư thế nằm xuống mà bó chặt trên người hắn, thoát nhìn khiến cho người ngủ cảm thấy không được thoải mái.

“Vẫn là nên giúp hắn còi bớt một ít quần áo, để hắn ngủ thoải mái hơn chút.” Nàng thì thầm tự nói, lập tức đứng dậy, đưa tay giúp hắn còi cà-ra-vát trên cổ, lại giúp hắn còi nút trên áo sơ mi.

Theo từng chiếc nút được còi ra, áo sơ mi bó chặt trên thân thể hắn lập tức mở banh về hai phía, lộ ra lồng ngực rộng lớn.

Dịch Tiểu Liên nhìn cảnh đẹp trước mắt kinh thán, chưa bao giờ nghĩ tới vóc người hắn lại có thể đáng nhìn như vậy, còn có cả cơ bụng! So với những mẫu đàn ông trên tạp chí, quả thực không hề kém chút nào.

Nhìn cơ bụng khối lỹ rõ ràng của hắn, nàng vô thức liếm liếm cánh môi khô khan, rất muốn đưa tay sờ vào xem có cảm giác gì.

Hắn say đến bất tỉnh nhân sự, nếu nàng len sờ một chút, hắn là hắn sẽ không phát hiện đâu nhỉ? Nàng tự hỏi.

Một chút, chỉ cần một chút là được rồi. (sắc nữ ^^!!)

Nàng nói với chính mình, sau đó nuốt nuốt nước miếng (*đỏ mề hôi* ghê wa’... giống sắp ăn ca ấy), lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hắn một cái, rốt cuộc nhìn không được bị dụ hoặc đưa tay ra, nhẹ nhàng mà xoa cơ bụng của hắn...

“Em đang làm gì vậy?” Đột nhiên vang đến giọng nói của hắn làm nàng sợ tới mức liền rút tay lại, ngẩng đầu lên, chỉ thấy nam nhân một giây trước còn say đến bất tỉnh nhân sự, giờ phút này lại mở to đôi mắt sáng ngời nhìn nàng, nào có một tia men say?

“Anh không say?!” Nàng bật thốt lên.

“Trước đó có chút ít, nhưng hiện tại tỉnh rồi.”

“Anh gạt người!” Nàng không tin người mới uống rượu say lại có thể tỉnh lại nhanh như vậy, hơn nữa bộ dạng tỉnh lại giống chưa thấm chút rượu nào.

Không để ý lời buộc tội của nàng, hắn ngồi dậy, đầu tiên là cúi đầu nhìn xuống nửa thân trần của mình, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn nàng có chút dăm chiêu hỏi: “Em vừa rồi đang làm gì?” (Ấn đầu hũ *hét lớn*)

Khuôn mặt Dịch Tiểu Liên liền lập tức đỏ lên.

“Nào, nào có làm gì nha? Chính, chính là thấy anh bị quần áo bó chặt, dường như không được thoải mái, cho nên mới có thể giúp anh còi bớt nút áo ra, anh, anh đừng suy nghĩ bậy bạ!” Nàng lấp ba lấp bắp nói.

“Chỉ là còi nút thôi sao? Tại sao hình như anh thấy em len sờ mó anh?”

Oanh! Dịch Tiểu Liên cảm thấy khuôn mặt mình nóng đến tựa sắp bắt đầu thiêu đốt.

“Em, em nào có!” Nàng nói lấp cực lực phủ nhận.

Hắn đột nhiên nắm lấy tay nàng, đem tay nàng đặt trên cơ bụng rắn chắc của hắn, vừa chậm rãi di động, vừa nhìn nàng không chuyển mắt nói: “Em khẳng định em không sờ mó anh như vậy?”

Dịch Tiểu Liên vô pháp tự kỷ, đôi mắt to tròn của nàng nhìn chằm chằm vào bàn tay mình đang đặt trên cơ bụng hắn vuốt ve, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn từ tay mình truyền đến, còn có xúc cảm từ cơ bụng khối lỹ rõ ràng của hắn, cùng với trái tim chính mình dường như cảm giác muốn nhảy đến yết hầu...

Trời ạ trời ạ trời ạ, trong lòng nàng kêu lên đau xót, phản ứng tri giác bỗng nhiên suy nghĩ được nàng có thể đem bàn tay rút trở về mà.

Nàng lập tức rút tay về, thế nào hắn lại biết mà tăng thêm lực đạo cầm ở tay nàng nàng, không cho nàng đem tay rút về.

Nàng nhanh chóng liếc hắn một cái, càng thêm dùng sức muốn đem tay mình từ trong tay hắn rút về, kết quả hắn lại đột nhiên dùng mạnh lực kéo nàng về phía mình.

“A!” Sức nàng đâu không lại hắn, nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, nhất thời mất đi thăng bằng ngã vào người hắn, trực tiếp nằm ở trên người hắn.

Gương mặt nàng trong nháy mắt đã áp sát vào bộ ngực trần hắn, cảm nhận được độ ẩm da thịt hắn, đồng thời nghe thấy tiếng tim hắn đập, bình bình bình rõ ràng lại lớn tiếng.

Nhưng thanh âm này cũng có thể là tiếng tim đập của nàng, bởi vì trái tim nàng cũng đang đập rất nhanh.

Bốn phía rất im ắng, trừ bỏ tiếng tim đập của hai người, nàng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, cảm giác như là vĩnh cửu, lại dường như chỉ mới qua một giây. (khó hiểu quá >”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Lời cầu hôn bất ngờ làm cho hô hấp Dịch Tiểu Liên bỗng lập tức ngưng lại một chút, trái tim trong nháy mắt lại đập thật nhanh. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng giờ khắc này sẽ đến nhanh như vậy.

Nàng ngồi dậy, kéo chiếc chăn đơn lên che đi thân thể trần trụi của chính mình. Mặc dù vừa mới cùng hân tố ái* thân mật, nhưng muốn nàng lỏa thân mình ngồi ở trước mặt hân, nàng vẫn là còn cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng.

*Tố ái: làm tình, quan hệ tình dục

Hân cũng ngồi dậy theo, nhưng không chút nào che đậy (wa' đáng mà *che mất đồ mặt... he hé nhìn*). Nàng chỉ có thể khuyên chính mình tận lực không nhìn xuống dưới, miễn cho chịu kích thích quá mức. (ý hay

)

“Chúng ta mới gặp gỡ không lâu.” Nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt hân, nhắc nhở hân.

“Nhưng cũng đã đủ để anh biết em chính là người anh muốn cùng chung sống cả đời.” Hạ Từ Giác dùng ánh mắt kiên định nhìn lại nàng, vẻ mặt ôn nhu nói với nàng.

“Anh xác định?” Tim của nàng tiếp tục đập loạn.

“Anh xác định.” Hạ Từ Giác không chút do dự gật đầu.

Trong ba mươi bốn năm qua, hân chưa bao giờ gặp qua bất kì một người phụ nữ nào có thể giống như nàng, làm hân đứng ngồi không yên, công tư bất phân, ngăn người suy nghĩ, hỉ nộ vô thường (khỏi giải thích ha ta để vậy cho hay, nghĩ rằng ai ai cug~ hiu), cũng chỉ có nàng có thể làm cho hân nếm qua mùi vị ghen tuông là gì, làm cho hân khẩn cấp muốn dán trên người nàng cái móc chỉ thuộc về hân, làm tất cả đàn ông dám cả gan mơ ước nàng cắt xa ra một chút.

Hân không phải chưa nói qua chuyện tình yêu, nhưng cảm giác cùng nàng ở một chỗ chính là bất đồng.

Nếu hết thảy những cảm giác đó vẫn làm cho hân không thể xác định được tình cảm của mình đối với nàng, thế thì hân đã sống uổng phí ba mươi bốn năm qua.

“Nhưng là...” Dịch Tiểu Liên im lặng một hồi, liếm liếm cánh môi (hình như ngoài thói quen gõ đầu vào bàn tý còn có thói quen liếm liếm môi a... thấy liếm wai à), thử dò xét hân nói: “Nếu em không chắc chắn thì sao?”

“Không, em đã xác định, chỉ là bản thân em còn chưa rõ mà thôi.” Hân nhìn nàng.

“Nếu em không rõ, anh thế nào lại biết?” Ngữ khí chém đing chặt sắt* của hân làm nàng có chút không phục.

*Chém đing chặt sắt: hán việt là trảm đing tiết thiết ý biểu hiện sự chắc chắn, kiên quyết, không do dự.

“Bởi vì em đã đem chính mình trao cho anh.” Hân ôn nhu nói.

Mặt Dịch Tiểu Liên không tự chủ được ửng đỏ lên.

“Đó, đó chỉ là nam hoan nữ ái bình thường, lại, lại không thể hiện cái gì.” Nàng nói lấp cãi chày cãi cối.

“Em không phải là loại phụ nữ tham hoan (khỏi giải thích nhé ta nghĩ ai ai cug~ hiu, dù ko mún hiu cug~ phải hiu *hắc hắc*.)” Hân nhẹ nhàng lắc đầu nói, trong mắt tràn đầy ánh nhu hòa.

“Anh lại biết?”

“28 tuổi vẫn là cô gái trong trắng thì sẽ không vì dục vọng nhất thời liền cùng đàn ông lên giường.” Hân ôn nhu nói: “Trừ phi nàng thật sự rất thích, rất yêu người đàn ông kia, anh nói đúng không?”

“Anh, anh thật là tự dất vàng lên mặt mình.” Mặt nàng lại càng đỏ hơn một chút.

Hắn đưa tay đem nàng kéo vào lòng, hai tay ôm lấy nàng, hôn lên tóc nàng, một lần nữa hướng nàng cầu hôn, “Gả cho ta.”

Dịch Tiểu Liên cảm thấy trái tim mình ngày càng nóng lên, có loại kích động nói không nên lời đang dâng lên trong lòng, tràn đầy cả trái tim, cả người nàng.

Gả cho hắn.

Nguyên lai cái cảm giác được chính người mình yêu cầu hôn là đây, cảm giác hạnh phúc ngọt ngào tựa mật ngọt.

“Trước khi em trả lời anh, anh hãy nói cho em, tại sao muốn gả say gạt em?” Nàng quay đầu liếc nhìn hỏi hắn.

“Đó là trừng phạt.” Hắn nói thẳng.

“Trừng phạt?” Nàng nhường cao mày. “Em đã làm sai chuyện gì mà phải chịu phạt?” Nàng hỏi hắn.

“Giao lưu.”

“Cái gì? Nào có chuyện này?” Nàng kim không được mở to hai mắt, oa oa kêu loạn.

“Em cũng đã giải thích qua cũng đã xin lỗi qua rồi, thế nhưng anh còn chính em như vậy? Anh có biết chính mình nặng bao nhiêu không, vì giúp đem anh về nhà, tay chân em thiếu chút nữa tàn phế!”

“Nhưng là vừa rồi tay chân em còn sử dụng để ôm nhanh lấy anh được đấy thôi.” Hắn áp vào bên tai nàng khẽ nói, làm nàng khuôn mặt mới ửng đỏ đôi chút trong nháy mắt đã chuyển sang màu đỏ đậm, nhìn không được tặng cho hắn một cái nheo.

“Úc, em mưu sát ông xã nha.” Hắn trang mô tác dạng* xoa vào chỗ vừa trúng chiêu, vẻ mặt thống khổ khóc thét.

*Trang mô tác dạng: biểu hiện không thật, không tự nhiên

Nàng vừa bức mình vừa buồn cười, không nghĩ tới hắn cũng có vẻ mặt nghịch ngợm khôi hài như vậy. (uj ta cug~ thick a, cug~ iu a thật very lovely *trái tim trái tim*)

“Em còn chưa có gả cho anh, ông xã cái gì?” Nàng hừ nói.

“Để cái danh kia là thật, mau mau nói ‘Được, em nguyện ý’ đi.” Hắn dụ gian nàng. (ta chịu ko dc nữa rui`, ta mún Giác ca aaaaaaaaaaaaaa... ko thích Liên tỷ nữa hừ *quay mặt đi*)

Nàng tự tiểu phi tiêu* nhìn hắn, cảm thấy để tiểu giai phi**.

*Tự tiểu phi tiêu: cười như không cười

**Để tiểu giai phi: không biết nên cười hay nên khóc

“Nhanh một chút nói em nguyện ý đi, nếu em không nói, thì vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi giường này.” (bá đạo a, nhưng ta iu) Dẫn dụ bất thành, hắn chuyển sang hiệp bức, liền xoay người một cái đem cả người nàng đặt ở dưới thân, nhe răng trợn mắt hướng nàng uy hiếp.

“Nào có người bức hôn như vậy chứ?” Nàng bật cười.

“Nào lại không có, chính là anh đây.” Hắn không biết xấu hổ đáp lại.

Khuôn mặt tuần soái, thể cách* hoàng mỹ, tập hợp vạn điều kiện ưu tú, trông hắn tựa đại long (hơi chém chút) nhưng lại đối với nàng tình hữu độc chung**, thật sự dường như một giấc mộng.

*Thể cách: sức khỏe, cơ thể, vóc dáng (ta định ko giải thích rui` nhưng cứ sợ các nàng ko hiểu rõ

)

**Tình hữu độc chung: có cảm giác, có tình yêu, đam mê...

Nhưng nàng đang nằm trong khuỷu tay hắn, trên thân thể còn lưu lại dấu vết cùng ấn ký bị hắn yêu qua, hết thấy mọi thứ này như thế nào là một giấc mộng được?

Nàng đưa tay nhẹ vuốt trên khuôn mặt tuần tú của hắn, dùng ở đôi mắt tràn đầy nhu tình của hắn, nhẹ giọng mở miệng: “Cho em một lý do để lấy anh.”

“Bởi vì trái tim của em, người em đều thuộc về anh.” Hắn nói.

Nàng nhũn nhũn đôi mi thanh tú, mỉm cười lắc đầu, không hài lòng với đáp án này.

“Bởi vì trải qua đêm nay, trong bụng em có thể đã có đứa nhỏ của anh.” Một chút sau, hắn bổ sung thêm: “Vừa nãy chúng ta không có tránh thai.” (Phụt... ặc ặc... Giấc ca kia mún hại chết ta sao... ặc ặc... đang uống nước... ta mà chết thì ai làm tiếp cho mấy người hã *lườm lườm*...)

Nàng ngây ngời, căn bản không nghĩ tới vấn đề này.

Đứa nhỏ? Có thể sao? Nàng hẳn là không “may mắn” như vậy chứ? Nếu thật sự có, dù sao hắn đều đã cầu hôn nàng, quan trọng là hiện tại điều nàng muốn nghe hẳn nói không phải cái này.

“Trượt.” Nàng nói cho hắn.

“Anh biết ngay mà.” Hắn bắt đầu dĩ thử dài.

Nàng nhướn cao mày.

“Không có một lý do nào để em không gả cho anh đúng không?” (hỏi lại hay thiệt *hắc hắc*) Hắn nhìn nàng, bắt chước nàng nhướn cao mày.

Nàng ngừng mỉm cười hẳn.

Hắn lại cấp cho nàng một cái mỉm cười, sau đó cúi đầu xuống ôn nhu hôn nàng một chút, lúc này mới ngẩng đầu lên, nói với nàng đầy yêu thương: “Bởi vì anh yêu em.”

Trái tim đập dữ dội trong lồng ngực nàng, đôi mắt nàng ánh lệ quang.

Nàng một lần nữa đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt hắn, sau đó lại một lần nữa mỉm cười với hắn, mới mở miệng trả lời câu mà hắn muốn nghe...

“Được, em nguyện ý.”

Hạ Từ Giác tuyệt không phải như là người đàn ông dễ dàng mở miệng nói yêu, bởi vậy khi hắn nói yêu nàng thì Dịch Tiểu Liên nhất thời cảm động đến nhất thập hồ đồ*, hốc mắt liền đỏ tại chỗ, đồng thời cũng đáp ứng lời cầu hôn của hắn.

*Nhất thập hồ đồ: rối tinh rối mù, hoảng loạn hồ đồ, rối loạn và hoàn toàn sụp đổ...

...

Nhưng, sau đó nàng lại muốn suy nghĩ lại, lúc này mới phát hiện kết hôn với nàng mà nói dường như không chỉ việc gạt đầu nói “Được, em nguyện ý” đơn giản như vậy.

Lý do đầu tiên, vì cá tính mẹ nàng, nếu để bà biết được nàng thật sự cùng lão đại tổng tài ở cùng một chỗ, không chỉ lập tức kết hôn, mẹ nàng không đi nói tứ xứ, truyền thanh đến cho tất cả mọi người tại núi Dương Minh này đều biết mới là lạ, nàng chỉ cần tưởng tượng thôi liền cảm thấy sợ hãi.

Lý do thứ hai, lấy thân phận tổng tài kim quang lấp lánh như hắn so với một nhân viên mới mới vào công ty nửa năm, bộ dạng trông cũng không phải xinh đẹp cho lắm như nàng, nàng có thể tưởng tượng ra loại chấn động không thể tin này, cùng với tương lai tại công ty của nàng khi phải đối mặt với sự mỉa mai nhạo báng như trời long đất lở* kia, điều đó cũng rất đáng sợ.

*Trời long đất lở: gốc là bài sơn đào hải- lật núi lật biển, nghĩa cũng tương tự thủy ta để vậy nha ^^!!

Chỉ cần hai lý do trên đã khiến cho nàng đầu đầu không thôi muốn nghĩ đến hồi hôn rồi.

“... Chủ Nhật có thể chứ?” Giọng hắn đột nhiên vang vào tai nàng, làm cho Dịch Tiểu Liên đang đắm chìm trong phiền não của chính mình bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần.

“Cái gì?” Về mặt nàng mờ mịt quay đầu nhìn hắn.

“Lời anh vừa nói, em không nghe sao?” Hắn bắt đầu dĩ thử nói.

“Xin lỗi, em đang suy nghĩ.” Nàng về mặt áy náy nói, “Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Em vừa rồi đang suy nghĩ cái gì?” Hắn hỏi nàng trước.

“Nghĩ...” Nàng thoáng chần chờ một chút, mới đem ý nghĩ suy tư nhiều ngày nói cho hắn. “Em đang nghĩ chúng ta có nên đính hôn trước hay không, đợi hai năm nữa hãy kết hôn.”

Hắn không lên tiếng, đột nhiên không gian cứ im lặng như vậy, làm nàng lập tức cảm nhận được tâm tình hắn đang cảm thấy khó chịu.

“Anh trước hết hãy nghe em nói đã, đừng vội tức giận có được không?” Nàng vội vã trấn an hắn.

“Được, em nói đi.” Hấn im lặng một chút mới mở miệng nói, cũng gián tiếp chứng minh hấn vừa rồi thật sự tức giận.

Nhìn mặt hấn không chút thay đổi có vẻ có thêm chút lạnh lùng, lại đối hướng với ánh đèn chiếu xuống cứ như ẩn như hiện, Dịch Tiểu Liên đột nhiên lại cảm giác có chút khó mở miệng.

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, kỳ thật chuyện nàng phiền não đều là vấn đề của nàng, cũng không phải là của hấn, nếu bởi vậy mà nàng muốn hấn phối hợp với hy vọng của nàng, có phải là quá ích kỷ không? (*gật gật* đúng đúng, wa’ wa’ ích kỷ... cười nhanh cho ta xong chuyện koi >””

“Bà thật sự đến bây giờ cũng còn chưa biết chuyện chúng ta ở cùng một chỗ sao?” Hạ Tử Giác đối với điểm ấy cảm thấy tò mò, chiếu theo cách nàng nói, cá tính mẹ nàng như vậy phải sớm nhận ra chứ, cũng đã phải rao rêu tứ xứ rồi mới đúng, nhưng hấn lại chưa bao giờ nghe về lời đồn hai người bọn họ đang gặp gỡ, huống hồ gần đây Tiểu Liên còn thường bị hấn lôi kéo, cùng hấn qua đêm bên ngoài không về nhà ngủ, làm sao mẹ nàng có thể bất tri bất giác*, bất văn bất vấn** chứ?

*Bất tri bất giác: chưa biết chưa phát giác.

**Bất văn bất vấn: không nghe không hỏi, chẳng quan tâm

“Không biết.” Dịch Tiểu Liên lắc đầu, nhìn về mặt không thể tin được của hấn giải thích thêmr “Hai tháng nay bà đều bận rộn chuyện xuất ngoại chơi, lực chú ý không ở trên người em.”

“Ý là bà đang chuẩn bị xuất ngoại du lịch?”

“Bà hiện nay đang ở nước ngoài, cùng với ba em hai người đang ở Jiuzhaigou* tiêu dao**.

*Jiuzhaigou: Vườn quốc gia Jiuzhaigou ở tỉnh Tứ Xuyên cũng được UNESCO công nhận là di sản thế giới vào năm 1992. Với những hồ nước trong vắt và phẳng lặng như gương, những tán rừng màu cầu vồng vào mỗi độ thay lá, Jiuzhaigou là điểm tham quan yêu thích của du khách trong nước, đặc biệt là vào dịp hè.

**Tiêu dao: sống một cách ung dung rộng rãi không ai bó buộc được

“Khó trách em mấy ngày nay có thể tự do như vậy, hàng đêm theo anh quan hệ trải đêm xuân ở ngoài.” Hấn đột nhiên hiểu rõ gật đầu nói. (nói ko bik ngưng jì’ cả >__

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Là anh thế nào?” Hấn tự tiểu phi tiểu, về mặt ái muội tiến sát nàng hỏi.

Tim nàng không tự chủ được đập loạn, đỏ mặt đưa tay ngăn khuôn mặt hấn sát lại gần hơn, “Anh làm gì mà sát lại gần dữ vậy, xuống xe đi.” Nói xong, nàng vội vàng tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút.” Hấn đột nhiên kêu lên.

Nàng lập tức đình chỉ bất động, ngạc nhiên nhìn hấn, mà hấn vẫn còn ở tại chỗ làm nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhanh chóng xoay người hôn môi nàng một chút, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn nàng nhếch miệng mỉm cười nói: “Về thẹn thùng của em thật đáng yêu.” (Đăng cấp nói ngọt của Giác ca lại tăng lv >”

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ đến hoàn toàn không biết phải làm gì, chỉ có thể ở yên đó sau khi lấy lại tinh thần mới trừng yêu hấn một cái, liền đưa tay đánh hấn một chút, lúc này mới nhanh chóng trốn xuống xe.

“Mẹ vợ lúc nào thì về nước?” Sau khi xuống xe, hấn cười cười đi tới bên cạnh nàng dặt tay nàng hỏi.

“Ai là mẹ vợ của anh?” Nàng lại trừng yêu hấn một cái.

“Lúc nào trở về?” Hấn lại hỏi, một bên dẫn nàng tiến về phía thang máy.

“Tối mai.” Nàng đáp. Nói cách khác, sau tối mai, bọn họ chỉ có thể lợi dụng cuối tuần để hẹn hò, nhưng lại phải cẩn thận.

“Tối mai anh và em cùng đi đón họ.”

Nàng đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên quay đầu nhìn hấn. “Anh đang đùa gì vậy?”

“Anh không có đùa.” Hấn kéo nàng vào thang máy, nghiêm túc trả lời.

Cửa thang máy đóng lại, nàng bên trong thang máy sáng ngời nhìn chăm chăm vào hấn.

“Vậy anh không nghe rõ lời em vừa nói trong xe sao?” Nàng hỏi hấn. “Mẹ em có thể sẽ đem chuyện anh và em cùng nhau cho mọi người đều biết, chẳng lẽ anh không sợ sao?”

“Anh tại sao phải sợ? Chuyện chúng cùng nhau cũng không phải chuyện gì không thể cho người khác biết, anh tuyệt không để tâm chuyện mọi người đều biết.” Về mặt hấn thần nhiên.

“Nhưng em để tâm nha! Em tuyệt không muốn trở thành kỳ quan động vật, đi tới đâu đều bị người khác nhìn, bị người khác chỉ chỉ trò trò.” Nàng phiền não đến độ sắp phát điên, rất muốn có một cái bàn để nàng có thể gõ vào.

“Em cũng không phải là danh nhân gì.” Hấn cảm thấy buồn cười.

“Sống ở đó 28 năm ai ai cũng biết, nếu để tin em cùng con cả nhà họ Hạ kiêm tổng tài gặp gỡ, sắp kết hôn truyền ra, em chính là danh nhân rồi!” Nàng bối rối nói.

“Chi cần rời khỏi đó là được, không phải sao?”

“Rời khỏi đó?” Nàng chớp chớp mắt.

“Sau khi chúng ta kết hôn ở lại nơi này hoặc mua nhà chỗ khác, chi cần không ở đó, không phải có thể nhắm mắt làm ngơ sao?”

Dịch Tiểu Liên ngơ ngác nhìn hấn, đột nhiên có loại cảm giác như được xối nước vào đầu, đột nhiên hiểu rõ.

Đúng rồi, chi cần rời khỏi núi Dương Minh không phải sao? Mặc kệ hàng xóm hay người trên núi nói cái gì, chi cần nàng không nghe thấy lời ra tiếng vào, không nhìn thấy người khác chỉ chỉ trò trò, thì thì thăm thẳm nàng không phải tốt rồi sao?

Thật vui! Phiền não trước đó của nàng có thể liền giải quyết dễ dàng như vậy, quả nhiên là sếp nha. (hơi băm 1 chút ^^!)

“Vấn đề giải quyết rồi?” Mở cửa vào nhà, hấn mặt mày hớn hơ xoay người nhìn nàng hỏi.

Nàng vẻ mặt vui vẻ gật mạnh đầu.

“Vậy tối mai anh cùng em đến sân bay đón họ, thuận tiện xin bọn họ đáp ứng hôn sự của chúng ta, chuẩn bị chuyện đề thân cùng kết hôn.

“Cái gì?” Dịch Tiểu Liên có chút sững sốt, quyết định này của hấn không phải tới quá nhanh sao? “Như vậy quá đột nhiên, hơn nữa em còn có vấn đề khác chưa giải quyết.”

“Còn có vấn đề khác?” Hấn nhú mày, bỗng cảm thấy bản thân mình cần uống một ly nước lạnh để thanh tỉnh đầu óc một chút, hảo đối mặt với vấn đề tựa hồ nhũ vô số của nàng.

Hấn đi đến tủ lạnh, từ trong lấy ra một chai nước khoáng, xoay người hỏi nàng, “Muốn uống không?”

“Em muốn uống cà phê.” Hấn gật gật đầu, sau khi uống mấy ngụm nước, không nói hai lời liền bắt đầu vì nàng tự tay nấu cà phê.

Bình thường tại công ty đều là thư ký giúp hấn pha cà phê, bây giờ lại là tổng tài đại nhân tự tay pha cà phê cho nàng uống, cảm giác thật sự là dễ chịu đến chết mất. Dịch Tiểu Liên không tự chủ được mà nghĩ ngợi.

“Làm gì mà vẻ mặt cười giống mèo thế?” Hấn hỏi nàng.

“Không có nha.”

“Cười đến nổi mắt díp lại thành một đường thẳng rồi, còn nói không có?” Hấn lắc đầu bật cười, sau đó trở lại chủ đề chính hỏi nàng, “Còn có vấn đề nào khác?”

Nói đến vấn đề, Dịch Tiểu Liên liền cười không nổi.

“Vấn đề này anh giải quyết không được.” Khuôn mặt nàng đầy vẻ u sầu nói.

“Em không nói ra, sao biết anh giải quyết không được?” Hấn nhướng cao mày, vẻ mặt tỏ ra tiếp nhận khiêu chiến.

“Bởi vì anh là một tổng tài công tư phân minh.” Nàng nhìn hấn nói.

“Ý là vấn đề này xuất phát từ trong công ty? Đó là tưởng tượng sao?” Hấn suy một ra ba hồi nòng.

“Cái gì tưởng tượng chứ, anh hấn là biết chính mình được hoan nghênh bao nhiêu, cùng với đó có bao nhiêu người sau lưng mắng chửi em mặt dày, loại người không biết xấu hổ, nếu biết, anh sẽ không nói như vậy?” Nàng trợn mắt nhìn hấn, không nói cho hấn lần trước trong WC nữ nàng còn bị sặc, còn bị người ta tạt nước, cảm thấy tất cả như là cố ý vậy.

Mặc dù nói cuộc sống như một vở kịch, vở kịch như cuộc sống, nhưng sự thật khi xảy ra với mình, cảm giác thật sự là có đủ tàn khốc.

“Như vậy chúng ta hấn là càng phải nhanh chóng kết hôn, chờ em danh phó kỳ thực* trở thành phu nhân tổng tài của công ty, còn ai dám mắng em?”

*Danh phó kỳ thực: không chỉ là cái danh mà còn có trong thực tế

“Không dám đâu, sợ còn lên mà mắng hơn thì có.” Nàng không cho là đúng nói.

“Chỉ cần không nói trước mặt, không nghe thấy không phải là được rồi sao? Dù sao miệng sinh ra là trên mặt những người đó, bọn họ muốn nói gì cũng không phải chúng ta có thể ngăn được không phải sao?” Hấn nhìn nàng nói. “Chỉ cần hai chúng ta sống hạnh phúc, vui vẻ là đủ rồi, em hà tất phải vì mấy người không ăn được bỏ đào nói bỏ đào còn xanh đỏ mà vì chuyện nhỏ bỏ chuyện lớn chứ?” (nói hay wa’ clap clap)

Dịch Tiểu Liên chớp chớp mắt, ngây ra như phỗng nhìn hấn, cảm thấy tất cả

...

“Tại sao tất cả vấn đề sau khi đến bên anh, dường như tất cả liền trở thành lông gà vô tội*, là việc nhỏ không đáng nhắc tới?” Nàng hỏi hấn.

*Lông gà vô tội- kẻ mao toán bì: ý nói mọi việc đều rành rọt, dễ hiểu, dễ giải quyết

Hấn một tay bưng cà phê của nàng, thò một tay đến dắt tay nàng, sau khi đem nàng kéo đến ngồi xuống sofa tại phòng khách, mới nói: “Bởi vì em quá buồn lo vô cớ.”

“Em không có!” Nàng kêu lên kháng nghị.

“Em đương nhiên là có.” Hấn đem cà phê đưa cho nàng.

“Lúc trước khi anh muốn em làm bạn gái anh, em cũng miên man suy nghĩ một đồng, nếu không phải anh vẫn bức bách em nhanh lên một chút cho anh câu trả lời, có thể đến hiện tại em còn đang suy nghĩ.” Chứng cứ rõ ràng. (há há đúng vậy

trúng ngay tim đen)

Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, bởi vì hấn nói hoàn toàn đúng, nếu không phải hấn từng bước một tiến sát như lời trong lời nói, nàng hiện tại có thể còn đang trốn trốn tránh tránh hấn, có thể tránh xa liền tránh xa.

Bị hấn nói như vậy, nàng lúc này mới phát hiện nguyên lai chính mình rất buồn lo vô cớ, nàng vẫn nghĩ rằng cá tính chính mình là dạng vô ưu vô lự, như câu chuyện đến đâu cầu ắt sẽ thắng, đây không phải gọi là nhìn không được mặt thật núi Lư sao (ý nói nhìn ko dc bản chất chính mình), chỉ vì đang ở trong núi này chẳng? Nàng vừa uống cà phê vừa nghĩ.

“Còn có vấn đề gì? Nói ra đại sư ta thay người khai giải.” (O__o!!)

Hấn thỉnh linh buông lời dí dỏm khiến cho cà phê trong miệng nàng thiếu chút nữa phun ra.

“Đại sư?” Nàng nuốt cà phê vào, bật cười nhìn hấn ngờ vực.

“Người có thể gọi ta là Hạ đại sư, cũng có thể gọi ta là Từ Giác đại sư.” Hấn một bản nghiêm trang nói, làm nàng trong nháy mắt càng cười lớn hơn, vội đưa tay buông ly cà phê đang cầm xuống, miễn cho quá run mà vẩy ra khắp nơi.

“Hạ Từ Giác...” Cười một hồi lâu, nàng mở miệng gọi hấn, sau đó một lần nữa được hấn sửa lại cho đúng.

“Ông xã.” Hấn vẽ mặt kiên trì.

“Ông xã.” Nàng từ nãy đến giờ, trên mặt đều mỉm cười nhìn hấn chăm chăm, ôn nhu hỏi: “Em có hay không từng nói qua với anh rằng em thích anh?”

“Chưa từng có.” Hấn nghiêm túc trả lời.

“Em...”

“Chờ một chút.” Hấn đột nhiên cắt lời nàng.

Nàng nhìn hấn, phát hiện hai mắt hấn nóng cháy, tràn ngập chờ mong.

“So với bốn chữ kia (câu “em thích anh” bản gốc có 4 chữ), điều anh kỳ thật muốn nghe chính là ba chữ khác.” Hấn nhìn nàng không chuyển mắt.

Dịch Tiểu Liên kìm không được mỉm cười, bởi vì nàng vốn đã định sau khi nói với hấn nàng thích hấn, liền nói nàng yêu hấn (rắc rối đứ rứa ==), không nghĩ tới hấn lại thiếu kiên nhẫn như thế, trực tiếp ám chỉ nàng... không rõ ràng hấn muốn nghe nàng nói yêu hấn.

Nàng mỉm cười, ôn nhu nói ra ba chữ hấn kỳ vọng, “Em yêu anh.”

Hạ Từ Giác cảm thấy hô hấp chính mình tựa hồ ngừng lại trong thời điểm đó, lỗ tai râm râm rung động.

Hấn không nghĩ qua chính mình lại kích động như vậy, chờ mong nghe được những lời này của nàng như vậy.

Hấn kìm lòng không được đem nàng ôm vào lòng, găt gao ôm nàng, sau đó cuối đầu hôn nàng, nhiệt tình như thể là đã chờ đợi nàng ngàn năm vậy.

Hôn như vậy đương nhiên không thể nào kìm hồ vu tình, ngưng hồ vu lễ (ta hiểu nhưng ko giải thích rõ dc... các nàng ai giải thích rõ dc pm ta nhà >__O), chỉ thấy hấn một phen ôm lấy nàng, hướng về phòng ngủ... (ta bik ngay mà ^^!!!- Liên tỷ gốc tạo đà cho Giác ca ăn lần nữa)

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Dịch Tiểu Liên tưởng tượng sau khi mẹ nàng khi nhìn thấy Hạ Từ Giác sẽ có dạng phản ứng gì, nàng đã nghĩ đến trăm ngàn dạng, nhưng chính là không nghĩ đến dạng như vậy.

Mẹ nàng... bị dọa ngây người?!

Mặc dù mỗi ngày đều ảo tưởng rằng con gái có thể gả vào nhà họ Hạ, giúp bà câu dẫn một Tinh Anh nhà họ Hạ về làm rể, nhưng đem một Hạ Từ Giác thật sự để trước mặt bà, công khai chuyện hai người bọn họ đang gặp gỡ, thì mẹ nàng thật sự hoàn toàn ngây dại.

Trên đường từ sân bay về đến nhà, mẹ nàng hoàn toàn không nói nên lời, chỉ tròn to hai mắt, không ngừng đương mắt nhìn Hạ Từ Giác đang ngồi ở ghế phía trước lái xe.

Sau khi về đến nhà, bà tiếp tục mở to mắt nhìn hấn đang ngồi trong phòng khách không dòi, cho đến khi ba nàng chịu không được nữa mở miệng mới thôi.

“Bà cũng đủ rồi đó, lão thái bà?” Dịch phụ nói.

Nghe vậy, Dịch mẫu chậm chạp phản ứng chớp chớp mắt mấy cái, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần tức giận liếc Dịch phụ một cái, đáp lại một câu: “Ai là lão thái bà nha, lão đầu tử!” Lúc này mới nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, còn không quên thuận tay đem nàng lôi đi.

Nàng một đường bị mẹ kéo đến mặt sau bức tường ngăn phòng khách với phòng bếp.

“Đây là sự thật sao?” Dịch mẫu nhìn nàng chằm chằm, hạ giọng hỏi.

“Cậu ta thật sự là con trai nhà họ Hạ, con cả nhà họ Hạ cũng là tổng tài công ty con? Con đừng vì mẹ mỗi ngày đều ảo tưởng đến chuyện này, liền tùy tiện tìm một người trông có điểm giống đến giả mạo người ta.”

“Anh ấy không giả mạo, anh ấy thật chính là Hạ Từ Giác, anh cả trong bốn anh em nhà họ Hạ.” Dịch Tiểu Liên dờ khóc dờ cười nói, không nghĩ đến mẹ nàng có thể nói như vậy.

Tuy rằng đều là lão dân cư ở tại sườn núi Dương Minh, nhưng cơ hội người hai nhà chạm mặt kỳ thật là rất ít, khi hải tử còn nhỏ bởi vì đều học cùng trường, cho nên từng gặp qua vài lần, nhưng sau khi hải tử lớn lên cơ hồ liền không gặp lại mặt, cho nên Dịch mẫu đối với diện mạo của đám con trai nhà họ Hạ, kỳ thật chỉ có ấn tượng mơ hồ mà thôi.

“Nhưng tại sao có thể?” Về mặt Dịch mẫu vẫn còn vẻ không tin.

“Tại sao không thể?” Nàng hỏi.

“Con là con gái mẹ, có nhiều trọng lượng mẹ thế nào không biết? Nhân tài Tinh Anh ưu tú như vậy sao có thể đến phiên con? Hơn nữa huống chi đầu con cũng chưa hồng, tay chân đều đầy đủ vô khuyết, thế nào có thể?” (pà này chương đầu nói xuôi h bắt đầu nói ngược đây lạy lun ==!!)

Này là tính cái gì? Dịch Tiểu Liên quả thật không còn lời gì để đáp.

Người mẹ mấy tháng trước còn ương ngạnh bức nàng nhất định phải đến Liên Chuẩn xin việc, nói cái gì nàng trông xinh đẹp như vậy, cần thân cao có thân cao, cần dáng người có dáng người, cần năng lực có năng lực, tuyệt đối có thể cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt (cái câu này ở C1.1 có, ta giải thích lại... đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi...), còn muốn nàng đừng khiêm tốn quá mức giờ đi đâu rồi?

Là bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi sao? Còn nói tại sao có thể đến phiên nàng? Thật buồn cười!

“Đầu không hồng, tay chân đầy đủ vô khuyết đây là ý gì?” Nàng nghĩ trước tiên muốn làm rõ lời nói mạo danh kỳ diệu* này.

*Mạo danh kỳ diệu: không thể giải thích

“Đàn ông ưu tú như vậy có biết bao nhiêu phụ nữ tranh tranh dành cướp đoạt cúi đầu bám lấy làm chồng, trên người người lại ngay cả một chút thương thể cũng đều không có, điều này làm sao có thể?”

Nói thật, nếu có thể thổ huyết, hiện tại Dịch Tiểu Liên thật sự rất muốn thổ huyết.

“Mẹ, nếu mẹ biết chuyện đem anh ấy làm mục tiêu là nguy hiểm như vậy, vì cái gì lúc đầu mẹ còn ương ngạnh muốn đem con đẩy vào hố lửa.” Nàng tức giận bất bình hỏi.

“Hố lửa cái gì? Mẹ nào có đem con đẩy vào hố lửa nha?”

“Ương ngạnh bức con đến Liên Chuẩn xin việc, đến tiếp cận anh ấy không phải sao?”

“Liên Chuẩn là công ty lớn, công ty tốt nha, cậu không được rẻ vàng, con ít nhất còn có thể tìm được một công việc tốt nha, mẹ làm như vậy có gì không đúng?”

“Lúc đó mẹ liền nói rõ hy vọng con có thể tìm được một công việc ổn định tại công ty lớn thì tốt rồi, làm chi muốn đem con trai nhà họ Hạ về, còn nói cái gì mà cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt v.v...”

“Đó là kỳ vọng của mẹ nha, nói một chút cũng không được sao?”

“Cái gì mà bảo nói một chút cũng không được sao? Chuyện kia sau đó mẹ còn gây cho con áp lực, cũng không có việc gì đã bắt con lại hỏi có hay không tiến triển gì gì đó?”

“Mẹ nhầm chán thôi! Mẹ tìm con nói chuyện phiếm cũng không được sao?” Dịch Tiểu Liên cảm thấy mình thật sự sắp bị tức chết, không tin lại có loại chuyện này, bởi vì nhầm chán? Nàng chính là bị áp lực đến nỗi gặp ác mộng liên tục mấy ngày, mẹ nàng rốt cuộc có biết hay không a?

“Được rồi, nhanh thành thật nói cho mẹ biết, chàng trai bên ngoài kia là do con tìm tới giả mạo đúng hay không?” Dịch mẫu kéo kéo tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng nói.

“Đúng.” (@__@!!) Nàng đã tức đến không muốn nói thật rồi.

“Mẹ biết ng mà.” Dịch mẫu đưa tay đánh xuống lòng bàn tay nàng.

“Đứa nhỏ này con thế nào dùng loại ý nghĩ này hả? Tưởng rằng tìm một người giả mạo gặp gỡ một chút, sau đó lại lấy lý do cá tính không hợp chia tay, sau đó liền kết thúc sao? Con thật là không sợ mẹ chạy đến nhà họ Hạ bám theo bọn họ đòi kết thân nha?”

“Dù sao mẹ vốn cũng rất muốn làm như vậy, không phải sao? Có cơ hội này để mẹ làm một chút cũng không sai.” Nàng nhin không được trào phúng.

“Cái gì không sai? Con muốn hại mẹ mất mặt sao?”

Dịch Tiểu Liên bĩu bĩu cánh môi, thầm nghĩ: Thế mẹ sẽ không sợ con gái mình mất mặt chắc? Trời biết đoạn thời gian trước khi nàng cùng Hạ Tử Giác chính thức gặp gỡ, đến tột cùng làm biết bao chuyện đại đột, lại có bao nhiêu ăn ngủ bất an, mẹ nàng thật sự là rất quá đáng rồi!

“Bất quá chàng trai bên ngoài rốt cuộc là ai?” Ánh mắt Dịch mẫu sáng rực nhìn nàng hỏi, “Tên cậu ta gọi là gì? Trông thật soái. Cậu ta là làm cái gì? Kết hôn chưa? Đã có bạn gái hay chưa? Xe vừa rồi cậu ta lái là của cậu ta sao? Nếu để cậu ta làm con rể mẹ, mẹ cũng sẽ rất hài lòng.”

“Con không muốn nói với mẹ.” Dịch mẫu ngăn ngo, “Đứa nhỏ này con tại sao như vậy?”

Dịch Tiểu Liên càng nghĩ càng giận, rốt cuộc nhin không được mở miệng nói: “Mẹ, mẹ thật rất quá đáng rồi, con muốn bỏ nhà ra đi.”

“Cái gì?!” Dịch mẫu ghen hờn nhìn nàng trân trối.

Nàng không nói nữa, trực tiếp xoay người bước trở về phòng khách, đem Hạ Tử Giác đang cùng Dịch phụ ngồi tại sofa ôn hòa nói chuyện phiếm kéo dậy, “Chúng ta đi.”

“Làm sao vậy?” Hạ Tử Giác kinh ngạc hỏi nàng.

“Tiểu Liên, con làm cái gì vậy?” Dịch phụ cũng lên tiếng hỏi.

“Con gái ông nói nó muốn bỏ nhà ra đi.” Dịch mẫu từ trong phòng bếp đi ra lập tức hướng Dịch phụ cáo trạng.

“Bỏ nhà ra đi?” Dịch phụ cau mày nhìn về phía nàng.

“Ba, con hiện tại là rất giận mẹ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào ở tại nhà.”

“Lão thái bà, bà vừa làm chuyện gì?” Dịch phụ quay đầu hỏi Dịch mẫu.

“Tôi cái gì cũng không làm, lão đầu tử.” Dịch mẫu trừng mắt nói.

“Nếu không làm, con gái vì cái gì muốn bỏ nhà ra đi?”

“Ông hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Dịch mẫu lần nữa trừng mắt bạn già.

“Tóm lại chính là vậy.” Dịch Tiểu Liên bất chấp tất cả ngắt lời kết luận, sau đó kéo Hạ Từ Giác đến phòng nàng, “Anh giúp em mang hành lý.”

Lần đầu tiên bước vào khuê phòng vị hôn thê, Hạ Từ Giác tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thứ gì cũng đều cảm thấy thú vị.

Dịch Tiểu Liên vừa vào đến phòng liền lôi va ly ra, vội vàng đem một ít quần áo thường mặc cùng đồ vật thường dùng tất cả nhét vào trong va ly, chuẩn bị “bỏ nhà ra đi”, động tác nàng nhanh chóng chuyên tâm chỉnh lý, chỉnh lý, đột nhiên phát hiện hình như có chút lạ.

Nàng quay đầu tìm cái người làm nàng cảm thấy là lạ kia, chỉ thấy tổng tài đại nhân đang tò mò đứng ở trước kệ sách của nàng nghiên cứu tàng thư của nàng, nàng ngây người một chút, đột nhiên nhảy dựng lên xông về phía hắn. (có cái rì ‘rầu rộm’ đây *cười gian*)

“Uy, anh đang nhìn cái gì?” Trong nháy mắt che ở giữa hắn cùng kệ sách.

“Làm gì mà căng thẳng như vậy, nơi này có phải hay không có thứ sách gì không thể để anh xem nha?” Hạ Từ Giác tự tiểu phi tiểu nhìn nàng chăm chăm.

“Gi... sách gì?”

“Ví dụ như...” Hắn cười gian.

“... Bách khoa tình ái* v.v.. nha”

*Tình ái: về chuyện quan hệ XXX...

Dịch Tiểu Liên không tự chủ được đỏ mặt, đưa tay đánh hắn một cái, mắng: “Anh đừng nói hươu nói vượn!”

“Nếu không phải, làm gì sợ anh nhìn thấy?” Hắn nhú nhú đôi mày tuấn mỹ, liếc nàng nói.

“Bởi vì em sợ anh sẽ cười em, nói em không thực tế.” Nàng thoáng do dự một chút, lúc này mới lẩm bẩm nói.

“Không thực tế?” Hắn không hiểu lắm.

Nàng cắn cắn cánh môi, bỗng nhiên nhắm mắt lại, bất cứ giá nào thấp giọng hô: “Sách nơi đây một nửa đều là tiểu thuyết tình cảm” (uj truj` tưởng jì ^O^~)

Hạ Từ Giác chớp chớp mắt, Tiểu thuyết tình cảm?

Tiểu thuyết... tình cảm?

Khóe miệng hắn từ từ nhếch lên, không kìm được mà bật cười lớn.

Dịch Tiểu Liên đỏ mặt mắt mở to trừng hắn, biết ngay hắn nhất định sẽ cười nhạo nàng.

Quên đi, cho hắn cười, dù sao hắn cũng không phải giống dạng thích manga, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, đều giống nhau là đang xem một ít sách báo không dinh dưỡng gì cũng không khiến thức gì.

Huống hồ chỉ cần có hứng thú thích đọc sách giống nhau, xem sách gì thì có khác gì đâu?

Bởi vì hai người bọn họ khi nhân hạ có thể cùng nhau vai kề vai, hoặc lưng tựa lưng nhân nhả ngao du thế giới trong sách, sau đó cùng nhau cảm giác được sự thoải mái sung sướng, thế cũng đủ rồi không phải sao?

“Cười đủ rồi chứ? Nếu cười đủ rồi thì liền dừng lại, em có chuyện muốn hỏi anh.” Nàng mở miệng nói.

“Chuyện gì?” Hạ Từ Giác vẻ mặt tươi cười nhìn chăm chăm vào nàng hỏi, vẫn còn nghĩ tới chuyện đối với tình yêu nàng phản ứng tri đôn nhưng lại thích xem tiểu thuyết tình cảm chuyện này thật rất buồn cười.

Bởi vì từ vị đồng học giám đốc phòng thái cầu kia chuyển thuật lại cách nói của vị hôn thê hắn, vị Dịch Tiểu Liên tiểu thư này đối với sự theo đuổi của người khác hoàn toàn là dạng bất tri bất giác, nhưng nàng lại thích xem tiểu thuyết tình cảm như vậy, đây một cộng thêm một tình huống nho nhỏ không hợp lý nữa rồi cuộc là làm thế nào để giải đây? Thật sự rất buồn cười.

“Anh tại sao không hỏi em, em cùng mẹ em đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên đòi bỏ nhà ra đi?” Không để ý tới vẻ mặt tươi cười của hắn, nàng đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

“Em muốn anh hỏi sao?” Hắn hỏi nàng.

“Không phải vấn đề muốn hỏi hay không, mà là anh tại sao lại không hỏi?”

“Bởi vì hỏi rồi anh cũng không ngăn cản em, đòi em phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động nha.”

“Tại sao?” Nàng khó hiểu nhìn hắn. “Em nghĩ rằng bất kể là đúng hay sai, anh đều sẽ muốn em tỉnh táo, hoặc nghe lời cha mẹ v.v.. tại sao anh nói anh sẽ không ngăn cản em?”

“Bởi vì,” Hắn hướng nàng nhếch miệng, “em đòi rồi đi đến ở cùng anh, anh giờ hai tay hai chân tán thành còn không kịp, tại sao còn muốn ngăn cản em? Anh cũng không phải là thẳng góc.” (thâm sâu wa’ _’_)

Dịch Tiểu Liên đột nhiên hiểu ra liền dờ khóc dờ cười. Thì ra là thế.

“Bất quá rồi cuộc là chuyện gì khiến em đưa ra quyết định mỹ hảo như thế?” Hắn đúng là vẫn còn có điểm tò mò.

“Nói ra anh nhất định sẽ không tin.” Dịch Tiểu Liên nhìn hắn nói.

“Nói ra nghe chút.” Nói như vậy, bảo hắn không hiểu kỳ cũng khó.

“Mẹ em tưởng rằng anh là người giả mạo em tìm đến.”

“A.” Hạ Từ Giác nhin không được ngăn ngại.

“Bà nói nhân tài Tinh Anh ưu tú giống anh như thế sao có thể đến phiên em, nói rằng bà biết em có nhiều trọng lượng, cho nên là chuyện không có khả năng, còn nói chuyện trước kia muốn anh làm con rể bà chỉ là kỳ vọng của bà, là chủ đề mà bà lúc nhảm chán đưa ra, em thật sự là... thật sự là giận muốn chết!”

“Bà như vậy bởi vì nhảm chán, đem hôn nhân đại sự của con gái mình ra đùa, làm cho ta ăn ngủ không ngon, ác mộng liên miên, anh không cảm thấy rất thái quá sao?”

“Không thể tưởng tượng nhất là, khi nói với em, sau khi xác nhận anh là giả mạo, bà thế nhưng lại đem mục tiêu chuyển đến trên người anh, em thật sự là...”

“Nói ngắn gọn, em hiện tại hoàn toàn không muốn nghĩ đến bà, em muốn bỏ nhà ra đi!” Nàng lớn tiếng tuyên cáo.

Hạ Từ Giác hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói mẹ vợ này của hắn dường như... Ách, đối với hắn là rất tốt, bởi vì nếu không phải theo lời mẹ vợ, Tiểu Liên lại thế nào đến bên cạnh hắn chứ? Hơn nữa hiện tại lại làm cho nàng đưa ra quyết định bỏ nhà ra đi theo hắn về nhà, thật tốt. (ax, sợ ca lun... suy nghĩ sâu sắc thấy ổn... ko bik Liên tý nghe được sẽ cảm thấy thế nào nhĩ *chep chep*)

Vì thế, hắn quyết định sau này nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận mẹ vợ này! (+__=!)

...

Cho dù đối với mẹ vợ còn mơ mơ màng màng chưa biết rõ sự thật, nhưng dựa theo cha vợ sau khi cùng hắn nói chuyện thẳng thắn, đối với lai lịch thân phận của hắn chính là nhất thanh nhị sở (hiểu rõ ràng minh bạch).

Cho nên, Hạ Từ Giác nghĩ thế nào đều cảm thấy cái gì cũng chưa từng làm, cứ như vậy trực tiếp đem con gái nhà người ta mang về nhà ở, như vậy dường như có chút không thỏa đáng.

Nhưng là lúc ấy chuyện đột ngột phát sinh, hắn ngay cả khi có lo lắng đến điểm này, tại tư tâm lại hạ quyết tâm theo ý bà xã đại nhân kiên quyết muốn “bỏ nhà ra đi”, hắn cũng lòng có dư mà sức không đủ, cái gì cũng không thể làm.

Bất quá sau chuyện này đã có thể bắt đầu rồi.

Ngày mai hắn lập tức gọi cho cha vợ xin lỗi, cũng hẹn thời gian gặp mặt, thành tâm thành ý trước mặt thỉnh cầu cha vợ đại nhân đem con gái bảo bối của ông giao phó cho hắn, còn khẩn thiết nói chuyện một phen.

“Chiều mai xin nghỉ đi.” Ban đêm, hân đối với người đang nằm trên gối nói.

“Tại sao đột nhiên muốn em xin nghỉ?”

“Có chút việc.”

“Việc gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Giữa trưa ngày hôm sau, Dịch Tiểu Liên xin phép nghỉ nửa ngày, làm việc đến giữa trưa liền tan ca sớm, sau đó thừa dịp đám đồng sự như điều thú tán* ra ngoài ăn cơm, cầm chìa khóa xe Hạ Từ Giác đã giao cho nàng trước đó, lén lút bí mật tiến vào bãi đỗ xe ngầm của công ty cao tầng, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, nhanh chóng trốn vào trong xe đợi hân.

*Điều thú tán: phân tán chim thú... giống như câu như ong vỡ tổ ở VN

Trong công ty lời đồn đãi về hai người bọn họ truyền đến truyền đi rất nhiều, nhưng dưới sự kiên trì của nàng, đến nay vẫn còn chưa chính thức công khai chuyện hai người bọn họ đang gặp gỡ, bởi vì nàng tuyệt đối không muốn tạo thêm càng ngày càng nhiều chủ đề mới có thể cho những nhân sĩ nhàm chán kia phát huy.

Tóm lại, nàng biết chính mình rất đa điều (so sánh vậy do đa điều có tập tính vùi đầu vào cát ^^), nhưng là cá tính bất ép, nàng cũng tuyệt không thể nề hà.

Vì thế, nàng càng thêm cảm tạ tổng tài đại nhân đối với nàng bao dung cùng yêu thương.

Chỉ là nàng thật sự nghĩ không ra hân đã bán thứ gì, tối hôm qua bất kể nàng hỏi như thế nào, thậm chí còn không tiếc dùng tới mỹ nhân kế (@__@!! Tỳ ghê wa”), đều không thể làm cho hân nhả ra nói cho nàng chiều hôm nay hân muốn làm cái gì, làm gì mà muốn nàng xin nghỉ?

Có chút mạo danh kỳ diệu*, nhưng lại có chút tò mò.

*Mạo danh kỳ diệu: không thể giải thích

Muốn mời nàng ăn tiệc lớn sao?

Không đúng, kia căn bản là không cần phải đặc biệt muốn nàng xin nghỉ nha, sau khi tan ca hoặc ngày nghỉ, chỉ có hai người cùng một chỗ, bất cứ khi nào cũng đều có thể nha.

Hay là bởi vì hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?

Nhưng sinh nhật hai người bọn họ đều còn chưa tới nha! Ba mẹ nàng hoặc ba mẹ hân... chẳng? Kia cũng không đúng nha, chuyển sang buổi tối hay ngày nghỉ chúc mừng là được rồi, không có lý do phải đặc biệt xin nghỉ để đi chúc mừng.

Kia... phải chăng hân muốn cầu hôn nàng?

Không đúng không đúng, vậy càng không đúng, bởi vì hân đã cầu hôn nàng rồi mà nàng cũng đã đồng ý hân rồi, không phải sao?

Nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra hân rốt cuộc là có kế hoạch gì? Bất quá cũng không cần nghĩ nữa là được, bởi vì qua lát nữa câu trả lời sẽ được công bố thôi.

Vừa ở trên xe đợi một lúc, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng hân từ phía thang máy kia đi tới, bước chân có chút vội vàng.

“Xin lỗi, mới tiếp điện thoại. Em đợi lâu chưa?” Hân vừa lên xe, lập tức áy náy nói với nàng.

Nàng lắc đầu tỏ vẻ không để ý, nén không được tò mò mở miệng hỏi hân, “Chúng ta hiện tại muốn đi đâu?”

“Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Hân khởi động xe, đem xe rời khỏi bãi đỗ xe, sau đó chạy chạy, chạy tiến về hướng tiệm thức ăn nhanh MC Donald?

“MC Donald?” Nàng tự tiểu phi tiểu*, lại có chút dở khóc dở cười quay đầu nhìn hắn.

*Tự tiểu phi tiểu: cười như không cười.

“Xin lỗi, thời gian có chút gấp, cho nên trưa nay ăn nơi này trước, buổi tối anh lại mời em ăn tiệc lớn.” Hắn ấy náy nói.

“Chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu?” Nàng lại hỏi.

“Đợi chút em sẽ biết.”

Kết quả, hắn lại mang nàng đến một gian shop tinh phẩm phục sức đi mua quần áo (ủa còn wán MC Donald đâu rui` >”

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kết hôn rồi

.Mục phối ngẫu* trên thẻ căn cước** không còn là khoảng trống nữa, chính là điền vào tên của tổng tài đại nhân cảm giác thật là kỳ quái.

*Phối ngẫu: bạn đời, vợ/chồng

** Thẻ căn cước: còn gọi là giấy chứng minh nhân dân, Hán việt là thân phân chứng

Vốn là chỉ có tên cha mẹ, bởi vì bọn họ là người đã cấp cho nàng sinh mệnh, đương nhiên trọng yếu. Mà hắn đây?

Một người không có bất kỳ quan hệ huyết thống gì, thời gian quen biết cũng không lâu, đối với hết thảy tính tình, sở thích, quá khứ của người ấy đều vẫn là chưa hiểu rõ hết, nhưng lại giống với cha mẹ thân sinh cũng điền vào chỗ trọng yếu trên thẻ căn cước nàng, cảm giác này thật sự kỳ quái, nhưng làm cho nàng không tự chủ được muốn mỉm cười, muốn cười trộm, muốn cười to hoan hô, sau đó lớn tiếng triệu cáo thiên hạ nàng đã kết hôn rồi, phối ngẫu là Hạ Tử Giác, chính là Hạ Tử Giác- lão đại kiêm tổng tài của Tinh Anh Môn kia, hâm mộ không? Hâm mộ không? Ha ha ha ha... (các nàng biết số bệnh viện tâm thần ko = =!!! gọi dùm ta gấp kái...)

“Làm gì một mình ở bên này ngây ngô cười?”

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng hắn, một giây sau nàng đã rơi vào trong ngực hắn.

Nàng quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn mới vừa tắm xong tóc còn ướt, tuy không ướt đến mức nhỏ giọt, nhưng là trong phòng đang mở điều hòa, không đem tóc sấy khô lại liền để khí lạnh thổi vào như vậy, hắn không sợ sẽ đau đầu sao?

“Đi sấy tóc đi, trong phòng đang mở điều hòa mà.” Nàng cản nhàn hắn.

“Bà xã, giúp anh sấy.” Hắn nghiêng nhìn nàng mỉm cười.

Chẳng biết là có phải nàng ảo giác hay không, sau khi đăng ký kết hôn cảm thấy tất cả mọi việc nhỏ nhặt hắn đều trở nên rất thích kêu nàng giúp hắn làm, tỷ như giúp hắn sấy tóc, giúp hắn gỡ chỗ ngứa, hoặc giúp hắn rót nước, lấy cái remote (đừng nói vs ta các nàng ko bik đây là kai' rì nha = =!) v.v., sau đó, cộng chung với điểm đều dùng cái thanh âm ngọt như đường gọi nàng bà xã, sau đó khi nàng giúp hắn làm xong, liền trao cho nàng một cái hôn môi nóng bỏng để cảm ơn (cái này gọi là bik lợi dụng... >”

“Máy sấy.” Nàng đưa tay nói.

“Đây.” Không ngờ hắn trước đó đã chuẩn bị tốt, đặt ở phía sau lại để nàng phải yêu cầu, hại nàng thiếu chút nữa bật cười, quan trọng là, ngay cả ổ điện cũng đã cắm vào xong rồi.

“Đều đã cắm trên tay rồi, làm gì không tự mình sấy?” Nàng hỏi hắn.

“Anh muốn em giúp anh sấy.” Một lúc, hắn thêm vào một câu, “Đây là tình thú* vợ chồng.”

*Tình thú: thú vui tình cảm

Nàng hoàn toàn bị hắn chọc cười thành tiếng.

“Tình thú? Hai chữ này thật không thích hợp với anh.” Nàng vừa cười vừa nói, đứng dậy, để hấn ngồi ở bên giường tiện cho việc giúp hấn sấy tóc.

“Không thích hợp chỗ nào?” Tay hấn bò lên thất lưng nàng, thuận thế ôm vòng lại hỏi.

“Bởi vì anh là đại tổng tài công chính nghiêm minh, có chút lạnh lùng cuồng ngạo lại đứng đắn, uy phong凛冽 nha.”

“Đại tổng tài thì không biết tình thú sao?” Hấn nhú nhú mày, tay tiến vào trong quần áo nàng (lợi dụng lợi dụng a T^T), nhẹ nhàng cạo sát bên hông nàng hỏi.

“Không phải không biết, chỉ là làm cho người ta có chút khó có thể tưởng tượng mà thôi, cảm giác anh trong công ty và tại nhà dường như được chia thành hai người khác nhau.” Nàng nói.

“Vậy em thích anh tại công ty, hay là tại nhà?”

Nàng bỗng nhiên đối với hấn nhếch miệng cười, cấp cho hấn một cái đáp án vạn vô nhất thất*. “Đều thích.” Nàng nói.

*Vạn vô nhất thất: an toàn tuyệt đối, chắc chắn

“Em thật biết ăn nói, bà xã.” Hấn bỗng nhiên đỡ lấy cái ót nàng, đem nàng đè xuống rồi dùng lực hôn một cái.

“Uy, nghiêm chỉnh chút, em đang giúp anh sấy tóc mà!” Nàng trừng yêu hấn một cái khiển trách, không cẩn thận bị luồng gió nóng rực làm bỏng đến thì làm sao bây giờ?

“Sấy tóc có quan trọng như vậy không?” Hấn đem máy sấy từ trên tay nàng nhấn nút off, sau đó hướng mặt đất vút xuống. (phí a T__T nhà giàu có khác... hư làm sao xài... nhẹ nhàng thuy ca uj)

“Anh làm gì? Tóc còn chưa khô.” Nàng kháng nghị kêu lên.

“Nửa giờ nữa khô là được rồi, hiện tại có một việc so với sấy tóc càng quan trọng hơn phải làm.” Hấn ánh mắt nóng cháy, giọng nói khàn khàn, làm cho người ta vừa nhìn liền biết hấn đang nghĩ cái gì.

Dịch Tiểu Liên bởi vậy đỏ mặt, lờm yêu hấn một cái, giây tiếp theo đã bị hấn kéo lên giường, xoay người một cái liền bị hấn đặt ở dưới thân, nụ hôn như giọt mưa đáp xuống trên khuôn mặt nàng, trên vai, sau đó không ngừng lan rộng xuống dưới.

Sau chuyện, nàng đỏ mặt hôi đầm đìa bị hấn ôm ở trong lòng thở dốc, vừa mệt vừa thỏa mãn, nhưng không có gì buồn ngủ

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, hấn như là cảm giác được động tác hay tầm mắt của nàng mở ra đôi mắt vốn là đang nhắm lại.

“Làm sao vậy?” Hấn hỏi nàng, giọng hơi khàn, rất quyến rũ.

“Không biết tại sao không có buồn ngủ.” Nàng nói.

“Vậy có muốn hay không làm thêm lần nữa?” (@__@!! Càng ngày càng pó tay vs ca) Hấn nhếch miệng, ái muội hỏi nàng.

Nàng ách chế không được ngượng ngừng lờm hấn một cái, đánh hấn một cái, sau đó yêu cầu, “Bởi em nói chuyện phiếm.”

“Em muốn nói gì?” Hấn ngồi dậy, làm nàng dựa sát vào trong ngực mình, giúp hai người điều chỉnh một cái tư thế dễ chịu sau đó hỏi nàng.

“Không biết, tùy tiện.” Nàng nói.

“Rõ ràng thật.” Hấn nhỏ giọng trào phúng.

Nàng nhin không được bật cười ra tiếng.

“Em định khi nào mới muốn thành thật nói cho mẹ em chuyện chúng ta?” Hấn hỏi nàng, “Em hấn là biết qua năm nay, em liền 29 tuổi, trên tập tục không thích hợp để kết hôn.”

“Em cho rằng chúng ta đã kết hôn rồi.” Nàng nói.

“Còn thiếu một cái hôn lễ phong phong quan quan*, có thể triệu cáo thiên hạ.” Hấn tỏ vẻ nghiêm túc, nàng lại nhất thời có loại cảm giác không ổn.

*Phong phong quan quan: bày ra trước mắt

“Em thích tiểu nhi mỹ* hôn lễ, không thích đem hôn lễ làm cho thật lớn.” Nàng tiên hạ thủ vi cường** thanh minh.

*Tiểu nhi mỹ: nhỏ mà xinh đẹp, ảm cúng

** Tiên hạ thủ vi cường: xuống tay trước để đạt dc lợi thế

“Xin lỗi, bà xã, điểm này có thể không thể để bà xã thuận tâm như ý rồi.” Hấn nói tiếng xin lỗi.

“Tại sao?” Nàng nhin không được ngồi thẳng dậy quay đầu hỏi, còn tưởng rằng hấn sẽ đối với nàng có cầu tất ứng*.

*Có cầu tất ứng: yêu cầu liền đáp ứng

“Bằng hữu của anh trên thương trường nhiều lắm, hơn nữa em lại là con gái một, ba vợ mẹ vợ đời này hôn (hôn lễ) tang (tang lễ) hi khách (lễ hội) có bao lần chứ, tạm thời bất kể bằng hữu trên thương trường của anh, e cảm thấy mẹ em sẽ đồng ý để chúng ta làm tiểu nhi mỹ hôn lễ chỉ mời một vài người thân bằng hữu tới tham dự sao?”

“Sẽ không.” Nàng khóc không ra nước mắt trả lời.

“Em biết là tốt rồi.” Hấn như là đồng tính hay là an ủi vỗ vỗ bả vai nàng.

“Đáng ghét.” Nàng ách chế không được nói, “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào tránh được một kiếp này sao?”

“Không có biện pháp, trừ phi em mang thai, vì thể trạng thân thể, có thể đơn giản hóa một vài trình tự, tỷ như kính tửu (chúc rượu), tiễn khách v.v..”

“Mang thai sao?” Nàng có chút dăm chiêu nói, sau đó bỗng nhiên kêu lên: “Chờ một chút! Hôm nay ngày mấy?”

“27 nha, làm sao vậy?”

“27? ‘Bạn tốt’ (chắc các nữ nhi chúng mình đều biết *đỏ mặt*) hấn là đã phải tới vào ngày kia chứ.” Nàng nhìn hấn nói, vẻ mặt kinh ngạc bất định.

“Em chắc chứ?” Hấn nhìn nàng không chuyển mắt, không tự chủ được nín thở hỏi.

“Không chắc.” Nàng do dự nói. Trên thực tế, nàng rất chắc chắn ‘bạn tốt’ hấn là phải đến ngày 25, không chắc là trễ hai ngày là đại biểu cho ý đơn giản là đến muộn, hay là... nàng thật sự ‘trúng thưởng’ rồi?

“Ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Sự không chắc chắn của nàng làm cho hấn quyết đoán hạ quyết định.

“Chỉ sai hai ngày mà thôi, nói không chừng chỉ đơn thuần là đến ộn, đợi thêm vài ngày nữa nếu không tới liền đến bệnh viện có được không?”

“Không được, chẳng may mấy ngày này xảy ra tai nạn gì thì làm sao?” Hấn nhíu chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Anh đừng có nghĩ trước, như vậy em sẽ có áp lực.” Nàng nói với hấn, hạ hy vọng hấn uống công hoan hi một hồi.

“Được, anh không nghĩ.” Vừa nghe thấy nàng sẽ có áp lực, Hạ Từ Giác lập tức sửa miệng lên tiếng, chỉ sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ có thể đang lằng lằng phát triển trong bụng nàng.

Trời biết hấn cùng nàng tổ ái ngay cả một lần cũng không tránh thai qua.

Hấn thừa nhận chính mình là cố ý, cũng có chút hèn hạ, nhưng đã nhận định nàng, hơn nữa chính mình tuổi cũng không còn nhỏ, hơn thế nữa thái độ của nàng lại dường như có chút khiếp đảm, nao núng như vậy, bất kể hấn như thế nào uy hiếp dụ dỗ, cũng không muốn công khai luyện tình cho mọi người tại công ty bọn họ, hấn đành phải đưa ra hạ sách này.

Một khi đã mang thai, nàng liền không có đường hối hận.

Một khi bụng trở nên lớn, sẽ không có người đàn ông nào có thể liếc nhìn nàng mơ ước. (giữ của wa' >> ____

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sau khi trở về chỗ ngồi, Dịch Tiểu Liên một mực nghĩ về vấn đề này, nghĩ đến nỗi ngay cả khi Tiểu Mỹ vẫy tay mấy cái với nàng, nàng cũng bất tri bất giác.

“Người có phải hay không có tâm sự gì?” Sau khi đến giờ tan ca, Tiểu Mỹ đem cái ghế kéo đến bên người nàng hỏi.

“Sao đột nhiên hỏi như vậy?” Nàng chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi lại cô.

“Bởi vì ta thấy ngươi giống như mất hồn mất vía.”

“Ta nào có mất hồn mất vía nha?” Nàng bật cười nói.

“Sao lại không có? Vừa nãy ta kêu ngươi mấy tiếng ngươi cũng không nghe thấy, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Dịch Tiểu Liên thoáng do dự một chút, mới đem chuyện sau khi đi WC trước đó nói với Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ và giám đốc là hai người duy nhất trong công ty biết nàng cùng tổng tài đã đăng ký kết hôn, nguyên nhân trừ bỏ giám đốc là cấp trên của nàng, sau này nàng mới biết được nguyên lai giám đốc chính là đồng học của tổng tài đại nhân (2 tỷ này này 1 ng' lấy tổng tài, 1 ng' ôm GĐốc... mỹ nam ngon của nhân loại bị giết hết T___T), về phần Tiểu Mỹ đây, phu xướng phụ tùy*, hơn nữa giao tình cùng nàng không tệ, tự nhiên cũng liền biết theo.

*Phu xướng phụ tùy: dịch tạm: chồng ca vợ hát... diễn tả sự hòa hợp giữa hai vợ chồng

Nhưng đây là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phản ứng của Tiểu Mỹ sau khi nghe nàng trần thuật xong lại là cười lớn?

“Ha ha...”

“Ngươi đang cười cái gì?” Nàng khó hiểu hỏi, sau đó đột nhiên linh quang chợt lóe, nàng hai mắt tròn tròn nghĩ đến một khả năng, “Là ngươi giờ trò quý đúng không?”

“Đáp chính xác!” Tiểu Mỹ cười không thể dừng gật đầu.

“Ngươi đã làm cái gì?”

“Nào có làm cái gì? Cũng chỉ là đánh vài cuộc điện thoại, bảo các nàng cẩn thận họa là từ miệng mà ra, nếu cảm thấy khó chịu, có lời muốn nói, liền đến phòng hội nghị mà nói, cứ như vậy nha.” Tiểu Mỹ cười nhún vai.

“Cho nên các nàng đến phòng hội nghị?”

“Hắn là đi.” Tiểu Mỹ cười hảo quý dì, Dịch Tiểu Liên lại không chú ý đến.

“Cái gì gọi là hắn là đi? Ngươi bảo các nàng đi, sao chính mình lại không đi chứ?” Nàng kinh ngạc kêu lên hỏi.

“Ta lại chưa nói ta sẽ ở nơi nào chờ các nàng.”

“Kia ngươi còn bảo bọn họ đi?” Không sợ sau này bị tính sổ sao?

“Có người đang đợi nha.” Tiểu Mỹ nhếch miệng trả lời.

“Có người?” Dịch Tiểu Liên ngây người ngẩn ngơ, lời “Ai?” còn chưa có hỏi ra, cái “Có người?” kia đã tự động nhảy vào trong đầu nàng. Nàng không thể tin được mở to hai mắt. “Anh ấy?!”

Tiểu Mỹ cười gật gật đầu.

“Anh ấy làm cái gì?”

“Ta cũng rất tò mò. Bất quá bất kể làm cái gì, hiệu quả xem chừng không tệ, ngươi không cảm thấy sao?” Tiểu Mỹ tươi cười đầy mặt nói.

Tâm tình Dịch Tiểu Liên có chút phức tạp, cảm giác dường như là chính mình hại hắn có điểm công tư bất phân rồi, đường đường một đại tổng tài, hắn rốt cuộc đối với ba nữ nhân kia nói hay làm cái gì chứ?

Quan trọng không phải là nói hay làm cái gì, mà là nàng tưởng rằng hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện này, không nghĩ tới vì nàng, hắn ngay cả thân phận cùng nguyên tắc cũng không để ý, nàng thật là vừa áy này vừa cảm thấy thật vui.

“Anh ấy mời ngươi hỗ trợ?” Nàng nhin không được mở miệng hỏi Tiểu Mỹ.

“Không phải, kỳ thật ngay từ đầu hắn chỉ là muốn xin ta hỗ trợ chiếu cố ngươi... a!” Tiểu Mỹ đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, “Thảm rồi!”

Dịch Tiểu Liên cũng chú ý tới cái từ miễn cưỡng kia, nàng nhìn Tiểu Mỹ chằm chằm không chuyển mắt hỏi: “Chiếu cố?”

“Làm ơn đừng nói với hắn, hắn nói không muốn cho ngươi áp lực, muốn ta giữ bí mật, tận lực không để lại dấu vết.” Tiểu Mỹ lập tức hai tay tạo thành chữ thập nắn nỉ.

Nghe thấy hai chữ áp lực, Dịch Tiểu Liên liền hiểu rõ cô đang nói cái gì, bất quá nàng dường như chính là đề ý một chuyện khác.

“Người nói ‘không phải’ là ý gì?” Nàng hỏi Tiểu Mỹ.

“Úc, chính là hấn vừa mới bắt đầu kỳ thật chính là muốn xin ta phải chiều cố người nhiều hơn mà thôi, là chính ta nhân cơ hội hướng hấn cáo trạng chuyện người bị sắc cùng vậy nước lần trước, không nghĩ tới hấn liền bạo phát, giận không thể át tại chỗ liền hỏi ta có biết hay không những người đó là ai, sau đó muốn ta đem những người đó tập hợp lại.”

“Anh ấy rất giận?”

“Giận hừ chết người.” Tiểu Mỹ khoa trương nói, sau đó ái ái muội muội liếc nghiêng nàng hạ kết luận, “Tóm lại người rất hạnh phúc a, Tiểu Liên, siêu cấp hạnh phúc!”

Dịch Tiểu Liên kim lòng không được cười, sau đó hạnh phúc gật đầu nói: “Ta biết.”

...

“Xảy ra chuyện tốt gì sao?” Trên đường tan ca về nhà, Hạ Từ Giác nhìn bà xã mặt mày hớn hờ, nhin không được mở miệng hỏi.

“Đúng nha.” Dịch Tiểu Liên quay đầu lại, cấp cho hấn một nụ cười rục rờ.

“Chuyện gì vậy?” Hấn tò mò hỏi.

“Ông xã em không để ý thân phận thay em giáo huấn ba người khi dễ em kia, anh nói có phải hay không là chuyện tốt?” Nàng nhếch miệng nói.

Hạ Từ Giác khoe miệng hơi dương, nguyên lai là vì chuyện này.

“Kỳ thật anh có thể không cần làm như vậy, bởi vì lời đồn chấm dứt ở trí giả (người học rộng), sự thật mạnh hơn lời nói không phải sao?” Nàng nói.

“Anh biết, nhưng lời đồn là một chuyện, động thủ uy hiếp lại là chuyện khác.” Hấn nghiêm túc ôn nhu nói. “Em hấn là phải nói cho anh đã xảy ra chuyện như vậy.”

“Em lại không bị thương.”

“Bị thương sẽ không kịp rồi.” Hấn nhin không được lườm nàng một cái. “Đáp ứng anh, sau này nếu có chuyện như vậy xảy ra nhất định phải nói với anh.”

“Dạ, tuân mệnh.” Dịch Tiểu Liên gật đầu, lại cấp cho hấn một nụ cười meo meo, nửa điểm khăn trương cũng không có, làm cho hấn có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì hấn lại không thể nói với bà xã, em hãy giấu lại thân thể hiện tại không phải là chi của một mình em, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn v.v. , nếu hấn thật sự nói như vậy, lập tức tạo thành áp lực cho nàng, nếu để nàng hiểu lầm hấn chỉ cần đưa nhỏ mà không quan tâm tới nàng, vậy hấn chẳng phải là chết oan uổng sao?

Cho nên, vẫn là đổi cái chủ đề an toàn một chút là được.

“Bữa tối muốn ăn cái gì?” Hấn hỏi.

“Tùy tiện.”

“Sao lại có loại tùy tiện này?”

“Có nha, chính là loại đơn giản, nhanh chóng, tiện lợi.” Nàng không chút do dự giải thích, làm cho hấn cảm thấy có chút buồn cười.

“Em vội à?” Hấn chế nhạo nàng.

“Đúng, sau khi ăn xong bữa tối, anh bồi em đi đến một nơi.” Câu trả lời của nàng làm hấn hơi sững sốt một chút.

“Nơi nào?”

“Khoa phụ sản.” Nàng nhếch miệng cười.

Hồ hấp hấn cứng lại, thật cẩn thận che dấu sự vui mừng cùng khăn trương trong lòng mình, dùng biểu tình bình thường liếc nhìn nàng một cái, lần nữa dùng ngữ khí bình thường mở miệng, “Rốt cuộc quyết định muốn đi kiểm tra rồi?”

Nàng gật đầu, “Nhưng anh phải đáp ứng em, nếu kết quả kiểm tra không như mong muốn, anh cũng đừng quá thất vọng.”

“Đương nhiên, bởi vì em vĩnh viễn không có khả năng làm anh thất vọng.” Vừa vận dụng phải đèn đỏ, hấn dừng lại, nhin không được xoay người ôn nhu lại thâm tình hôn nàng trong chốc lát, lúc này mới ngẩng đầu lên đầy yêu thương nói với nàng: “Anh yêu em, bà xã.”

“Em cũng yêu anh.” Nàng ôn nhu trả lời, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Nếu thật có đứa nhỏ, chúng ta nên nhanh một chút kết hôn... làm hôn lễ sớm, bởi

vì em không muốn bụng lớn mặc váy cưới đâu.”

“Được.” Hấn gật đầu.

“Tuần trăng mật sau hôn lễ phải làm cho em.” Nàng lại muốn đòi hỏi.

“Được.”

“Còn có chụp ảnh cưới.” (vết sạch tiền ca ấy cho ta *mất bốc lửa*)

“Được.”

“Không được chê em béo biến dạng.”

“Anh sẽ đem toàn bộ tài sản của anh mang ra làm cam đoan.”

“Yêu em cả đời?”

“Đời này kiếp này.” Hấn cầm lấy tay nàng, đem nâng nó lên môi hôn, nghiêm túc mà thâm tình hứa hẹn nói.

Dịch Tiểu Liên nhìn không được xuất ra nụ cười trắng đầy hạnh phúc, tuy chỉ nói miệng không có bằng chứng, nhưng nàng tin hấn, tin hạnh phúc sẽ cùng tồn tại với bọn họ, từ giờ phút này đến vĩnh viễn về sau, đời này kiếp này.

Nhận xét truyện: đối với ta truyện này khá nhẹ nhàng tình cảm không có diễn biến nào ly kỳ lắm, chủ yếu nhấn mạnh vào tình yêu giữa Liên tỷ cùng Giác ca là nhiều.

P/S: AAAAA cuối cùng cug~ hoàn rui` (^O^).V... *hắc hắc* đây là bộ đầu tiên ta hoàn đấy nhé, dù là bộ thứ hai ta làm

tung bông tung hoa vì mới bắt tay vào edit khó trách khỏi sơ xuất kính mong các nàng tha thứ. Giờ đã bắt đầu vào năm học mới, phần lớn trong chúng ta vẫn còn ở độ tuổi đi học, ta học nàng cũng học >> _____

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Là Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.